Ἑβδομάς

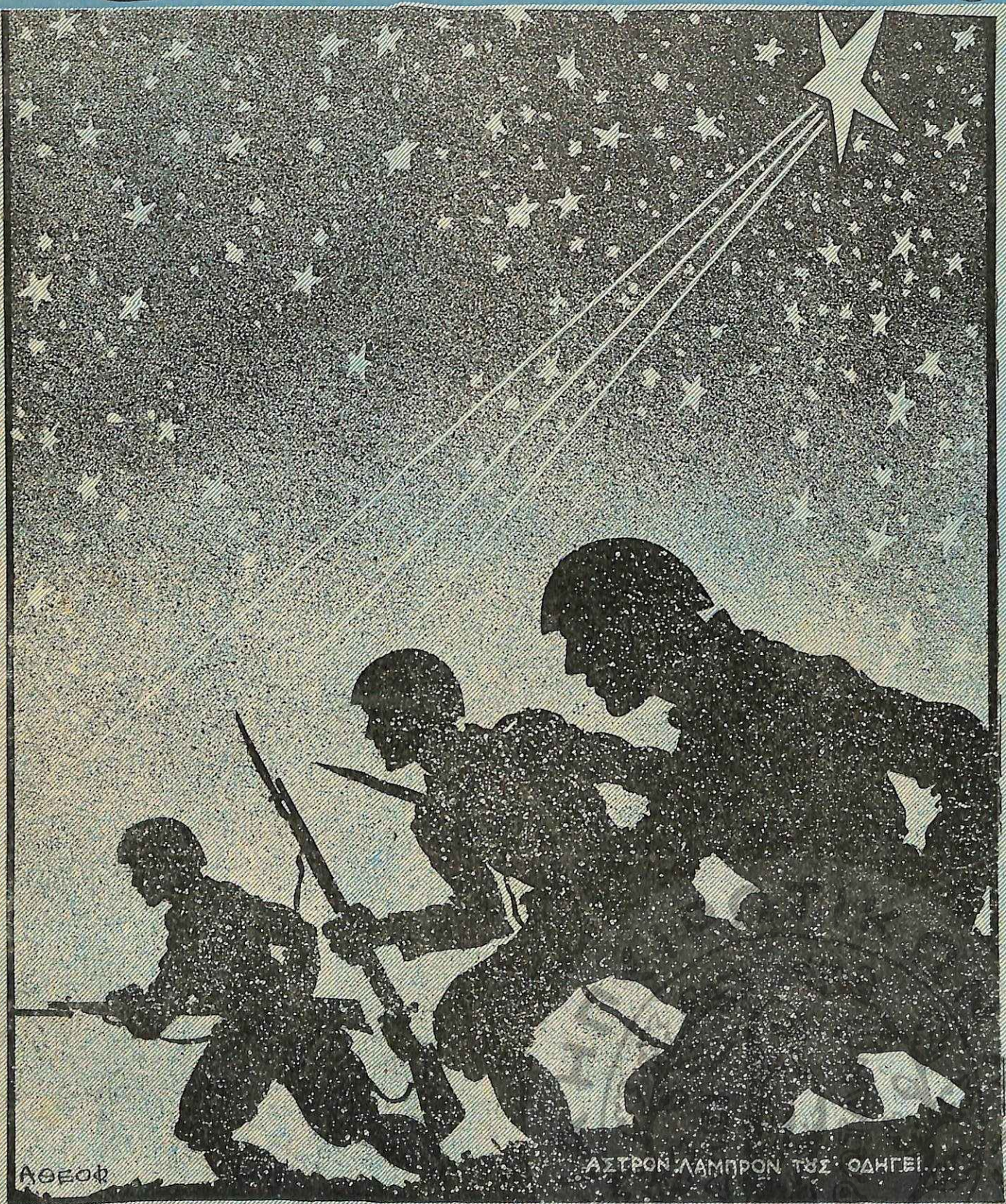

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΕΤΟΣ 14ον

ΑΡΙΘ. 691

Νεοελληνικὴ λογοτεχνία

Σ' ΑΓΑΠΩ

Σ' ἀγαπῶ μὲ μ' ἀγάπη ἀγνή,
μὲ μ' ἀγάπη τρανή,
ὀνειρεμένη...
Σ' ἀγαπῶ μ' ἕνα αἴσθημα βαθὺ
ποὺ ποτὲ δὲν θὰ χαθῆ
καὶ θὰ μένῃ...

Σὰν κυττῶ τὴ γλυκειά σου μορφή,
τί χαρὰ μαγική καὶ κρυφὴ
μοῦ χαρίζει!
Κι' εἶσαι ἴδια σὰν ἕν' ἀγγελοῦδι,
τῆς αὐγούλας δροσᾶτο λουλοῦδι
π' ἀνθίζει.

Σ' ἀγαπῶ μὲ μιὰ ἀγάπη-λατρεία
καὶ τὸ «AVE MARIA»
σοῦ λέω:
σ' ἀγαπῶ, κι' ὅταν εἶσαι μακρυὰ μου
πονάω βαθεια στὴν καρδιά μου
καὶ κλαίω...

ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ

(Ἐκάλη)

❁

ΘΑ Σ' ΕΚΔΙΚΗΘΩ

Ὁλομόναχος μέσα στὴ στοιχειωμένη
ἀπ' τὴν ὀμορφιά σου κάμαρά μου, κλαίω
καὶ ὀδύρομαι, ἀπαρηγόρητα χωρὶς νὰ μὲ
ἀκούῃ κανείς! Τοὺς ἀγνοὺς ὅρκους σου
ἔκαμες κάτω ἀπ' τὸ θεῖο βλέμμα τοῦ
Χριστοῦ, τοὺς ποδοπάτησες, ὄμορφη ἀ-
μαρτωλή!...

Ἀλλοίμονό σου ὅμως! Ζητῶ ἐκδίκηση
ἄγρια! Καὶ θὰ τὴ βρῶ! Μὴ γελάσῃς!
Θὰ σ' ἐκδικηθῶ κι' ὅταν τὸ παγωμένο
κορμί μου θὰ λυώνῃ κάτω ἀπ' τὸ μαῦρο
χῶμα... Δὲν θ' ἀργήσω πολύ! Κι' ὅταν
ἐσὺ θάσαι εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιὰ ἑ-
νὸς ἄλλου, ἐγὼ στοιχειό, βρυκόλακας
πιά, θὰ ἔρχωμαι νὰ σοῦ ρουφῶ μὲ μαύρη
λαγγάρα—φρίκη!! —τὸ ζεστό σου αἷμα.
Καὶ θὰ ξυπνᾶς ἀνήσυχη, μὲ τρόμο βαθύ,
σκληρό!... Τοῦ κάκου θὰ προσπαθῇς νὰ
σὲ νανουρίζῃ ὁ ἀγαπημένος σου! Θὰ ζῇς
μὲ τὸν ἐφιάλτη μου, σκεπασμένη μὲ τὰ
μαῦρα φτερὰ ἑνὸς φαντάσματος! Μάταια
θὰ σφαλᾷς ἐρμητικὰ τὰ παραθύρια σου,
τὶς γρίλιές σου, τὶς πόρτες σου, ἐγὼ θὰ
γλυστρόω—ἀέρινη μορφή— καὶ ἀπὸ τὴν
πὸ ἀσήμαντη σχισμὴ καὶ θὰ σὲ ἐπισκέ-
πτωμαι... Ὁ ὕπνος θὰ σ' ἐγκαταλείψῃ!
Καὶ θὰ τρέμῃς διαρκῶς σὰν λουλοῦδι στὸ
βορηᾶ!... Στεναγμοὶ θὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ
στήθεια σου. Καὶ τότε ξαφνικά, ἀπ' τὰ
αὐτιά σου θὰ περάσῃ ἐπιβλητικὴ ἡ πω-
λινὴ φωνή μου: «ΘΑ Σ' ΕΚΔΙΚΗΘΩ».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

(Πειραιεύς)

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στήλωσες πάλι ἀτρόμητη σ' ἀλύγιστο
κορμί Σου,
οἱ σάλπιγγες ἐσήμαναν τὴ δοξασμένην
ὥρα
κι' ἔσωσες τὴν ἀθάνατη, τὴν ἔνδοξη τιμή
Σου
ἀπ' τῶν βαρβάρων τὰ σκληρά, τὰ κα-
ταχθόνια δῶρα

Ρήγισσα κόρη, μάγισσα, γλυκόλευκη μη-
τέρα
σκόρπισες λαύρα, φῶς-φωτιά, κι' ἀντή-
χησαν οἱ κάμποι
καὶ φώναξες κι' ἀκούστηκεν ὥς τὴν Ἑρ-
σέκα πέρα
ἡ βροντερή Σου φωνή: «Ἐχθρὸς ἐδῶ δὲν
θἄμπῃ!»

Ἀκούσαμε τὶ σάλπιγγες, τὴν τραυτα-
χτὴ φωνή Σου
κι' ἐμπρός στὴ γαλανόλευκη, γιὰ Σένα-
νε, Πατρίδα,
ἐδώσαμε τὸν ὅρκο μας σκυφτοὶ γιὰ τὴν
τιμή Σου,
γιὰ Σένα, νὰ πεθάνωμε— τὴ μόνη μας
ἐλπίδα!»

ΘΑΝΟΣ ΑΒΑΡΙΚΙΩΤΗΣ

(Τ. Τ. 732) χίας

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΜΑΧΟΜΕΝΟ ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ

...Καὶ μιὰ μέρα ἔφυγες ἀπὸ κοντά μας. Σὲ κάλεσε ἡ μεγάλη σου μητέρα, ἡ Πατρίδα. Σὲ τίμησε, σοῦ θύμησε τὸν ὅρκο ποὺ χες κάνει γι' Αὐτήν, σοῦ ἐμπι-στεύθηκε τὴν ὕπαρξή Της, τὴν τιμή Της.

Χαμογέλασες στὸ κάλεσμά της, κι' εἶχε τὸ χαμογελό σου ἐκεῖνο κάτι τὸ θεῖο, κάτι ποὺ ποτέ μου δὲν ἀντίκρυσα. Καὶ περήφανα τὴν ἀκολούθησες.

Τώρα, ψηλὰ στὰ χιονισμένα βουνὰ παλεύεις ἄγρια. Μὰ παλαιὸ κι' ἐγὼ μα-ζί σου, νοιώθοντας τὸν ἀγῶνα σου. Συμ-πονῶ μαζί σου κι' εἶνα ἡ ψυχή μου κι' ἡ σκέψη μου κοντά σου. Ποτὲ δὲν ἔμει-νες μονάχος· ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ μᾶς χαι-ρέτησες, ἤρθα ξοπίσω σου, πέρασα τὰ σύνορα μονοπάτια ποὺ πέρασες, προ-σευχήθηκα γιὰ σένα.

Ὅλα μας τὰ ὄνειρα κι' ὅλες μας τὶς ἐλπίδες τὶς ἔχουμε σὲ σένα ἐμπιστευθῆ, σὲ σένα τὸ γθεσινὸ παιδί, τὸν σημερινὸ ἀγωνιστή, τὸ αὐριανὸ ἥρωα.

Θὰ πάρῃ ὁ ἄνεμος τὴ σκέψη μας καὶ θὰ σοῦ φέρῃ, γενναῖε Στρατιώτη, θὰ σ' ἀγκαλιάσῃ μ' αὐτὴ καὶ θὰ σοῦ πῇ πὼς πολεμᾷς γιὰ τὴ Μάννα σου, τὴ Μάννα ποὺ περήφανα σὲ χάρισε στὴν Πατρίδα, τὴ Μάννα ποὺ σὲ προσμένει νικητή, ποὺ θὰ σὲ στεφανώσῃ μὲ τὸ δά-φνινο τῆς Νίκης στεφάνι!

ΗΛ. Α. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

❁

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Ἤμασταν σκυμένοι κι' οἱ δυὸ πάνω ἀπ' τὸ ἴδιο βιβλίο, τὸ βιβλίο ποὺ ξυ-πνᾶ σου μαλλιά, τὰ πιὸ μαῦρα κι' ἀπ' τὸν γέρι σου, τὸ πιὸ λευκὸ κι' ἀπ' τὰ κρίνα, τὰ ἄγγιζε τὸ δικό μου... Ἄξαφνα, τὰ μάτια μας συναντήθηκαν. Τί χρειάζονται τόσο καλὰ μὲ τὰ μάτια μας, ποὺ ἤταν ξαναμμένα ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ φλόγα, ὥστε τὰ χείλη μας ἐνώθηκαν σ' ἕνα πα-ράφορο κι' ἀτέλειωτο φίλημα...

ΧΡ. ΠΕΡΤΣΕΜΑΗΣ

Μετάξυ μας

Τάσον Γεωργόπουλον. Μαροῦσι. Τὸ ποίημα δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο· οἱ λέ-ξεις χρησιμοποιοῦνται ἀτόπως, στὸ σύνολον ὑπάρχει ἀσάφεια καὶ παρατηροῦνται καὶ τεχνικὰ λάθη.— Γιάννην Δάκον. Ἐνταῦθα. Ἐδημοσιεύθη στὸ προηγού-μενο φύλλο, λόγῳ ἐπικαι-ρότητος.— Αὐγὴν Κα-σταλιώτην, Θεσσα-λονίκην. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά του.— Ἄνθην Ἀλλέαν, Ἐνταῦθα. Προτιμήσαμε καὶ δημοσιεύσαμε στὸ περασμένο φύλλο τὸ «Ξαναζοῦν» Σταῦρον Βαρέλην, Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά του.

Π. Οἰκονόμου, Μελίσσια Ἀττικῆς. Τὰ σταυροδλε-ξά σας ἐλήφθησαν καὶ δημο-σιεύονται. Εὐχαριστοῦμε.— Στρατιώτας Τσῶκον Εὐθύμιον κ.λ.π. Δημοσιεύ-με ἐδῶ τὴν παράκλησή σας: «Εἴμεθα κι' ἡμεῖ τέσσεις ἀπὸ τοὺς ἀπείρους τροχοὺς τῆς πολεμικῆς μας μηχανῆς ἡ ὁ-ποία ἐσάρωσε τοὺς ἐπιδρομεῖς εἰς τὰ ἔνδοξα βουνὰ τῆς Ἠ-πείρου. Ἐπειδὴ μᾶς εἶναι ἀ-δύνατον νὰ ἐπικοινωνήσωμε μὲ τοὺς δικούς μας γι' αὐτὸ θὰ ἠθέλαμε νὰ σᾶς παρακα-λέσωμε νὰ μᾶς συστήσητε σὲ μερικὲς ἀναγνώστριες τοῦ ἀ-γαπητοῦ μας περιοδικοῦ «Ἑ-βδομάς» γιὰ νὰ ἀρχίσουν μα-ζί μας μιὰ ἀπόλυτη φιλικὴ ἀλληλογραφία. Πιστεύω νὰ ἀντιλαμβάνεσθε τί εἶναι γιὰ μᾶς νὰ λαμβάνωμε στὴ μονα-ξιά μας φιλικὰ γράμματα. Ὅποια θελήσῃ νὰ μᾶς γρά-ψῃ, δὲν θὰ ἐπιβαρυνθῆ μὲ τίποτε παρὰ μόνον μὲ τὸν τύπον τοῦ ταχυδρομείου, γιατὶ οἱ ἀποστέλλοντες γράμματα σὲ στρατιῶτες τὰ ταχυδρο-μοῦν χωρὶς γραμματόσημα. Ἡ διεύθυνσίς μας: Ὁπλῖται Τσιῶκος, Εὐθύμιος, Πασχα-λίδης Πραξιτέλης, Κοκκα-λιάρογλου Δημήτριος καὶ Παπαδημητρίου Βασίλειος, Μονὰς 2020 Τ.Τ. 327».

—Τὴν ἴδια παράκληση μᾶς διαβιβάζουν καὶ οἱ ἑξῆς στρα-τιῶται μας: Τσακίρης Ὀρέ-στης, Κρητικόπουλος Πανα-γιώτης, Κακναβάτος Θεόδω-ρος, Χησιμέλλης Χαράλαμ-πος, Καζάζης Σταῦρος.

Ἡ διεύθυνσις ὅλων εἶναι: ΧΙΙΙ Β΄. ΛΟΧΟΣ ΔΙΑΒΙ-ΒΑΣΕΩΝ Τ. Τ. 724. Ἐπί-σης: στρατιώτης Ε. Β. Μο-νὰς 1380. Τ. Τ. 724 —

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

Ἐν. Ἀναργύρων 33 Ἀθῆναι
Τηλέφωνον: 20—528

Ἀρχισυν. καὶ ὑπεύθυνος: Β. ΣΑΜΠΑΣ (Νικηφόρου Οὐρανοῦ 35).

Διαχ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
Διευθυντὴς Τυπογραφείου: Ι. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Διαδόχου Παύλου 10).

'Αθηναϊκὰ περίεργα

Χίλιες καὶ μία!..

Ἡ γενικὴ προχριστουγεννιάτικη συζή-τησις στὰ σπίτια εἶναι τὸ μαγείρευ-μα τῆς χριστουγεννιάτικης γαλοπού-λας.

Χίλιες καὶ μία συνταγὲς κυκλοφοροῦν ἀπὸ στόματος σὲ στόμα, χίλιες καὶ μία ἀκριβῶς ὅπως εἶναι καὶ οἱ παραμυθένιες νύχτες τῆς Χαλιμᾶς.

— Γιὰ γαλοποῦλα, μιλᾶτε; ἐρώτησε τὸν κύκλο τῶν κυριῶν, νεοεισελθοῦσα νειό-παντρη καὶ νεονοικοκυρά.

— Γιὰ γαλοποῦλα, μάλιστα. Ἐσεῖς πῶς τὴν φτιάνετε;

— Ἄ! Ἐγώ... ἐγὼ κάνω τὴ νοστιμώ-τερη γαλοποῦλα τῶν Χριστουγέννων.

— Γεμιστή;

— Βέβαια γεμι-στὴ, ἀλλὰ ὄχι μὲ κάστανα.

— Ἀλλά;

— Μὲ ξερὰ βερύ-κοκα! Θαῦμα!...

Κάποιος ἐτόλμη-σε νὰ εἰρωνευθῆ:

— Μὲ βερύκοκα, μαρμελάδα;

— Σᾶς παρακαλῶ! Εἶπα μὲ ξερὰ βερύ-κοκα. Γιατὶ ἄλλοι νὰ βάζουν στὴ γέμιση μέσα δαμάσκηνα ξερά; Ἐγὼ βάζω βε-ρύκοκα... Καὶ ἄρχισε ν' ἀναπτύσσῃ τὴν καταπληκτική της συνταγή.

— Ἐγώ, εἶπε μιὰ ντεμουαζέλλα, ξέρω νὰ φτιάνω γαλοποῦλα μὲ ποδαράκια χοι-ρινά.

Ἡ ὑπολανθάνουσα κατάπληξις ἐκορυ-φώθη.

— Μὲ τί;

— Μὲ ποδαράκια χοιρινά. Εἶναι ἀπε-ρίγραπτη ἡ νοστιμάδα τοῦ ζουμιοῦ τῆς γαλοπούλας, ὅταν βράσουν μαζί της πέντε-ἕξη χοιρινὰ ποδαράκια...

— Κατόπιν;

— Κατόπιν, βγάζω τὴ γαλοποῦλα, φυ-λάω τὸ ζουμί μὲ τὰ ποδαράκια γιὰ σοῦ-πα, καὶ τὴν γαλοποῦλα, ἀφοῦ τὴν στραγ-γίσω, τὴν τοποθετῶ σὲ ταψὶ βάζοντας ἰσα στὴν κοιλιά της δυὸ πιτσούνια!...

— Πιτσούνια;

— Μάλιστα! Τὰ ὁποῖα ψήνονται καὶ αὐτὰ καὶ παίρνουν ἀπὸ τὴ νοστιμάδα τῆς γαλοπούλας καὶ γίνονται περίφημα.

— Μπράβο! Στὶς κοιλιὲς τῶν πιτσου-νιῶν γιατὶ δὲν βάζετε καὶ λίγη λακέρδα;

— Ἐσεῖς εἰρωνεύεσθε ἐνῷ ἐγὼ σᾶς μιλῶ σοβαρά...

Καὶ ἡ συζήτησις περὶ τοῦ χριστουγεν-νιάτικου μαγειρεύματος τῆς κλασσικῆς πλέον γαλοπούλας. συνεχίζεται ἐπ' ἀό-ριστον.

Χίλιες καὶ μία τυνταγὲς κυκλοφοροῦν.

Ξέρω μιὰ κυρία ποὺ ἐπιμένει ὅτι νο-στιμοτάτη εἶναι ἡ γαλοποῦλα ὅταν στὴ γέμισή της βάλετε στραγάλια καὶ πασ-σατέμπο...

Ἐγώ, τὶ νὰ σᾶς πῶ; Τρέμω αὐτὰ τὰ σουρρεαλιστικὰ μαγειρεύματα τῆς γαλο-πούλας, ὅσο καὶ τοὺς σουρρεαλιστὰς ποιητάς. Καὶ προτιμῶ τὴν πατροπαρέδοτη γαλοποῦλα ζεστὴ στὸ φοῦρνο μὲ πατά-τες!...

Τίποτε ἄλλο!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ΄. Ἀριθ. 691 ΤΕΤΑΡΤΗ, 25 Δεκεμβρίου, 1940 ΔΡΑΧ. 3

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΚΑΛΛΑΝΤΑ

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὁρισμός σας
Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν, νὰ πῶ στ' ἀρχοντικό σας.
Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντα Μπενῖτο Μουσσολίνι
Ποὺ στρατηγὸς σιγὰ-σιγὰ κανεὶς δὲν θὰ σοῦ μείνῃ.
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει
Κι' οἱ στρατηγοί σου οἱ τρανοί, αἰχμάλωτ' εἶναι ὅλοι
Ἐκ τῆς Ἀγγλίας ἔρχονται οἱ μάγοι μὲ τὰ δῶρα
Φέρνουνε μάχης. θωρηκτὰ κι' ἀεροπλανοφόρα.
Πλήθη ἀγγέλων ψάλλουσι τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
Πλήθη φρατέλλων τραγου δοῦν: Μπενῖτο, ξεκουμπίδια!...

●

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὁρισμός σας
Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν νὰ πῶ στ' ἀρχοντικό σας.
Καλὴν ἐσπέραν στρατηγὲ Σοντοῦ στὴν Ἀλβανία
Ποὺ χάνεις μάχες διαρκῶς καὶ σ' ἔπιασε μανία,
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει
Καὶ σὺ θὰ χάσῃς στρατηγὲ τὴν Ἀλβανία ὅλη!...
Ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἔρχονται τσολιάδες μὲ τὰ δῶρα,
Μὲ λόγχες καὶ μὲ μάνλιχερ, καὶ τί θὰ κάνῃς τώρα;

●

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὁρισμός σας,
Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν νὰ πῶ στ' ἀρχοντικό σας
Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντα Μπαντόλιο ξεφτέρι
Ποὺ πρῶτος τὰ παπούτσια σου τὰ πῆρες εἰς τὸ χέρι
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον καὶ σώζετ' ὅλ' ἡ Πλάση
Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται καὶ σὺ ἔχεις κατσουφιάσει...
Ἐν τῷ σπηλαίῳ τίκτεται, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων,
Μὰ ἐσὺ τὸν Ντοῦτσε θυμώσες μὲ τὸν πικρό σου λόγον.
Ἐκ τῆς Λιβύης ἔρχονται πολὺ κακὰ μαντᾶτα:
Τρεῖς στρατηγοὶ πιαστήκανε μὲ τὰ βρακιὰ γεμᾶτα...

●

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὁρισμός σας
Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν νὰ πῶ στ' ἀρχοντικό σας.
Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντα κι' ἀφέντη κόντε Τσιάνο,
Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κι' ἄσε τ' ἀεροπλάνο.
Μόν' πάρε τὴν κυρία σου, πάρε τὸν πεθερό σου.
Γιατ' οἱ Ἐγγλέζοι ἔρχονται, καὶ κλείσου κι' ἀμπαρωσου
Μέσα σὲ καταφύγιο μὲ τὴν ἐλπίδα μόνη
Μὴ χάσ' ὁ Ντοῦτσε ὑπουργὸ κι' ἡ Βενετιὰ βελόνι...

●

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὁρισμός σας
Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν νὰ πῶ στ' ἀρχοντικό σας
Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντα, στρατάρχα μου Γκρατσιάνι
Πλήθη Ἐγγλέζων πολεμοῦν στὸ Σίντι-Ἐλ-Μπαράνι.
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, μὰ ὅμως στὸ φινάλε
Σοῦ σπάσανε τὰ μοῦτρα σου, ντὶ-φάβα τζενεράλε.

●

Καλὴν ἐσπέραν ναύαρχε φρατέλλε Καβανιάρι
Ποὺ σὰν σὲ βομβαρδίζουνε, μοῦ κρύβεσαι στ' ἀμπάρι.
Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, μέσ' στὸ μυαλό σου βάν' το
Ποὺ σοῦ βουλιάξαν τὸν «Καβοὺρ» οἱ Ἄγγλοι στὸ Ταράντο
Καὶ τώρα πιὰ χωρὶς «Καβοὺρ», ὁ στόλος σου ὁ καϋμένος
Πηγαίνει σὰν τὸν... κάβουρα, καραβοτσακισμένος!...
Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες, ποὺ οἱ μοῖρα σας τὸ γράφει
Τοῦ χρόνου ποὺ θὰ σᾶς τὰ πῶ, νᾶσαστε στὴν Ἀνάφη!

Καὶ εἰς ἔτη πολλὰ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόρα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Ο Μολυβένιος ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τοῦ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το χιόνι ἔξω στροβιλιζόταν ἀπὸ χτές. Μόνο, ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ τὸ στρώση. Στὶς μεγάλες πολιτεῖες, ἡ ἀσπρίλα μένει γιὰ λίγο στοὺς δρόμους· σὲ λίγο πατιέται καὶ γίνεται μιὰ γκρίζα λάσπη ρυπαρή. Κι' ἴσως αὐτὸ νἆναι συμβολικό. Ἴσως ἡ φύσις νὰ προσπαθῆ ἔτσι νὰ πείση τὸν κόσμο πὼς τὸ χρῶμα τῆς ἀγνότητος πατιέται καὶ βρωμίζεται στὶς πολιτεῖες, καὶ μένει ἄσπιλο κι' ἀδιατάραχτο μόνο στὰ μακρυνὰ χωράφια, στοὺς ἀγροὺς, ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἀγαθὴ φύση καὶ μακρυὰ ἀπ' τὸ διαφθορέα της, τὸν ἄνθρωπο. Ἀραιὲς, λοιπὸν, οἱ νιφάδες γλυστροῦσαν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἀπ' τὸ μολυβένιο στερέωμα, πρὸς τὰ κεραμίδια, πρὸς τὶς ταράτσες, πρὸς τὰ γυμνὰ κλαδιὰ τῆς χειμωνιάτικης δεντροστοιχίας, γιὰ νὰ κεντήσουνε παντοῦ τ' ἀχνὰ ἀραβουργήματα τῆς κλασσικῆς Χριστουγεννιάτικης σκηνοθεσίας, ποὺ τὰ θέλει ὅλα ἄσπρα κι' ὅλα χιονισμένα κι' ὡς καὶ τὰ ἔλατα τοῦ βουνοῦ ἴδια μὲ τὰ ἔλατα τῆς ζεστῆς σάλας — μὲ νιφάδες ἀπὸ χιόνι ἢ νιφάδες ἀπὸ βαμβάκι στὰ κλαδιά. Τὸ ξεροβόρι φυσοῦσε μὲ μανία, κι' ὅλα ἀγκομαχούσανε κάτω ἀπ' τὸ φοβερό του μαστίγωμα. Κι' ὅμως, μέσα στὸ μικρὸ σαλονάκι, μὲ τὸ πολύφωτο τῆς μέσης ἀναμμένο, μὲ τὰ τριάτέσσερα κούτσουρα ποὺ σπιθοβολούσανε χαρούμενα στὸ τζάκι, καὶ τὶς κουρτίνες σμιγμένες σὰ μιὰ αὐλαία πεσμένη πάνω ἀπ' τὸ ἐφιαλτικὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς ποὺ παιζόταν ἔξω, στὸ δρόμο, μακρυὰ, κυριαρχοῦσε κάποια «ἀτμόσφαιρα». Σ' αὐτὸ συντελούσανε πολὺ οἱ ὁλόξανθες ἀνταύγειες ἑνὸς παιδικοῦ κεφαλιοῦ μπροστὰ στὸ τζάκι, μαζὶ μὲ τὴν κάπως πενιγερὴ, μὰ πάντα νιρταστικὴ παράταξη τῶν παιγνιδιῶν: Ἕνας κοῦκλος ἀπὸ ρὸζ πάστα, ἕνα τόπι μετρίου μεγέθους πολύγωνο, μιὰ καραμοῦζα, κι' ἕνας μολυβένιος στρατιώτης μὲ τὸ ὅπλο ἐπ' ὤμου. Τὰ πράμματα φέτος εἶναι δύσκολα καὶ τὰ παιχνίδια λιγοστά...

— Γιατί, μαμᾶ, δὲ μοῦ πῆρες κι' ἕνα σιδηρόδρομο;...

Εἶν' οἱ ξανθὲς μπούκλες ποὺ ρωτᾶνε. Ἡ ἀπάντησις φτάνει σιγανὴ, κουρασμένη, ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ τῆς μέσης:

— Γιατί, ἀγόρι μου, φέτος τὰ λεφτά μας πρέπει νὰ γίνουνε πρῶτα κάλτσες, τρικὸ, φανέλλες κι' ὕστερα παιχνίδια...

Κι' ἡ μαμὰ, μὲ τὰ μάτια της κοκκινισμένα ἀπ' τὰ δάκρυα, συνεχίζει τὸ πλέξιμο.

— Καὶ γιὰ ποιόνε πλέκεις, μαμάκα;... Γιὰ τὸ μπαμπᾶ;...

— Ὄχι μόνο γιὰ τὸ μπαμπᾶ, μὰ γιὰ ὅλους τοὺς στρατιῶτες μας ποὺ πολεμᾶνε 'κεῖ πάνω γιὰ μᾶς...

Οἱ ξανθὲς μπούκλες ἀποροῦνε, θὰ θέλανε νὰ ρωτήσουνε πολλὰ πράμματα, νὰ ρίξουνε φῶς σὲ πολλὲς σκοτεινὲς ἔννοιες. Ὕστερα, ὅμως, ξεχνιοῦνται μὲ τὸ τόπι, μὲ τὸν κοῦκλο, μὲ τὴν καραμοῦζα, μὲ τὸ στρατιώτη, ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι, καὶ σωπαίνουν.

Ἀπόλυτη σιγὴ γιὰ λίγο. Ἀπ' τὸ δρόμο φτάνουνε μερικὲς καθυστερημένες φωνοῦλες, τρεμουλιαστὲς ἀπ' τὸ κρύο:

«...Χριστὸς γεννᾶται σήμερον
ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει...».

Κι' ἡ μητέρα πλέκει σιωπηλὴ, ἐνῷ ἕνα καινούργιο δάκρυ αὐλακώνει τὰ μάγουλά της.

— Γιατί κλαῖς, μαμά;...

Δυὸ παχουλὰ χεράκια τὴν ἀγκαλιάζουν, ἐνῷ οἱ ξανθὲς μπούκλες τὴν πνίγουνε μέσα σὲ κύματα φωτός. Τὰ παιχνίδια ἔχουν ξεχαστῆ σκορπισμένα μπροστὰ στὸ τζάκι.

— Δὲν κλαίω, ἀγόρι μου...

— Κλαῖς... Πῶς δὲν κλαῖς;... Σὲ εἶδα...

Καινούργιο δάκρυ αὐλακώνει τὰ ὠχρὰ, ἀδυνατισμένα μάγουλα, καὶ τρέχει ὕστερα καυτὸ, στὸ ροδοκόκκινο μάγουλο τοῦ μικροῦ, ποὖχει κολλήσει πάνω στὸ δικό της.

Τί νὰ τοῦ ἀποκριθῆ; Μὰ ἡ διαίσθηση τοῦ παιδιοῦ ξυπνάει:

— Τὸ ξέρω... Κλαῖς γιὰ τὸ μπαμπᾶ, πού λείπει...

— Δὲν κλαίω, χρυσό μου.... Ὁ μπαμπᾶς θὰ ξαναρθῆ...

— Ναί, θὰ ξανάρθῃ... Καὶ θὰ μὲ ξαναπάρῃ στὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ γίνω πάλι ψηλὸς, ὡς ἐκεῖ πάνω, νὰ φτάσω ὡς τὸ ταβάνι... Θυμᾶσαι μαμὰ ὅταν μὲ σήκωνες;...

— Θυμᾶμαι...

Χωρὶς νὰ τὸ θέλη ὁ μικρὸς μὲ τὴν ἀφέλειά του, στριφονυρίζει τὸ καυτερὸ μαχαῖρι τῶν ἀναμνήσεων μέσα στὴν καρδιά της... Σ' ἕνα καινούργιο μούγκρισμα τοῦ βορηᾶ, γίνεται τόσος δά, καὶ μαζεύεται μέσ' στὴ ζεστὴ ἀγκαλιά της, γυρεύοντας προστασία.... Κι' ὅμως, ὁ βορηᾶς εἶν' ὁ μικρότερος κίνδυνος.

Σὲ λίγο πάλι:

— Μὰ, πές μου μαμά, γιατί ἔφυγε ὁ μπαμπᾶς;...

— Δὲ στὸ εἶπα τόσες φορές;... Γιὰ νὰ πολεμήση τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους ποὺ θέλουνε νὰ σκλαβώσουνε τὴν πατρίδα μας... Ἔφυγε γιὰ νὰ διατηρήση τὴν ἐλευθερία μας, γιὰ νὰ δοξάση τὴ σημαία μας...

«Πατρίδα», «Ἐλευθερία», «Σημαία»... Πόσες μεγάλες ἔννοιες ποὺ προσπαθεῖ μάταια νὰ τὶς χωρέση, καιρὸ τώρα, τὸ μικρὸ ξανθὸ κεφαλάκι... Τὴν ἀλήθεια τους δὲν τὴν καταλαβαίνει, μὰ διαισθάνεται ἀόριστα τὸ μεγαλεῖο τους: βέβαια, γιὰ νὰ φύγῃ ὁ μπαμπᾶς θὰ πῇ πὼς ἡ πατρίδα, ἡ ἐλευθερία, ἡ σημαία, εἶναι λέξεις γεμᾶτες φωτεινὴ σημασία...

— Καὶ, θὰ τοὺς διώξῃ ὁ μπαμπᾶς αὐτοὺς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους;....

Τὰ μάτια τῆς μητέρας λάμπουνε:

— Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ, ποὺ γεννιέται ἀπόψε, ἀγόρι μου...

— Καὶ... θὰ γυρίση;

— Πρῶτα ὁ Θεὸς, θὰ γυρίση!...

Ἡ φωνὴ τῆς μητέρας δὲν εἶναι πολὺ σίγουρη τώρα. Γράμμα ἔχει νὰ πάρῃ ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες... Γιατί ἀρά γε; Ὁ καιρὸς, γράφουν οἱ ἐφημερίδες εἶναι κακὸς, χιονοθύελλες μαστιγώνουνε τὸ μέτωπο, οἱ συγκοινωνίες, βέβαια, θᾶναι δύσκολες, οἱ δρόμοι κομμένοι... Ἐλπίζει, μὰ φοβᾶται κιόλας: Οἱ σφαῖρες, οἱ ὀβίδες, οἱ μπόμπες, οἱ ἀρρώστειες... Μὰ ποιὸς ὁ λόγος νὰ σκοτεινιάση ἡ φωτεινὴ ψυχὴ τοῦ μικροῦ μὲ τὴ σκιὰ τῆς ἀμφιβολίας, τοῦ φόβου;... Ἂς μὴ βλέπει παρὰ τὸ ρόδινο ἀντιφέγγισμα τῆς αἰσιοδοξίας, κι' ἂς εἶναι πλάνη ἡ αἰσιοδοξία αὐτὴ — ἀφοῦ ἡ πλάνη ἀποτελεῖ τὸ προνόμιο τῆς ὡραίας παιδικῆς ἡλικίας, κι' ἡ ἀγωνία τὸ μόνιμο μαρτύριο ὅλης τῆς κατοπινῆς ζωῆς...

Ὁ μικρὸς, ἥσυχος, γλυστράει ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς του καὶ ξαναγυρίζει στὰ παιχνίδια του. Ἕνα τεράστιο συγκρότημα ἀπὸ ἀπανθρακωμένα ξύλα, σωριάζεται μέσα στὸ τζάκι, σὲ μιὰν ἀποθέωση ἀπὸ φλόγες καὶ σπίθες. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἥλιο ποὺ βασιλεύει, καὶ μὲ τὴ ζωὴ ποὺ σβύνει.

— Δηλαδὴ, ὁ μπαμπᾶς εἶναι, νὰ ποῦμε, σὰν αὐτὸ τὸ στρατιώτη μαμά...

— Ναί, ἀγόρι μου... Μόνο ποὺ ἐκεῖνος δὲν εἶναι μολυβένιος...

— Ἔχει τζάκι καὶ ἐκεῖ πάνω ὁ μπαμπᾶς;...

— Ὄχι, παιδάκι μου...

— Μὰ' τότε θὰ κρυώνη...

— Ὄχι, μωρό μου... Τὰ τζάκια εἶναι γιὰ τοὺς μολυβένιους στρατιῶτες... Οἱ πραγματικοὶ στρατιῶτες δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τζάκι γιὰ νὰ ζεστοῦνε· τοὺς ζεσταίνει ἡ φλόγα τῆς μάχης....

Ἡ «φλόγα τῆς μάχης»... Μιὰ καινούργια σκοτεινὴ ἔννοια... Ὁ μικρὸς δυσκολεύεται νὰ ἐμβαθύνη. Προτιμᾶει νὰ παρατάξῃ τὰ παιχνίδια του σὲ μάχη, τοποθετεῖ τὸ στρατιώτη ἀπέναντι ἀπ' τὸν κοῦκλο, τὸ τόπι ἀνάμεσά τους, καὶ φυσάει ἔφοδο μὲ τὴν καραμοῦζα. Ἀπ' τὸν κοῦκλο τὸ τόπι κυλάει πρὸς τὸ στρατιώτη, καὶ τὸν ρίχνει κάτω:

— Μπούμ! Ὁ κοῦκλος νίκησε τὸ στρατιώτη! Ὁ στρατιώτης σκοτώθηκε! Ἀκοῦς μαμά; Ὁ στρατιώτης σκοτώθηκε!..

Ἀπ' τὴ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ ἡ μαμὰ ἀνατριχιάζει. Σιωπηλή, σταματᾶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ πλέξιμο, καὶ κάνει τὸ σταυρό της.

❁

Μέσ' στὸ στενόχωρο χωριάτικο σπιτάκι, ἡ διμοιρία ἔχει καταλυτῆ γιὰ νὰ περάση τὴ νύχτα. Σφιγμένοι οἱ ἄντρες ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, μὲ τοὺς μανδύες τους κουμπωμένους ὡς ἀπάνω, ζεσταίνονται ὄπως-ὄπως. Ἡ θύελλα λυσσάει ἀπ' ἔξω. Ὁ παγωμένος ἄνεμος παίζει μ' ἕνα παραθυρόφυλλο ἐξαρθρωμένο ἀπ' τὸν ἐχθρικὸ βομβαρδισμὸ, καὶ τὸ κουνάει σὰν κουρέλι ἐπάνω στὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο. Τὰ τζάμια λείπουνε· τἄχει ἀντικαταστήσει τὸ χαρτὶ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ κάνη δυὸ δουλειὲς μαζί: Νὰ ἐμποδίση τὸ βορηᾶ νὰ μπῇ μέσα, καὶ τὸ λιγοστὸ φῶς νὰ βγῇ ἔξω καὶ νὰ προδώση τὴν παρουσία τῶν προφυλακῶν στὸν ἐχθρό.

Ἕνα μικρὸ φαναράκι φωτίζει τοὺς ἄνδρες ποὺ δὲν κοιμοῦνται ἀκόμα, μὲ τὰ τουφέκια ἀκουμπισμένα στὰ πόδια τους. Μιὰ μπουκάλα κονιὰκ περνάει ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, καὶ διοχετεύει λίγη ζέστα στὰ παγωμένα κορμιά.

— Χριστούγεννα ἀπόψε... μουρμουρίζει ἕνας λοχίας.

Χριστούγεννα... Ὁ νοῦς ὅλων πετάει μακρυὰ, στὰ μετόπισθεν, ἐκεῖ ὅπου τοὺς περιμένει ὅλους ἡ ζεστασιὰ τῆς φωτιᾶς καὶ τῆς ἀγάπης...

— Ἄτιμοι! Ἀντίχριστοι! μουγκρίζει ἕνας φαντάρος, δείχνοντας ἢ γροθιά του μακρυὰ, στὸν ἀόρατο ἐχθρό.

Στὸ ἀμφίβολο φῶς τοῦ φαναριοῦ, ὁ φαντάρος ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ μικρὴ τσαλακωμένη φωτογραφία. Ἕνα σύμπλεγμα, ποὺ σ' αὐτὸ πετάει τώρα ἡ σκέψη του μὲ λαχτάρα: Ἐκείνη, μελαχροινὴ, μὲ μάτια ζωηρὰ, μὲ χαμόγελο χαρούμενο, καὶ στὴν ἀγκαλιά της ἕνα κατάξανθο γελαστὸ χερουβείμ. Τί να κάνουν, ἀρά γε, τώρα; Μὲ τὴν ψυχή του ἑνώνεται μαζί τους ὁ φαντάρος, χρησιμοποιώντας τὰ ἐρτζιανὰ τῆς νοσταλγίας, καὶ τοὺς βλέπει. Νά: Μέσα στὸ σαλονάκι, μὲ τὸ τζάκι ἀναμμένο, ἐκείνη θὰ πλέκη δακρυσμένη κοντὰ στὸ τραπέζι, κι' ἐκεῖνο θὰ παίζῃ καθισμένο στὸ χαλί, μὲ τὰ παιγνίδια του. Κι' ὁ ἄνεμος θὰ λυσσάη ὄξω, μὰ θάχη πέση ἡ σιωπὴ αὐλαία τῆς βελουδένιας κουρτίνας, γιὰ νὰ κλείση ἀπ' τὰ ματάκια δρᾶμα τῆς ζωῆς, ποὺ παίζεται στὸ δρόμο, μακρυὰ, ἐδῶ πάνω... Κι' οἱ φλόγες τοῦ τζακιοῦ θὰ σχηματίζουνε φανταστικὰ σχήματα ἀπάνω στὰ χρυσάφια τῶν μαλλιῶν του, ἐνῷ στὰ μάγουλα τὰ δικά της θὰ φωτίζουνε τὴ γρήγορη τροχιὰ ἑνὸς πονεμένου διάττοντος... Κι' ἡ ἀτμόσφαιρα θᾶναι γλυκειὰ ἐκεῖ κάτω.... Καὶ θὰ τὸν θυμοῦνται, ὅπως τοὺς θυμᾶται αὐτὸς ἐδῶ πάνω...

Ἀπότομη, στριγγιά, ἡ φωνὴ τοῦ σκοποῦ:

— Στὰ ὅπλα!

Κάτι σκιὲς ἀντικρὺ, ἀνάμεσα στὴν ἀσπρίλα τοῦ χιονιοῦ. Ἕνα πολυβόλο ἀρχίζει νὰ φλυαρῇ, μονότονα, σὰ φοβερὸ τζιτζίκι μέσ' στὸ χειμῶνα. Χριστούγεννα! Ἡ νοσταλγία ὅλων γίνεται θυμὸς, μανία, ἀπόγνωση: Οἱ ἀτίχριστοι! Ἤρθανε νὰ ταράξουνε καὶ τὴν ἥσυχη θωπεία τῶν ἀναμνήσεων μὲ τὴ φωνὴ τοῦ θανάτου... Ἀπάνω τους!

Σὲ μιὰ στιγμὴ, τὰ φανταράκια βρίσκονται ὅλα ὀρθά. Μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὸ φανάρι ἔγινε κομμάτια. Τὰ ἐχθρικὰ πολυβόλα γίνανε τώρα δυὸ, τρία, δέκα, καὶ συναγωνίζονται μὲ πύρινες νιφάδες τὸ χιόνι ποὺ πέφτει.

Μὲ τὶς χειροβομβίδες στὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὰ μάνλιχερ στὸ δεξιὸ, οἱ ἄνδρες τῆς διμοιρίας προσμένουν ἀχόρταγα τὴ διαταγὴ γιὰ νὰ ὁρμήσουν.

Κι' ἡ διαταγὴ σκίζει τὰ σκοτάδια καὶ σκεπάζει τὴ βουὴ τοῦ βορηᾶ:

— Ἐφ' ἔπλου λόγχη!

❁

... Μὲ τὸν κοῦκλο στὴν ἀγκαλιά του, ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ τζάκι, ἀκουμπισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, ὁ μικρὸς κοιμήθηκε. Τὸ τζάκι στέλνει τὶς στερνές του ἀναλαμπὲς νὰ κεντήσουνε τὶς τελευταῖες φωτεινὲς φαντασμαγορίες ἀπάνω στὶς χρυσές του μπούκλες. Δίπλα του, τὸ τόπι, ἡ καραμοῦζα κι' ὁ μολυβένιος στρατιώτης, πεσμένος πάντα χάμω, «σκοτωμένος». Ἡ μαμὰ σταματάει τὸ πλέξιμο, σηκώνεται καὶ πλησιάζει μ' ἕνα ρίγος. Μαζεύει τὰ παιχνίδια, καὶ τοποθετεῖ τὸ στρατιώτη, στοργικὰ σ' ἕνα κουτάκι, δίπλα στὴν καραμοῦζα. Ὕστερα, σηκώνει τὸ μικρό, ποὺ σφίγγει καὶ στὸν ὕπνο του ἀκόμα τὸν κοῦκλο, καὶ, μ' ἕνα φιλὶ, τὸν βάζει στὸ κρεββατάκι του καὶ τὸν κουκουλώνει ζεστὰ — ζεστά... Ὅλα ἀπ' ἔξω ἔχουνε πολλὴν ὥρα σωπάσει. Ὅλα, ἐκτὸς ἀπ' τὸ βορηὰ ποὺ μουγκρίζει ἐπίμονος καὶ ξεμαλλιάζει τὰ τελευταῖα φύλλα τῆς δεντροστοιχίας...

❁

Ἡ ἀντεπίθεση τέλειωσε. Ἡ μανία τῶν ἀνδρῶν ἔκανε νὰ σωπάσουν, ἕνα-ἕνα, τὰ φλογισμένα στόματα τῶν πολυβόλων. Ὁ ἐχθρὸς ὑποχώρησε, ἀφίνοντας ἀπάνω στὴ βουνοπλαγιὰ κουρέλια ἀνθρώπων καὶ ὅπλων. Καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ, πίσω ἀπὸ ἕναν ψηλὸ βράχο, ὁ φαντάρος, πεσμένος ἀπάνω στὸ χιόνι, λερώνει τὴν ἄσπιλη ἀσπρίλα μὲ κόκκινο. Μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του κι' αὐτὸς ἔκανε τὸ καθῆκον του. Μὰ τὸ πολυβόλο τοῦ σπάραξε τὸ στῆθος. Μαζὶ μὲ τὸ στῆθος, τοῦ κομμάτιασε καὶ μιὰ μικρούλα τσαλακωμένη φωτογραφία: Ἐκείνη, μελαχροινὴ, μὲ μάτια ζωηρὰ, μὲ χαμόγελο χαρούμενο, καὶ στὴν ἀγκαλιά της ἕνα ὁλόξανθο γελαστὸ χερουβείμ. Καὶ τὸ χιόνι πέφτει ἀπὸ πάνω, πυκνὸ, κατάλευκο, ἐπίμονο, γιὰ νὰ σαβανώση καὶ τὸ κόκκινο, καὶ τὴ φωτογραφία, καὶ τὴ μελαχροινοῦλα, καὶ τὸ χερουβείμ...

....

Τώρα, ὁ μολυβένιος στρατιώτης κοιμᾶται ἥσυχος μέσα στὸ κουτί του, δίπλα στὸ σβυσμένο τζάκι.

Κι' ὁ ἀληθινὸς στρατιώτης κοιμᾶται μέσ' στὸ χιόνι, χωρὶς κουτί, μακρυὰ ἀπ' τὸ ζάκι, κάτω ἀπ' τὸ γιόνι ποὺ πέφτει πάντα, γιὰ νὰ τυλίξῃ ὅλη τὴ γῆ μέσα στὴν κλασσική, τὴν κάτασπρη σκηνογραφία τῶν Χριστουγέννων...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Πολεμικὸ εὐθυμογράφημα

Χριστούγεννα στὸ μέτωπο

τοῦ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ δὲν γίνονται ἐξαιρέσεις. Ἐπιστρατεύονται ὅλοι: Καλοὶ καὶ κακοί, ψηλοὶ καὶ κοντοί, ἀδύνατοι καὶ χοντροί, εὐτυχεῖς καὶ δυστυχεῖς, παντρεμένοι κι' ἀνυπάντροι, ἀποτυχημένοι στὸν ἔρωτα καὶ Δόν Ζουάν. Στὴν τάξη αὐτῶν τῶν τελευταίων ἀνήκει καὶ ὁ στρατιώτης Νίκος Ψ.—Τ. Τ..... δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει—πού, ὅταν ἔφυγε γιὰ ἔξω, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους στρατιῶτες, ἦταν ὑποχρεωμένος ν' ἀποχαιρετήσῃ πέντε—μή σᾶς τρομάζει ὁ ἀριθμός—ζευγάρια ὡραῖα μάτια, στὰ ὁποῖα εἶχε ὁρκιστῆ αἰώνια ἀγάπη καὶ πίστη. Καί, ὅπως τὰ κατάφερνε στὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης ν' ἀνταποκρίνεται στὶς ὑποχρεώσεις ποὺ εἶχε ἀπέναντι τῶν πέντε θηλυκῶν ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν, χωρὶς ἡ μία νὰ ὑποψιασθῇ πὼς ὑπῆρχαν καὶ ἄλλες τέσσερις, ἔτσι τὰ κατάφερε καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφευγε ν' ἀποχαιρετήσῃ ὅλες τὶς κατακτήσεις του, χωρὶς νὰ πάρῃ καμμιὰ μυρωδιὰ πὼς δὲν ἦταν ἡ μόνη, ἀλλὰ ἀποτελοῦσε ἁπλῶς ἕνα, αὔξοντα ἀριθμὸ μέσα στὴν ἐρωτικὴ πεντάδα.

Ὁ Νίκος, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ πάνω, δὲν ἄφηνε νὰ περάσῃ εὐκαιρία χωρὶς νὰ διακηρύξῃ τὶς δονζουανικές του ἐπιτυχίες. Στὶς διακοπὲς τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, ἔλεγε στοὺς ἄλλους:

— Βρε παιδιά ἄν πάθω ἐγὼ τίποτα, δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Σκέφτομαι ὅμως ὅτι θὰ κλάψουν δέκα μυρτιὰ καὶ... διασκεδάζω προκαταβολικῶς.

Οἱ ἄλλοι δὲν τὸν ἐπίστευαν:

— Σιγά σιγὰ θὰ μᾶς πῇς πὼς σ' ἀγαποῦν πέντε γυναῖκες! τοῦ ἔλεγαν.

— Δὲν σᾶς λέω ψέματα! Πέντε ἀκριβῶς εἶναι! Ἡ Λολή, ἡ Καίτη, ἡ Τζούλια, ἡ Λούλα καὶ ἡ Κική!

Οἱ συνάδελφοί του γελοῦσαν μ' αὐτὲς τὶς διακηρύξεις. Ἀλλὰ ὁ Νίκος ἐννοοῦσε νὰ δαλαλῇ τὶς ἐπιτυχίες του. Αὐτὴ τὴ ματαιοδοξία ἄλλωστε τὴν ἔχουν ὅλοι οἱ γυναικοκατακτηταί. Ἡ φελλάμα τοὺς ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς κατακτήσεις. Γιὰ νὰ διαλύσῃ τὴ δυσπιστία τῶν συναδέλφων του δὲν ἐδίσταζε ν' ἀνοίγῃ τὸ πορτοφόλι του καὶ νὰ δείχνῃ τὶς φωτογραφίες ὡραίων κοριτσιῶν. Οἱ ἄλλοι ὅμως ἦταν πάντα δύσπιστοι. Καὶ πιὸ δύσπιστοι ἀκόμα ἐκεῖνοι ποὺ δὲν εἶχαν ἀφήσει καμμιὰ κατάκτησι στὰ μετόπισθεν, ἀλλὰ εἶχαν φύγει γιὰ πάνω μὲ τὴν καρδιὰ ὀρφανεμένη ἀπὸ αἴσθηματικὴ ἄποψη.

— Κι' ἐπειδὴ ἔχεις τὶς φωτογραφίες, τοῦλεγαν, ἔχεις τὴν ἰδέα ὅτι μᾶς πείθεις μ' αὐτό; Φτάνει νὰ θέλῃς καὶ φωτογραφίες οἰκονομᾶς εἴκοσι. Ὄχι! πέντε...

Ἔλλάβαινε ὅμως καὶ γράμματα ὁ Νίκος. Γράμματα γεμᾶτα ἔρωτα καὶ ὅρκους πίστεως καὶ λατρείας.

— Οὔτε αὐτὰ τὰ πιστεύεις;

— Οὔτε...

— Ναί, βρέ παιδιά,

— Γιατὶ μπορεῖ νἄχῃς βάλει κάποιον νὰ σοῦ τὰ γράψῃ... Δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο νὰ μιμηθῇ κανένας γυναικεῖους χαρακτῆρες! Ἄσε τὴν παληοκουβέντα Νίκο... Αὐτὰ δὲν περνάνε σὲ μᾶς...

Ὁ Νίκος στενοχωριόταν ποὺ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πιστέψουν τὶς κατακτήσεις του. Τόπαιρνε κατάκαρδα. Θὰ πῆτε ἴσως ὅτι ἦταν μιὰ κουταμάρα αὐτὴ ἡ στενοχώρια. Κάθε ἄνθρωπος ὅμως ἔχει καὶ μιὰ ἀδυναμία. Ὁ Νίκος εἶχε αὐτή. Κι' ἐννοοῦσε νὰ γίνεται σεβαστή. Δὲν περι-

Ἔδειχνε πέντε φωτογραφίες

μενε, λοιπόν, παρὰ νὰ βρῇ μιὰ εὐκαιρία γιὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐκεῖνα ποὺ ἔλεγε ἦταν ἀλήθεια καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ ἔτσι τὴ φήμη του στὴ συνείδηση τῶν δυσπίστων συναδέλφων του.

❁

Πλησίαζαν οἱ γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων. Καὶ οἱ φαντάροι, μέσα στὰ χιόνια τῶν βουνῶν καὶ στὴ φωτιὰ τοῦ πολέμου, ἄρχισαν νὰ παίρνουν τὰ δέματα μὲ τὰ δῶρα ποὺ τοὺς ἔστελναν οἱ δικοί τους. Ὁ Νίκος δὲν εἶχε πάρει ἀκόμα κανένα δέμα καὶ ἀνησυχοῦσε Τί διάβολο! Δὲν θὰ τὸν θυμόταν καμμιὰ τέτοιες μέρες; Καὶ δὲν τὸν ἔνοιαζε τίποτ' ἄλλο, ὅσο ποὺ θἄμενε ἐκτεθειμένος στὰ μάτια τῶν συναδέλφων του. Ἄντε νὰ τοὺς πείσῃς κατόπιν ὅτι αὐτὰ ποὺ τοὺς εἶπες ἦταν ἀλήθεια καὶ ἄντε νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὴν κοροϊδία τους.

Ἀλλὰ οἱ φόβοι του διαλύθηκαν τὴν ἄλλη μέρα, ὅπως ὁ ἥλιος διαλύει τὸ σκοτάδι. Τὴν παραμονὴ ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι, ἦρθε τὸ ταχυδρομεῖο. Οἱ φαντάροι μαζεύτηκαν γιὰ νὰ πάρουν τὰ γράμματα καὶ τὰ δέματα ποὺ εἶχαν. Ἔτσι ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Νίκου:

— Νίκος Ψ!

— Παρών.

—Αὐτὸ τὸ δέμα εἶναι γιὰ σένα...

Κι' ἔπειτα

— Νίκος Ψ

— Παρών!

— Αὐτὸ τὸ δέμα εἶναι γιὰ σένα.

Κι' ὕστερα:

—Νίκος Ψ!

— Παρών!

— Αὐτὸ τὸ δέμα εἶναι γιὰ σένα.

Καὶ πάλι:

—Νίκος Ψ.

— Παρών!

— Αὐτὸ τὸ δέμα εἶναι γιὰ σένα.

Καὶ ξανά:

— Νίκος Ψ.

— Παρών.

—Αὐτὸ τὸ δέμα εἶναι γιὰ σένα!

Μὲ χαμόγελο θριάμβου ὁ Νίκος ἔπηρε τὰ πέντε δέματα. Ὅταν τελείωσε ἡ διανομὴ τοῦ ταχυδρομείου οἱ συνάδελφοί του συγκεντρώθηκαν μὲ περιέργεια γύρω του. Κι' ὁ Νίκος τοὺς ἔδειχνε τὶς ἐπιγραφὲς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀποστολέων:

— Ὁρίστε κύριοι συνάδελφοι: Ἀποστολεύς: Λιλὴ Ν. Ἀχαρνῶν 476, Ἀθῆναι. Καίτη Μ. Αἰόλου 676, Ἀθῆναι. Τζούλια Μ. Πατησίων 879, Ἀθῆναι. Λούλα Δ. Σόλωνος 489 Ἀθῆναι. Κικὴ Ψ. Ναυαρίνου 249 Ἀθῆναι! Τί λέτε τώρα;

— Τί νὰ ποῦμε; παρατήρησε κάποιος φαντάρος. Μπορεῖ βέβαια νὰ εἶναι κι' ἀλήθεια...

— Ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νἄβαλα νὰ μοῦ τὰ στείλουν αὗτοι...

—Ξέρω κι' ἐγώ...

— Ὁπωσδήποτε παιδιά, ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζονται ὅλα αὐτὰ τὰ δέματα. Εἶναι ἀρκετὴ ἱκανοποίηση γιὰ μένα ὅτι αὐτὰ τὰ κορίτσια μὲ θυμοῦνται καὶ μοῦ στέλνουν, μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη τους καὶ τὰ Χριστουγεννιάτικα δῶρα μου. Ἔτσι ἀποδεικνύεται ἡ ἀγάπη κύριοι!.. Λοιπόν, ποιὸς δὲν πῆρε δέμα σήμερα;

Ἡ τύχη τὰ εἶχε φέρει ἔτσι, ὥστε πολλοὶ φαντάροι ἀπὸ τὴν ὁμάδα τοῦ Νίκου νὰ μὴν εἶχαν τὴν τύχη ἐκείνη τὴν ἡμέρα νὰ πάρουν Χριστουγεννιάτικα δῶρα ἀπὸ τοὺς δικούς τους. Καθυστέρηση τῆς ἀποστολῆς ἴσως. Ὁ Νίκος ὅμως ἦταν παιδὶ μὲ τρυφερὰ αἰσθήματα καὶ καλὴ καρδιά. Χωρὶς νὰ κρατήσῃ τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό του, φώναζε ἕναν-ἕναν ἀπὸ τοὺς πέντε καὶ τοὺς μοίρασε τὰ δέματα. Ἡ μοῖρα μάλιστα θέλησε ὥστε αὐτοὶ οἱ πέντε νὰ εἶναι ἀκριβῶς οἱ δύσπιστοι. Ἐκεῖνοι ποὺ κουνοῦσαν μὲ ἀμφιβολία τὸ κεφάλι τους κάθε φορὰ ποὺ ὁ Νίκος προσπαθοῦσε νὰ τοὺς πείσῃ . γιὰ τὶς πέντε ἐρωτευμένες καρδιὲς ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει στὰ μετόπισθεν.

—Κι' ἐσύ; τὸν ἐρώτησε ὁ τελευταῖος, βλέποντας ὅτι γιὰ τὸν πραγματικὸ ἰδιοκτήτη δὲν ἔμενε τίποτα.

— Σᾶς εἶπα ὅτι ἐμένα μὲ φτάνει ἡ ἱκανοποίηση ὅτι μὲ θυμήθηκαν. Καὶ ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπορεῖτε παρὰ νὰ πιστέψετε πὼς αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω εἶναι ἀλήθεια.

Οἱ πέντε συνάδελφοι τοῦ Νίκου πῆραν τὰ δέματα μὲ χαρά. Τ' ἄνοιξαν: Πουλόβερ, γάντια, κάλτσες, κασκόλ, κονιὰκ καὶ γλυκά. Νομίζει κανεὶς ὅτι οἱ πέντε κοπέλλες εἶχαν συνεννοηθῆ μεταξύ τους γιὰ νὰ τοὺς στεῖλουν τὰ ἴδια πράγματα. Κι' ἀκόμα ἀπὸ ἕνα σημείωμα, γεμᾶτο ἀγάπη, λατρεία. ἀφοσίωση καὶ συστάσεις νὰ προσέχῃ τὸν ἑαυτό του ὥστε, ὅταν θὰ γυροῦσε νικητής, νὰ πραγματοποιήσῃ

τὴν «ὑπόσχεσή» του. Αὐτὴ ἡ ὑπόσχεσις ἐσήμαινε γάμο, χωρὶς ἀμφιβολία.

Οἱ φαντάροι ἐκράτησαν τὰ πράγματα κι' ἐπέστρεψαν τὰ γράμματα στὸ Νίκο:

— Αὐτὰ δὲν μᾶς χρειάζονται, τοῦ εἶπαν. Κράτα τα γιὰ τὸ ἀρχεῖο σου. ..

— Μὲ πιστεύετε τώρα; ρώτησε ὁ Νίκος.

—Σὲ πιστεύουμε. Ἀλλὰ μιὰ καὶ τὶς γυναικεῖες κατακτήσεις τὶς ἔχεις τόσο εὔκολα βρὲ παιδί μου, δὲν τἄφτιασες μὲ καμμιὰ σαραντριά, νὰ οἰκονομηθοῦν ὅλα τὰ ὀρφανὰ παιδιὰ τοῦ Συντάγματος;

Ὁ Νίκος βρῆκε πολὺ σωστὴ τὴν παρατήρηση. Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Ἔχετε δίκηο βρὲ παιδιά. Ἀλλὰ βλέπετε δὲν ἤξερα πὼς θὰ γίνῃ πόλεμος!..Ἂν τόξερα, δὲν θὰ εἶχε παράπονο καμμιὰ ὀρφανὴ καρδιὰ τῆς.. Μεραρχίας!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΑΠ' ΟΛΕ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Πῶς θὰ λέγεται τώρα ἡ ἐθνικὴ Λοταρία τῶν Ἰταλῶν;

— Ἐθνικὴ Αἰχμαλωταρία.

— Καὶ ἡ μεγάλη παρασκευὴ τῶν Ἰταλῶν...

—Ἔγινε Μεγάλη Παρασκευή...

❁

ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

— Αὐτὸ τὸ ραδιόφωνο δὲν χρειάζεται ἀπολύτως τίποτε. Οὔτε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

— Εἶναι θαῦμα, λοιπόν;

— Ὄχι. Εἶναι ἁπλούστατα.... χαλασμένο.

❁

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

— Καὶ τί κάνετε ἐναντίον τῶν μικροβίων;

— Ἐν πρώτοις βράζω τὸ νερό.

— Καὶ ὕστερα;

— Τὸ ἀποστειρώνω.

— Καὶ ὕστερα:

— Πίνω κρασί.

ΙΤΑΛΙΚΑ

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Ὁ καθηγητὴς ἐρωτᾷ τοὺς Ἰταλόπαιδας στὸ σχολεῖο:

— Καὶ ποιὸς μεταξὺ τῶν σύγχρόνων Ἰταλῶν εἶναι ὁ ἀθάνατος;

Τὰ παιδιὰ σιωποῦν. Ὁ καθηγητὴς ἐπιμένει: Ποιὸς εἶναι ὁ ἀθάνατος;

Ἔξαφνα ἕνα παιδὶ ἀπαντᾷ:

— Ὁ Μαρκόνι!

— Ὁ Μαρκόνι δὲν εἶναι σύγχρονος, παιδί μου. Ἄλλος....

— Ὁ Γκαριμπάλντι!

— Οὔτε....

— Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ!

— Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ εἶναι Αὐτοκράτωρ καὶ δὲν μετέχει τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἄλλος....

Τότε ἕνας μικρὸς, ἀδύνατος, τῶν τελευταίων θρανίων, πετάγεται καὶ λέγει:

— Ὁ Μουσσολίνι!

Ὁ μικρὸς ὁδηγεῖται κοντὰ εἰς τὸν μαυροπίνακα, πλέκεται τὸ ἐγκώμιον τῆς ἐξυπνάδας του, παρουσιάζεται ὡς τὸ ὑπόδειγμα τοῦ νέου «μπαλλίλα», τοῦ νεαροῦ Ἰταλοῦ:

— Εὖγε παιδί μου. Λέγε μας τώρα γιατὶ ὁ Μουσσολίνι εἶναι ἀθάνατος;

— Γιατὶ τόσα χρόνια τώρα ὁ μπαμπᾶς γυρίζει κάθε βράδυ στὸ σπίτι καὶ λέει: Μὰ ἐπὶ τέλους, δὲν πεθαίνει αὐτὸς ὁ Μουσσολίνι ;... Καὶ βλέπω πὼς δὲν πεθαίνει.

Περιττὸν νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐγέλασε ὅλη ἡ τάξις — μὴ ἐξαιρουμένου οὔτε τοῦ κ. καθηγητοῦ.

❁

ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΘΗ

Πολὺ ἐνδιαφέρον βέβαια θὰ ἦτο νὰ γνώριζε κανεὶς τί εἴδους λόγους παρηγορίας ἀντήλλαξαν ὁ κ. Μουσσολίνι μὲ τὸν ἀντικατασταθέντα ἀρχηγὸν τοῦ ἡμιβυθισθέντος ἰταλικοῦ στόλου ναύαρχον Καβανιάρι, κατὰ τὴν συνάντηση ποὺ ἀνηγγέλθη τόσον πανηγυρικῶς ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τῆς Ρώμης. Δὲν ἀποκλείεται, ὅμως, νὰ εἶνε ἐντὸς τῆς ἀληθείας ὁ Ἄγγλος σχολιαστής, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἰταλὸς ναύαρχος εἶπε στὸν Ντοῦτσε:

— Ἀφῆστε τοὺς Ἄγγλους νὰ λένε ὅ,τι θέλουν. Κατὰ βάθος ὁ στόλος μας κυριαρχεῖ!...

Καὶ πράγματι! Ὅταν ἔχῃς κατὰ βάθος δίκαιον, τί ἀξίαν ἠμποροῦν νὰ ἔχουν οἱ... ἐπιφανειακὲς ἐπιτυχίες τοῦ ἐχθροῦ;...

❁

Ο ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ

Μιὰ Κυριακάτικη ἀγγλικὴ ἐφημερὶς, ἐκφράζει τὴν γνώμην ὅτι «ὁ καῖσαρ τοῦ ρετσινολάδου δὲν θὰ ἐνοχλήσῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τὴν ἀνθρωπότητα». Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ὁ τίτλος «καῖσαρ τοῦ ρετσινολάδου» εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχημένος. Οἱ καίσαρες τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἐπεβλήθησαν μὲ τὰ στρατιωτικά των κατορθώματα. Ὁ κακέκτυπος καῖσαρ [illegible] ἐστήριξε τὴν ἐπικράτησή του ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ρετσινολάδου, ποὺ ὑπῆρξε μαζὶ μὲ τὸ στιλέτο, τὸ κυριώτερο ὅπλο τῆς [illegible], κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ὑπάρξεως [illegible]

❁

ΤΑ ΠΛΕΥΡΑ

Ὁ Μπενίτο Μουσσολίνι μᾶς εἶχεν ἀπειλήσει ὅτι «θὰ μᾶς σπάσῃ τὰ πλευρά...». Μέχρις ὥρας, ὅμως, τὰ πλευρὰ τοῦ Ντοῦτσε σπάνουν ἀριστερὰ στὴ Λιβύη καὶ δεξιὰ στὴν Ἀλβανία. Μένει ἡ κακὴ κεφαλή — θὰ πῆτε. Ἀλλ' αὐτὴ μᾶς χρειάζεται. Χωρὶς αὐτὴν δὲν θὰ κατεστρέφετο, ὅπως θὰ καταστραφῇ, ἡ Ἰταλία....

ΙΤΑΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ποὺ βγῆκε λίγο... ΞΥΝΟ

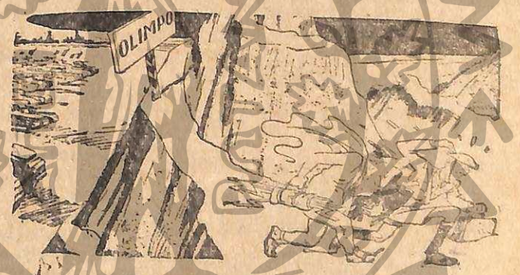

Ἐπὶ συλληφθέντων ἰταλῶν αἰχμαλώτων εὑρέθησαν ἀντίτυπα τοῦ σατυρικοῦ περιοδικοῦ «Μάρκος-Αὐρήλιος», στὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύετο ἡ ἀνωτέρω γελοιογραφία (ἀριστερά) μὲ τὴν λεζάντα: «Ἐσκότισες τὸν κόσμο μὲ τὰ ἀγγλικά ἑλληνικά σου. Τώρα θὰ σὲ μάθω καὶ λίγα λατινικά!» Πρὸς τὸ παρόν, οἱ φραγκέλλοι μαθαίνουν...εὐζωνικά! Στὴ δεξιὰ γελοιογραφία τὸ ἰταλικὸ περιοδικὸ σημειώνει: «Καὶ ὁ Ζεὺς φεύγει ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο ποὺ τῆς...ὁρμητικότητος τῶν ἰταλικῶν στρατευμάτων!» Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ Ζεὺς τοὺς ἔχει χάσει ἀπὸ τὰ μάτια του, τοὺς ὑποχωροῦντας φασίστας.

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ 18 χαρτζιών

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ νεαρὰ ξανθοῦλα Ἐρμίνα, κόρη τοῦ χρεωκοπημένου τραπεζίτη Μπαρκῆ, μαθαίνει ξαφνικὰ ὅτι ὁ Νίκος Σταυρίδης, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπᾶ, ἔχει πέσει θῦμα αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος στὴν Θεσσαλονίκη. Τρέχει ἀμέσως ἐκεῖ, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν γιατρὸ Φαρδῆ. Ὁ Σταυρίδης κινδυνεύει καὶ ἡ Ἐρμίνα εἶναι σὰν τρελλή.

ΜΑ, ΟΧΙ... Τὸ χέρι τοῦ Φαρδῆ, ποὺ κρατοῦσε τὸ δικό της, ἤτανε πραγματικό! Τώνοιωθε. Καὶ τὸ χέρι αὐτὸ τὴν ἔσφιγγε δυνατά. Ναί, ἤτανε ζωντανή... Μὰ ὁ Νίκος;... Ὁ Νίκος της;...

Σὰ νάθελε νὰ τὴν καθησυχάσῃ. ὁ Φαρδῆς τῆς ψιθύρισε:

— Ἔνοια σου, μικρούλα μου Ἐρμίνα. Θὰ γίνῃ καλά... Εἶναι, καλά, καλύτερα... Θὰ συνέλθῃ... Θὰ συνέλθετε καὶ οἱ δυό σας... Κι' ὅλ' αὐτὰ θὰ σβύσουνε, σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρο...

Εὐχαριστημένη, εὐτυχισμένη, ἡ Ἐρμίνα ἔκλεισε τὰ μάτια της. Δὲν ἤτανε σὲ θέση νὰ καταλάβῃ ἂν τῆς ἔλεγαν ἀλήθεια ἢ ψέμματα. Τῆς ἔφτασε, τὴ στιγμὴ αὐτὴ πὼς τἄκουγε...

...Καὶ ξανάπεσε στὴ νάρκη. ξαναβυθίστηκε στὸ λήθαργο, ποὺμιαζε τόσο πολὺ μὲ θάνατο...

❁

Ὅταν συνῆλθε νόμισε πὼς ἤτανε ἀκόμη ἡ ὥρα ποὺχε φτάσει στὴ Θεσσαλονίκη. Μέσα στὸ κουρασμένο της κεφάλι, σιγά-σιγὰ ξαναγλύστρησαν οἱ σκέψεις, οἱ δαιμονιστικὲς ἀμφιβολίες, τὰ ἀδυσώπητα ἐρωτηματικά.

Γύρισε τὸ κεφάλι της, καὶ κύτταξε ἕνα γύρω. Βρισκόταν σ' ἕνα δωμάτιο ὁλοκάθαρο, ἐπιπλωμένο μὲ φροντίδα, ποὺμοιαζε περισσότερο μὲ σαλονάκι, καὶ λιγώτερο μὲ δωμάτιο κλινικῆς. Δυὸ πολυθρόνες μὲ χρωματιστὴ στόφα γεμίζανε τὶς δυὸ γωνίες, καὶ στὸ τραπέζι τῆς μέσης, μιὰ τούφα ἄσπρα χρυσάνθεμα ξεχείλιζε ἀπὸ ἕνα κρυστάλλινο βάζο.

Δίπλα της, καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα ἡ νοσοκόμα, ἡ ἴδια ἐκείνη ὄμορφη νοσοκόμα μὲ τὸ λυπημένο χαμόγελο κεντοῦσε σιωπηλή.

— Ποῦ εἶμαι;... ψιθύρισε ἡ Ἐρμίνα πολὺ σιγά.

Ἡ νοσοκόμα σταμάτησε τὸ πλέξιμο καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια στοργικά:

— Συνήλθατε;... Δόξα σοι ὁ Θεός...

— Συνῆλθα;... Μὰ τί εἶχα, λοιπόν;... Ποῦ βρίσκομαι;...

— Σιγά... Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μιλᾶτε.. Θὰ τὰ μάθετε ὅλα μὲ τὴ σειρά... Τώρα ὅμως, εἶν' ἀπαραίτητο νὰ μὴν κουράζεστε...

Στὰ χείλια τῆς Ἐρμίνας ἔκαιγε τώρα ἡ ἐρώτησις γιὰ τὸ Νίκο, γιὰ τὴν ὑγεία του, γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ τραύματός του. Σιγά-σιγά, ὅλες οἱ ἀναμνήσεις εἴχανε ξαναγυρίσει στὸ μυαλό της, καὶ τὴν κάνανε νὰ νοιώθῃ μιὰ βαθειὰ ἀνησυχία. Μὰ πὼς μποροῦσε, ἀλήθεια, νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἀνησυχία της σὲ μιὰ ξένη κοπέλλα, σὲ μιὰ νοσοκόμα, ποὺ, ὅσο κι' ἂν ἔδειχνε πὼς τὴ συμπονοῦσε, δὲ μποροῦσε παρὰ νἄχῃ γι' αὐτὴ συμπόνοια ἐπαγγελματική;...

Σὰ νὰ μάντεψε τὶς ἀνησυχίες της. ἡ ἀδελφὴ μὲ τὸ πονεμένο χαμόγελο τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά:

—Γιὰ τὸν κ. Σταυρίδη μὴν ἀνησυχῆτε... Εἶναι πολὺ καλύτερα... Δὲν διατρέχει πιὰ κανέναν κίνδυνο..

— Μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια;...

— Σᾶς ὁρκίζομαι...

Ὁ τόνος της ἤτανε τόσο πειστικός, ποὺ ἡ Ἐρμίνα ἔνοιωσε μιὰ γλυκειὰ ἀνακούφιση νὰ τῆς πλημμυρίζῃ τὶς φλέβες εὐδαιμονία. Ἐκλεισε τὰ μάτια της, ἀπέραντα εὐτυχισμένη: Ὁ Νίκος ζοῦσε! Ὁ Νίκος ἤτανε καλά! Θὰ τὸν ξανάβλεπε..

Ὅταν ξανάνοιξε τὰ μάτια της, μιὰ ἐρώτηση τῆς ἦρθε αὐθόρμητη στὸ στόμα:

—Κι' ὁ κύριος Φαρδῆς;

— Ἔφυγε χτὲς γιὰ τὴν Ἀθήνα.. Γιὰ κάποιον ἄρρωστο... Θὰ γυρίσῃ, μᾶς εἶπε, σήμερα...

Πάλι σταμάτησε γιὰ λίγο ἡ Ἐρμίνα. Ἡ κουβέντα, ἡ συνεχής, τῆς κούραζε τὸ μυαλό. Ἡ νοσοκόμα δὲν ἔκοψε τὴ σιωπή.

— Κι' ἐδῶ;.. Ποῦ βρίσκομαι;.. ξαναρώτησε στὸ τέλος ἡ Ἐρμίνα.

— Στὴν κλινικὴ τοῦ γιατροῦ Ἀργυροπούλου...

— Ποιός μ' ἔφερε;...

— Ὁ κύριος Φαρδῆς... Ἔπιασε τὸ πιὸ ὡραῖο δωμάτιο γιὰ σᾶς, καὶ πῆρε μένα γιὰ ἀποκλειστικὴ νοσοκόμα σας.. Μὰ κι' ἐκεῖνος ὅμως, τὶς τέσσερις πρῶτες μέρες. δὲν ἔφυγε οὔτε μέρα οὔτε νύχτα ἀπὸ κοντά σας..

Ἀνέβαινε, λοιπόν, ὁ λογαριασμὸς τῆς εὐγνωμοσύνης της γιὰ τὸ Φαρδῆ... Τὸνοιωσε αὐτὸ σὰ μαχαιριὰ μέσα της.. Λογαριασμός, ποὺ δὲν ἤτανε δυνατὸ νὰ ἐξοφληθῇ ποτέ.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἡ Ἐρμίνα ξαναρώτησε:

— «Τὶς τέσσερις πρῶτες μέρες» εἴπατε ἀδελφή;...

— Ναί...

—Πόσες μέρες, λοιπόν, βρίσκομαι δῶ;

— Δεκαπέντε, μὲ τὴ σημερινή..

«Δεκαπέντε μέρες»... Τῆς φαινόταν παράξενο, ἀπίστευτο, σχεδὸν τερατῶδες. Κι' ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες, ἐκείνη τὶς εἶχε ζήσει ἀναίσθητη, μὲ τὸ μυαλό της σταματημένο, χωρὶς τὴν ἱκανότητα οὔτε νὰ μετρήσῃ τὸ χρόνο ποὺ περνοῦσε, οὔτε ν' ἀντιληφθῇ τὰ γεγονότα...

Σώπασε γιὰ λίγο ἡ Ἐρμίνα. Κι' ὕστερ' ἀπὸ ὥρα:

— Δὲ μοῦ λέτε, ἀδελφή...

— Ὅτι θέλετε.

Ἡ Ἐρμίνα κόμπιασε:

— Ὁ.. ὁ κύριος Σταυρίδης. εἴπατε πὼς εἶναι πιὰ ἐκτὸς κινδύνου..

— Ναί...

— Σηκώθηκε;

— Ἄ, ὄχι ἀκόμα... Ἡ πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ του κοντεύει νὰ κλείσῃ, μένει ὅμως ἡ διάσεισις...

Μ' ἕνα φοβερὸ καρδιοχτύπι, ἡ Ἐρμίνα ρώτησε:

— Λέτε πὼς θὰ τοῦ ἀφήσῃ κανένα ἐλάττωμα;

Τώρα, ἤταν ἡ νοσοκόμα ποὺ κόμπιασε:

— Μά.. Δὲν ξέρω. νὰ σᾶς πῶ..

— Δὲν ξέρετε;

— Αὐτὰ τὰ ξέρουνε μόνο οἱ γιατροί... Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ ξέρω ἐγώ, μιὰ ἁπλῆ νοσοκόμα;...

— Δὲ θὰ μπορούσατε νὰ μάθετε;

Φανερὰ στενοχωρεμένη τώρα, ἡ νοσοκόμα σηκώθηκε.

—Εἶν' ἡ ὥρα τοῦ γιατρικοῦ σας... εἶπε, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτηση τῆς Ἐρμίνας.

Πραγματικά, ἔβγαλε ἀπ' τὸ συρτάρι τοῦ κομμοδίνου ἕνα κουτάκι, τὸ ἄνοιξε, κι' ἔδωσε στὴν ἄρρωστη ἕνα μικρὸ ἄσπρο κουφετάκι μὲ λίγο νερό. Ἡ Ἐρμίνα τὸ κατάπιε, χωρὶς νὰ πάψῃ ὅμως καὶ νὰ κυττάζῃ στὰ μάτια τὴ νοσοκόμα. Τὸ βλέμμα της αὐτὸ εἶχε μέσα ἐρώτηση, ἀγωνία κι' ἐπίπληξη.

Τὴ δυσφορία τῆς ἀγαθῆς νοσοκόμας, ἦρθε νὰ διασκεδάσῃ τὸ ἀπότομο ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Στὸ κατῶφλι φάνηκε ὁ Φαρδῆς.

Μόλις εἶδε τὴν Ἐρμίνα μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτὰ, μισοσηκωμένη στὸ κρεββάτι της τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο. Ἔτρεξε πρὸς τὸ κρεββάτι της, καὶ τῆς ἔπιασε τὰ δυό της χέρια:

— Συνῆλθες, ἀγαπημένη μου μικρούλα;.. τὴ ρώτησε ὅλος χαρά.

Ἡ Ἐρμίνα τοῦ χαμογέλασε μ' εὐγνωμοσύνη. Ἡ νοσοκόμα βγῆκε διακριτικὰ ἀπ' τὸ δωμάτιο.

— Μ' ἔκανες ὅμως νὰ περάσω μιὰ φοβερὴ ἀγωνία... συνέχισε ὁ Φαρδῆς. Ὁλόκληρα εἰκοσιτετράωρα ἔμεινα κοντά σου, κι' ἐσὺ σιωποῦσες, ἀναίσθητη...

Ἡ Ἐρμίνα τοῦ ξαναγέλασε, σφιγγοντάς του λιγάκι τὸ χέρι.

— Ξέρω πόσα σᾶς χρωστάω.. τοψιθύρισε συγκινημένη.

— Ξανάρχισες τὶς κουταμάρες;... Ὅ,τι κάνω γιὰ σένα, εἶναι αὐθόρμητο καὶ γίνεται ἀπὸ δική μου ἐσωτερικὴ ἀνάγκη...Μὲ εὐχαριστεῖ ἐμένα νὰ κάνω γιὰ σένα, ὅ,τιδήποτε, ἀκόμα καὶ θυσίες... Κι' ἑπομένως, ὁ ὀφειλέτης εἶμαι ἐγώ, πάντα ἐγώ...

Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ συνέχιση τῆς κουβέντας σ' αὐτὸ τὸν τόνο ἡ Ἐρμίνα ρώτησε:

—Κι' ὁ μπαμπᾶς;... Τὸν εἴδατε στὴν Ἀθήνα;...

— Ἤτανε δυνατὸ νὰ μὴν τὸν δῶ;...

— Λοιπόν;

— Ἀήσυχος, βέβαια, γιὰ σένα, μὰ σὲ πολὺ ἱκανοποιητικὴ κατάσταση ὑγείας...

— Τί τοῦπατε;

— Τ' ἤθελες νὰ τοῦ πῶ;... Ὅλα, φυσικά, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀλήθεια...

— Καὶ τὰ πίστεψε;

— Τοῦ τὰ μάσησα, τοῦ εἶπε ὅτι χρειάστηκε νὰ κάνῃς ἕνα ταξίδι μὲ τὸ δικηγόρο του γιὰ τὴ συλλογὴ στοιχείων σχετικὰ μὲ τὴ δίκη του... Παραξενεύτηκε πὼς δὲν τοὔγραψες, πρὶν φύγῃς, ἢ κι' ἀφοῦ ἔφυγες...

— Μὲ τὸ δίκηο του...

— Τέλος πάντων, τοῦ τὰ μπάλλωσα ὅπως μποροῦσα... Τὸ σπουδαῖο εἶναι πὼς πᾶς καλά, καὶ πὼς σὲ λίγο θὰ μπορέσουμε νὰ γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα...

Τὸ μέτωπο τῆς Ἐρμίνας σκοτείνιασε:

— Νὰ γυρίσουμε;...

— Ἀλλά;... Θὰ ἐγκατασταθοῦμε μόνιμα στὴ Θεσσαλονίκη;...

— Ἐσεῖς, ὄχι βέβαια. Καὶ πολύ, πάρα πολύ, ἤτανε τὸ ν' ἀφήσετε τὴν Ἀθήνα, τοὺς ἀρρώστους σας, τὶς δουλειές σας, γιὰ νὰ μ' ἀκολουθήσετε ὥς ἐδῶ.. Μὰ ἐγώ...

— Ἐσύ;...

Ἔκλεισε τὰ μάτια της ἡ Ἐρμίνα, καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε σιγά, μ' ἀποφασιστικά:

— Ἐγώ. θὰ μείνω!

Ὁ Φαρδῆς κιτρίνισε:

— Θὰ μείνῃς;

— Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ φύγω..

— Δὲ χρειάζεται νὰ μείνῃς...

Μ' ἕνα φοβερὸ καρδιοχτύπι, ἡ Ἐρμίνα ρώτησε:

— Πέθανε;

Ἀπ' τὸ τρεμούλιασμα τῆς φωνῆς της ὁ Φαρδῆς ἔνοιωσε τὴν ἀπεριγράπτη ἀγωνία της καὶ τὸν ἐρωτά της. Ἔσφιξε τὰ χείλια, κι' ἀποκρίθηκε:

— Σύχασε.. Ζῆ...

Εὐτυχισμένη, ἡ Ἐρμίνα ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο:

— Γιατὶ δὲ βγῆκε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο;

— Δὲν εἶν' ἐντελῶς καλὰ ἀκόμα.

— Τί ἔχει;...

Ὁ Φαρδῆς σηκώθηκε, φανερὰ νευρωμένος:

—Ἔχε ὑπ' ὄψει σου, πὼς δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμα νὰ κουράζεσαι πολὺ μὲ συζητήσεις...

— Θὰ μοῦ πῆτε; Ναί. ἢ ὄχι;...

Ξεράν, ὁ Φαρδῆς τῆς ἀποκρίθηκε:

— Ὄχι!..

Χτύπησε ὕστερα τὸ κουδοῦνι, κι' ἄμα μπῆκε ἡ νοσοκόμα, τῆς εἶπε:

— Νὰ δώσετε λίγο κατευναστικὸ στὴ δεσποινίδα... Καί, ἡσυχία ἀπόλυτη.

— Μάλιστα, γιατρέ..

Γύρισε στὴν ἄρρωστη, καὶ τῆς εἶπε ψυχρά:

— Ὥρβοιρ, μικρή μου Ἐρμίνα... Θὰ ξανάρθω τ' ἀπόγεμα...

Καὶ βγῆκε.

Τώρα ὅμως, ἡ Ἐρμίνα δὲν κρατιόταν: Σηκώθηκε, κι' εἶπε στὴν ἀδελφή:

— Δῶστε μου, σᾶς παρακαλῶ, τὰ ροῦχα μου...

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δεσποινίς!

— Δῶστε τά μου, σᾶς λέω, ἀμέσως.

— Πιέτε αὐτὸ καλύτερα...

Μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα, ἡ Ἐρμίνα ἔπιασε τὸ ποτήρι μὲ τὸ γιατρικὸ στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας. Ἡ νοσοκόμα τὴν κύτταξε, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί στάσι ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ. Ἡ Ἐρμίνα πέταξε τὰ σκεπάσματά της καὶ σηκώθηκε.

— Τὰ ροῦχα μου! Τὰ παπούτσια μου! Νὰ φύγω...

Ἡ φωνή της ἤτανε σκληρή, δυνατή, σὰ φωνὴ τρελλῆς. Ἡ νοσοκόμα. βλέποντας πὼς δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἠσυχάσῃ, ὥρμησε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο, κλειδώνοντας πίσω της τὴν πόρτα.

Στὸ ἑπόμενον: Ἡ συνέχεια

ΠΟΛΕΜΙΚΑ Γράμματα

οὗ Τάσου Καραφουτιᾶ

δεκανέως τῶν εὐζώνων

Χριστουγεννιάτικο γράμμα

Κάπ' εἰς τοὺ μέτουπον

Γαϊτανουφρῦδα μ' Μαρ'λιώ,

Μιὰ κὶ σὶ λίγις μέρις ἔχουμι Χριστοΰϊννα, — βουήθειά σ' κὶ βουήθειά μ' Μαρλιὼ — σὶ εὔχουμι κ'λὰ Χριστούϊννα κὶ ἰφτυχισμέν' κὶ τ' χρόν' μὶ τοὺ κ'λὸ νὰ ν' τὰ γιουρτάσουμι μ'ζὶ κὶ παρέα κὶ στοὺ σπ'τάκι μας στιφανουμέν' κὶ ἀχώριστοι!

Ἄϊντε κὶ ἰφτοῦνα τ' λόγια ὀπ' λιέου νὰν τ' ἀκούσ' ἡ Θεὸς κὶ ἡ Μεγαλόχαρη κὶ ἴσαμι τ' χρόν' νὰν' τ'ς ἔχουμι πιτάξ' στὸ γιαλὸ τ'ς φρατέλλοι π' ἀνάθιμα τ' μάννα κὶ τοὺν π'τέρα τ'ς κὶ νὰ 'χουμι εἰρήν' γαϊτανουφρῦδα μ'.

Ἰνθάδι ἰτοιμαζούμαστι νὰ γιουρτάσουμι τ' Χριστοῦ τ' γέννα μιγαλουπριπῶς κὶ ἰμπουλέμους!...

Μέσα στ' χιόν' ἰσκάψαμι ἰένα κ'λοῦβι κὶ τοὺ κάναμι ἰκκλησιὰ βουήθειά μ'ς. Θ' ἀνάψουμι κιράκια κὶ ἡ παπᾶς τ' λόχ' μας, ἰένας λιβέντις παπᾶς μὶ τὰ μαῦρα τ' τὰ γένεια θὰ μᾶς βλουήσ' κὶ θὰ μᾶς ψάλλ' τ' λειτουργία... Κ'τόπιν — ἰγὼ τοῦ ἰκανόνισα τοὺ πρόγραμμα κ'τὰ διαταὴν τ' λουχ'γοῦ μ'ς — σοῦλοι μ'ζὶ οἱ τσολιάδ'ς τ' τουμέους μ'ς θὲ νὰ κάτσουμ' νὰ φᾶμι τοὺν ἀγκλέουρα!... Ἰφ' ὅσουν κὶ τουθόπιρ ἰγὼ ἰφρόντ'σα κὶ τὰ κουνόμ'σα φίνα κὶ κ'λὰ κὶ ἰχμαλώτ'σα ἰφτὰ γ'ροῦνις ἰδουμήντα οὐκαδῶν ἰκάστ' κὶ τ'ς ἔθριψα κάνε μ' κὶ ἔχ'νι γίν' τιτράπαχις...

Τ' λ'πὸν, θ' νὰ τ'ς σφάξουμι αὔριου π'ρνὸ - π'ρνὸ κὶ θ' νὰ τ'ς παραχώσουμι στοὺ ψυγείου μας, — ψυγείουν φ'σικὸν ἰκ χιόνος λιφκῆς κὶ ἀσπλ' — κὶ τ' Χριστοῦ θ' νὰ τ'ς σουβλήσουμι κὶ θ' νὰ τ'ς ψήσουμι νὰν τ'ς φᾶμι....

Χάϊ - χάϊ Μαρ'λιώ μ' τὶ ἔχ' νὰ γ'νῇ!... Ἰέχουμι κουνουμήσ' κὶ κάτ' νται'ζάνις κρ'σὶ μαύρου κὶ μπούσ'κου κὶ θ' νὰ τὰ πιοῦμι μιγαλουπριπῶς κὶ ἰμπουλέμους ὅπιρ ἰστὶ μιθιρμηνεύμιγουν οὐότ' θὰ ν' τοὺ κάψουμι μὶ τὰ τ'φέκια στ' γέρ' κὶ μὶ τ'ς ξιφουλόγχ'ς ἔτοιμις, τουθόπιρ νὰ 'χουμι κὶ τ' υοὺ μας μήνα κὶ μᾶς σκ'ρώσουνι καιμίνισ κουτσ'κέλλα ἰφτοῦν' οἱ ἰχθροὶ ἀπ' τ' ἀπέναντι....

Διότ' νὰ ξιέρ'ς Μαρ'λιώ μ' ἰφτοῦνα τ' πα'ποζαγάρια τ' δ'αόλ' μουδὲ πίστ' μου τὴ θρησκεία ἐν'νι κὶ κατιοοῦν πότι θ' νάνι μιγάλ' γιουστὴ νὰ κάνουνι τ' κακὸ, τ'ν κακὸ τ'ς φλάρο!...

Εἶδις, τ'ν 'Αλβανίγια Μιγάλ' Παρασκευὴ τ'ν καταλάβ'νι, πρὶν δυὸ χρόνια, κὶ τ'ν ἀλησμόνητ' τ'ν «Ἔλλη» μας ἀνήμιρα τ'ς Παναγίας τ'ν β'λιάξανι...

Ἰφέτους τ' Χριστοῦ τ' μέρα, κὶ ἂν μᾶς ἰπιτιθοῦνι δίκιο θ' νὰ 'χουνι, ἰφ' ὅσουν θ' νὰ τ'ς μυρίσ' τ' γουρουνόπ'λο τ' ψ'μέν' κὶ διδομένου οὐότ' τοὺς θιρίζ' ἡ μαύρη πεῖνα, θ' νὰ κάνουνι γιουροῦσ' μήνα κὶ τ'ς δώσουμι κάνα κουψίδ' κάνε μ'...

Τέλους πάντ'ν ἰφτοῦνα εἶνι γιὰ λουγαριασμό μ'ς κὶν δὲν σὶ ἰνδιαφέρ' πουσῶς. Πάντ'ς μέν' ἤσυχι γαϊτανουφρῦδα μ' κὶ ἂν θ' νἄρθουνι νὰ μ'ς ποῦνι τ' κάλλαντα θ' νὰ τ'ς τ' ποῦμι ἰμεῖς μιτὰ συνουδείας ξιφουλόγχ'ς κὶ ἀέρα!...

Μιτὰ τοὺ πλουσιουπάρουχ' γεῦμα μ'τὰ μιξέδ'ς κὶ σ'λάτ'ς κὶ γιασούρτ' σακκ'λίσιου, κ'τὰ τὰ ἰπιδόρπια, ἡ ὑπουφαινόμινους Τάσους Καραφουτιᾶς, δικανέφς τ' Βζωνικοῦ, θ' νὰ βγάλου δικιάκουν λόγουν, τουθόπιρ πρόπουσιν ὑπὲρ τ'ν ἡμιτέρουν ὅπλουν κὶ θ' νὰ πῶ ἰμμέτρους κὶ οὐμοιουκαταλήκτους:

Καλὰ Χριστοΰϊννα πιδιὰ
Κὶ τ' χρόνου ἰπὶ τέλους
'Αντὶς τὸ γ'ροῦν' νὰ ψήσουμι
Στὴ σοῦβλα τ'ς φρατέλλους!...

Ταῦτα πιριπόθ'τη Μαρ'λιώ μ'. Ἔτιρουν δὲν ἰέχου, μόνε νὰ σ' ἰφχηθῶ κ'λὰ Χριστοΰϊννα, κὶ τ' χρόν' στοὺ σπ'τάκι μ'ς ζιβγαρουμέν' κὶ ἀχώριστοι!...

Πέσε τὰ προυσκυνήσματα τ' μπάρμπα Θύλιου τ' προϊστοῦ τ' χωρίο, Πράσσου, κὶ τ'ς μαννούλ'ς μ' τῆς χαρεκσμέν'ς αὐότ' ταχειὰ θ' νἄρθουν πίσου μιγαλουπριπῶς κὶ διδουξασμένους!...

ΤΑΣΟΥΣ ΚΑΡΑΦΟΥΤΙΑΣ

Ἡ λιγόμινους

Δικανέφς τ' Βζωνικοῦ

'Ιστορίες τῶν συνοικισμῶν

Τὰ Κατορθώματα τῆς Κονα Προφυρίας

ΤΑ ΓΛΥΚΑ

Τί ΚΑΝΕΙΣ καλὲ Προφυρία μου;

— Νά, ἤρθα ν' ἀγοράσω κομμάτι ἀλεῦρι νὰ κάνω μιὰ βασιλιόπηττα.

'Η Μπούρδαινα ποὺ τὴν ρωτοῦσε σταυροκοπήθηκε:

— Βασιλιόπηττα! 'Από τώρα, Χριστουγεννιάτικο; Μὴ χειρότερα!

'Η Προφυρία πῆρε τ' ἀλεῦρι στὰ χέρια της ἀπὸ τὸ τεζιάχι τοῦ μπακάλη καὶ χαμογέλασε εἰρωνικά:

— Κοκώνα μου, γιὰ νὰ τήνε κάνω τώρα τσὶ παραμονὲς τῶ Χριστουγέννω κάτι θὰ ξέρω. Δὲν τήνε κάνω γιὰ μᾶς. Θὰ τήνε στείλω τοῦ γαμπροῦ μου ποὺ εἶναι στὸ μέτωπος!

'Η Μπούρδαινα συνῆλθε:

—"Α! Νὰ μὲ συμπαθᾷς Προφυρία μου, δὲν τῶβαλε ὁ νοῦς μου! εἶπε κ' ἔφυγε τρεχάτη..

'Η Προφυρία κούνησε τὸ κεφάλι της περιπαιχτικὰ καὶ εἶπε σὲ μιὰ γειτόνισσα:

— Θὰ μὲ μάθῃ τώρα ἡ Μπούρδαινα, θεογνωσία! Δὲν πάει νὰ συμματζέψῃ τὸ σπιτικό τση ποὺ βρωμᾷ μοῦχλα! "Οπου πόρτα καὶ τὸ κομμάτι τση!

"Εφυγε τρεχάτη γιὰ νὰ ζυμώσῃ τὴ βασιλόπηττα ποὺ θὰ ἔστελνε στὸ μέτωπο στὸν γαμπρό της.

Τὴν ἐζύμωσε, τὴν ἔπλασε, ἔβαλε μέσα καὶ νόμισμα, τὴν ἐσφράγισε μὲ τὸν ἀκτὸ καὶ κατόπιν τὴν πῆρε νὰ τὴν πάῃ στὸ στὸ φουρνάρη τῆς γειτονιᾶς.

— Παντελῆ, νὰ μοῦ τήνε ψήσῃς ἀφράτη. Μὴν τήνε κάψῃς γιατὶ καῦμένε, νὰ βρῆς καράβι νὰ φύγῃς!

— Καλὰ κόνα Προφυρία, δὲν εἶμαστε πρωτάρες!

— Νὰ κάτσω νὰ καρτερέψω νὰ ψηθῇ;

— Τί λὲς κερά μου; Αὐτὸ θέλει μιὰ ὥρα.

— Καλύτερα νᾶμαι ἐδῶ νὰ μὲ βλέπῃς νὰ τὴ θυμᾶσαι.

— "Οπος θὲς τσάτσα!

'Η Προφυρία πῆρε μιὰ καρέκλα κι' ἐκάθησε στὸ φοῦρνο τῆς ἄρεσε κιόλας ἡ ζεστασιὰ ἐκεῖ μέσα.

Σὲ λίγο φάνηκε ἡ Κιουρανιὼ ἡ 'Ασίκαινα, μιὰ γυναῖκα τοῦ συνοικισμοῦ μ' ἕνα ταβαδάκι.

Μόλις εἶδε τὴν Προφυρία, ἔτρεξε κοντά της:

— Καλὲ Προφυρία μου! Φουρναριὰ σὲ κάνανε; Τί καρτεράς;

— "Αστα Κιουρανιώ μου, ἕνα ταβαδάκι ἤδωκα νὰ μοῦ ψήσῃ μιὰ βασιλιόπηττα γιὰ τὸ Δημητράκι τὸ γαμπρό μου καὶ καρτερῶ νὰ τήνε πάρω.

— Τὴν ἴδια ἰδέα εἴχαμε. Κι' ἐγὼ ἤκανα τοῦ γυιοῦ μου κάμποσα σεκὲρ-λουκούμια καὶ τἄφερα νὰ τὰ φουρνίσῃ. Μ' αὐτὰ δὲ θένε πολλὴν ὥρα.

— Κάτσε καλὲ νὰ τὰ πάρωμε ματζί.

'Η Κιουρανιὼ ἔδωκε τὸ ταψί της καὶ κάθησε.

— Νὰ σοῦ πῶ ἕνα πρᾶμμα, Κιουρανιώ μου. Τὰ σεκὲρ-λουκούμια θροῦνε, γι' αὐτὸ δὲν τὰ θέλω. Πῶς νὰ τοῦ τὰ πακετάρῃς καὶ πῶς νὰ τὰ στείλῃς ἐκεῖ πίνω ποὺ πολεμοῦνε;

— Τἄπλασα σφιχτὰ καὶ δὲν πιστεύω νὰ θρύσουνε.

— Μὰ δὲν τὸ καταλαβαίνεις; 'Επέρισυ μοῦ στείλανε ρεγάλο ἀπὸ τὴν συμπεθέρα μου κι' ἡγενήκανε ἀλεῦρι καὶ ζάχαρη.

— 'Η 'Αραμπατζήδαινα ἤστειλε στὸν ἄντρα τση φοινίκια καὶ ἀμυγδαλωτά.

—"Οποιος γελᾶ, γελᾶ μὲ τὰ μοῦτρα του!

— Οὔλες στέλνουνε Προφυρία μου. "Οτι μπορεῖ καθεμιά.

— Μονάχα ἡ Στρίφταινα δὲν ἤστειλε τίποτα. 'Εκείνη τώρα πιὰ εἶναι λωλὴ καὶ παλαβὴ μὲ τὸν 'Αθανάση τὸ μπακάλη. Μὰ πάντα ἠτρωγόντανε σὰν τὰ λιγοπρόγονα μὲ τὸν ἄντρα τση!

— 'Από κάτι τέτοιες θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος!

'Η κουβέντα γύρισε σὲ διάφορα θέματα κουτσομπολιοῦ τῆς γειτονιᾶς. 'Ο φουρνάρης μὴ ἔχοντας δουλειὰ τὶς παρακολουθοῦσε γελώντας.

— Τὶ λὲς κι' ἐσὺ Παντελῆ; τὸν ρώτησε ἡ Προφυρία.

— Τί νὰ πῶ κόνα Προφυρία μου; "Οποιος παντρεύεται σήμερα θέλει ξύλο.

— Νάτα! Τ' ἀκοῦς Κιουρανιώ; Τὰ ξέρει καὶ τοῦ λόου του.

Καὶ τὸ κουτσομπολιὸ ἐξακολούθησε μὲ τὸ φούρναρη, ὅταν μπῆκε μιὰ τρίτη μὲ ψητό.

Τότες θυμήθηκαν τὰ γλυκά τους.

— 'Η6οὶ Παντελῆ! 'Ηξέχασες τὴ βασιλιόπηττα! ἐκφώνησε ἡ Προφυρία.

— Καὶ τὰ σεκὲρ-λουκούμια! εἶπε ἡ Κιουρανιώ.

'Ο Παντελῆς τὰ ἔβγαλε ξερὰ σὰν παξημάδια.

— Μοῦ τἄκανες γαλέττα ἀθεόφοβε!

— Καλὲ τὶ χάλι εἶν' αὐτό;

— 'Εσεῖς φταῖτε ποὺ μοῦ πιάσατε τὴ λίμα! εἶπε ὁ φουρνάρης.

Κατάλαβαν τὸ λάθος τους. Τὰ πῆραν καὶ συμφώνησαν νὰ τὰ πᾶνε μαζὶ νὰ τὰ παραδώσουνε στὸ ταχυδρομεῖο. Ρώτησαν ποῦ δέχονται τὰ δέματα γιὰ τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς εἶπαν στὴν ὁδὸ Λιοσίων.

— Ξέρεις τὰ σοκάκια, Κιουρανιώ;

— Θὰ τὸ βροῦμε, ἐγὼ τὰ καταφέρνω.

'Αφοῦ ἔφαγαν, κατέβηκαν στὴν 'Αθήνα καὶ πῆγαν νὰ δώσουν τὰ δέματα. Κόσμος ἀρκετὸς περίμενε τὴ σειρά του.

'Η Προφυρία ἔβαλε τὶς φωνές:

— Καλὲ δὲ ξέρετε πὼς καρτερᾶ ὁ κόσμος, νὰ βάλετε καμπόσα παναθυράκια πιότερα;

— Μὴ φωνάζεις, θάρθῃ κι' ἡ σειρά μας! εἶπε ἡ Κιουρανιώ.

Σὰν ἔδωκε τὸ δέμα της ἡ Προφυρία, ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος τὴν ρώτησε:

— Τί ἔχετε μέσα;

— Βασιλιόπηττα καλέ!

'Ο νέος τὸ ἄνοιξε.

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα μοῦ τ' ἀνοίγεις; ἔ;...

— "Ετσ' εἶν' ὁ νόμος κυρά μου. Νὰ δῶ τί ἔχει.

— 'Αφοῦ σοῦ τῶπα,δὲ μὲ πιστεύεις γρηὰ γυναῖκα; Ψέμματα θὰ σοῦ πῶ;

'Ο νέος γέλασε καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐπίσης χαμογέλασαν μὲ τὴν ἀφέλειά της.

— "Οποιος γελᾷ, γελᾷ μὲ τὰ μοῦτρα του! φώναξε ἡ Προφυρία.

Καὶ ὅταν ὁ ὑπάλληλος τὴν ρώτησε:

— Τὴ διεύθυνση, παρακαλῶ.

— Γιατὶ νὰ τρέχω στὸ διαφεντῆ; Μὴ χειρότερα!

— Κυρά μου ποῦ θὰ τὸ στείλῃς;

— "Α! Τὴ σύσταση πέ μου, χριστιανέ μου!

Κι' ἔδωκε τὸ γράμμα ποὺ κρατοῦσε.

— Νὰ μὴ μοῦ τὸ θρύσετε καὶ ἡσυχοτώθηκα νὰ τήνε κάνω μὲ οἶλα τὰ σεπρεπέ. Νὰ τήνε προσέχετε στὸ δρόμο νὰ μὴ γίνῃ κομμάτια.

Καὶ δείχνοντας τὴν Κιουρανιώ:

— Καὶ τσῆ γυναίκας ἀπὸ δῶ τὰ σεκὲρ λουκούμια, τὰ μάτια σας δεκατέσσερα! 'Ακοῦτε; Γιατὶ ἂν μᾶς γράψουνε πὼς τὰ ἠπήρανε κομμάτια, θάρθω ἐδῶ νὰ κάνω τὰ παράπονά μου στὸ διαφεντή.

'Ο κόσμος γύρω βρῆκε γλέντι μὲ τὴ στάση τῆς γρηᾶς.

— Θὰ τὰ στείλουνε τσάτσα μὲ ἀεροπλάνο, τῆς εἶπε ἀστειευόμενος, ἕνας νέος.

— "Αχου! Νὰ μὴν τὰ ρίξουνε χάμω μονάχα. Καλὲ Κιουρανιώ μου σὲ τί ἐποχὲς ἠβρεθήκαμε! "Ετσι μοῦρχεται νὰ τὰ πάρω πίσω.

Μιὰ γυναῖκα ἔσπευσε νὰ ἐξηγήσῃ:

— 'Αστειεύεται, κυρία μου. Μὴν ἀκοῦτε!

"Εξω φρενῶν ἡ Προφυρία γύρισε στὸ νέο:

— Μουσιοῦ! Σὰν θὲς νὰ κογιονάρῃς, νὰ κογιονάρῃς τὰ μοῦτρα σου! 'Ακοῦς; Δὲν ντρέπεσαι κομμάτι κοτζὰμ ἄνθρωπος!

Γύρισε σπίτι της ἀργὰ, κατακουραμένη.

— 'Από ποῦ ἔρχεσαι Προφυρία μου; τὴν ρώτησε μιὰ γειτόνισσα.

— Πὲς πὼς ἔρχομαι ἀπ' τὸ μέτωπος! 'Ηπῆα τσὶ βασιλιόπηττες τοῦ γαμπροῦ μου κι' ἠκόντεβα νὰ πιαστῶ μὲ οὔλο τὸν κόσμο. 'Εγὼ ποὺ μὲ ξέρεις, ποὺ στόμα ἔχω καὶ μιλιὰ δὲν ἔγω, Οὐρανία μου!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Τῆς Κας Γ. Δεληγιάννη - 'Αναστασιάδη

ΠΟΣΟ ταιριασμένο ζευγάρι! "Ελεγαν ὅλοι ὅσοι γνώριζαν τὸ Γιῶργο καὶ τὴ Λιλή. Φοιτητὲς καὶ οἱ δυό τους, στὸν ἴδιο κλάδο, στὰ φυσικὰ, εἶχαν κοινὰ ἰδανικὰ καὶ τὰ ἴδια ὄνειρα. Τέτοια τέλεια συμφωνία σπάνια νὰ βρεθῇ ἀνάμεσα σ' ἐρωτευμένους. Συμφωνοῦσαν ἀκόμα καὶ στὰ μικροπράγματα: στὶς ἐκδρομὲς, στὰ σπόρ, στὶς φιλολογικὲς κλίσεις.

'Ο ἔρωτάς τους, ὡστόσο, δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ εἶναι καὶ καλοὶ φοιτητὲς καὶ στὸ τέλος νὰ ἀριστεύσουν καὶ οἱ δυό τους. Γεμάτοι εὐτυχία ἄρχισαν τώρα νὰ πλάθουν σχέδια καὶ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον τους.

— Ξέρεις ἀγάπη μου, ἔλεγε μιὰ μέρα ὁ Γιῶργος, θὰ ζοῦμε τόσο ὄμοαφα τώρα ποὺ θὰ διορισθῶ. Θὰ γυρίζω τὸ μεσημέρι νὰ βρίσκω τὸ φαγητὸ ποὺ θὰ μοῦ ἑτοιμάζουν τὰ χέρια σου, τὸ βράδυ θὰ ξεκουράζωμαι στὴν ἀγκαλιά σου ὕστερα ἀπὸ τὸν κόπο τῆς ἡμέρας. Γιὰ σκέψου τί εὐτυχία!

'Η Λιλὴ τὸν κύτταζε μὲ σοβαρότητα ποὺ ὁλοένα μεγάλωνε:

— Δηλαδὴ, τὸν ρώτησε, θέλεις νὰ πῇς πὼς ἐγὼ δὲν θὰ ἐργάζωμαι;

— Θὰ ἐργάζεσαι, ἀγαπημένη μου, βέβαια θὰ ἐργάζεσαι, τὴν καθησύχασε ὁ Γιῶργος. 'Αλλὰ ἡ ἐργασία μιᾶς παντρεμένης γυναίκας εἶναι τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ ἑνὸς κοριτσιοῦ! Γιὰ σκέψου πόσο γλυκὸ θὰ εἶναι νὰ εἶσαι ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε σκοτούρα καὶ ἔγνοια καὶ νὰ φροντίζῃς μονάχα γιὰ τὴν εὐτυχία μας!

Τὸ πρόσωπο τῆς Λιλῆς ἀλλοιώθηκε. Μιὰ χτυπητὴ χλωμάδα διαδέχθηκε τὸ ρόδινο χρῶμα της. Κύτταξε τὸν Γιῶργο κατάματα, ἀπέσπασε σιγὰ — σιγὰ τὴ χρυσὴ βέρα τοῦ ἀραβῶνα τους ἀπὸ τὰ δάχτυλά της, τὴν ἔδωσε στὸν Γιῶργο καὶ ἔφυγε ψιθυρίζοντας:

— Γειά σου, ἀγαπημένε μου.

'Ο Γιῶργος ἔμεινε ἄφωνος. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ πὼς ἡ Λιλή του μποροῦσε ποτὲ νὰ διαλύσῃ τὸν ἀραβῶνα τους, ἔτσι διαστικά, χωρὶς ἐξηγήσεις, μ' ἕνα ἁπλὸ «γειά σου». Τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς χαΐδευε τὸ γλυκύτερο ὄνειρο τῆς ζωῆς του, ἐκείνη ἔβαζε τὴν ἐργασία της σὲ ψηλότερη μοῖρα ἀπὸ τὸν ἔρωτά του καὶ ἔτσι, ἄψε - σβῦσε, κατέστρεφε τὴν εὐτυχία τους.

'Ο Γιῶργος ἔτρεξε διαστικὰ στὸ σπίτι του σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν καὶ ἄρχισε μὲ πυρετώδεις κινήσεις νὰ ἑτοιμάζῃ τὴν βαλίτσα του. Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε χωρὶς ν' ἀφήσῃ σὲ κανένα διεύθυνση.

Πῆγε σὲ μιὰν ἐπαρχιακὴ πόλη, ὅπου βρῆκε θέση καθηγητοῦ σ' ἕνα Λύκειο. Μέσα στὴν καθημερινὴ ρουτίνα προσπαθοῦσε νὰ ξεχάσῃ ἐκείνη ποὺ, ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα, δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ της στὰ σοβαρά.

'Η Λιλὴ, ἐξ ἄλλου, διωρίστηκε χημικὸς σ' ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο, μὲ καλὸ μισθό. "Εδειξε τέτοιες ἱκανότητες, ποὺ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀνέθεσε τὶς σπουδαιότερες συνθέσεις καὶ ἀναλύσεις τοῦ ἐργοστασίου καὶ τῆς ἔκαμε γρήγορα μιὰ σημαντικὴ αὔξηση τοῦ μισθοῦ. "Ομως ἡ Λιλὴ ἔμενε πάντα σοβαρὴ, λιγόλογη, κάπως ἀφηρημένη καὶ μελαγχολικὴ καὶ ἀπέκρουε μὲ τὸν εὐγενέστερο τρόπο τὶς φιλοφρονήσεις καὶ τοὺς ὑπαινιγμοὺς τοῦ διευθυντοῦ, ποὺ τὴν εἶχε κι' αὐτὸς ἐρωτευθῇ. Δὲν μποροῦσε κι' αὐτὴ νὰ ξεχάσῃ.

'Ο ἕνας μῆνας διαδεχότανε τὸν ἄλλο. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ νέους δὲν μάθαινε τίποτα γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ ἄλλου. 'Η ὑπερηφάνειά τους τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ρωτήσουν κοινοὺς φίλους, ποὺ μὲ τὴ σειρά τους σώπαιναν ἀπὸ λεπτότητα. 'Ο ἕνας χρόνος ἔγινε δυὸ, καὶ ἡ ρουτίνα τύλιγε γύρω τους τὸ σκληρό της ὑφάδι. Πλησίαζε ὁ χειμῶνας, ὅταν κηρύχτηκε ὁ πόλεμος. 'Η καφτερή του πνοὴ ἀναστάτωσε τὰ πάντα. 'Ο Γιῶργος ντύθηκε στρατιώτης κι' ἔφυγε γιὰ τὸ μέτωπο καὶ ἡ Λιλὴ ποὺ τὸ φαντάσθηκε, γνωρίζοντας τὴν κλάση του, ἦταν τώρα γεμάτη ἀγωνία. Καὶ — τί παράξενο! — ἔνοιωθε καὶ κάποια κρυφὴ περηφάνεια.

Σκεφτόταν τὴ ζωή της τὴ μοναχική, τὴν ἄχαρη καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασή της: Θὰ πήγαινε κι' αὐτὴ ἐθελοντὴς στὸ μέτωπο, ὡς ἀδελφή. Θὰ πήγαινε νὰ περιποιηθῇ τὸν ἄγνωστο τραυματία, τὸν ἄνθρωπο ἀδελφό, αὐτὸν τὸν ὁποιονδήποτε, ποὺ ξεκόβοντας κάθε ἄλλο δεσμό του μὲ τὴ ζωὴ, ἀντίκρυζε μὲ γενναιοψυχία τὶς κακουχίες καὶ τὸ θάνατο γιὰ νὰ συμβάλῃ κι' αὐτὸς στὴ συντήρηση τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Ποιὸς ξέρει, μποροῦσε μέσα στὸ ἀνώνυμο πλῆθος νὰ χρειαζότανε τὴ βοήθειά της καὶ ὁ Γιῶργος.

Στὴ σκέψη αὐτὴ ἀνατρίχιασε ἡ Λιλή. "Αν ἤξερε τουλάχιστον τὸν τομέα τοῦ Γιώργου, θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἔγραφε δυὸ λόγια νὰ μάθαινε. 'Αλλὰ γιὰ νὰ μὴ τῆς γράψῃ θὰ τῇ πὼς ἡ καρδιά του εἶχε πάψει πιὰ νὰ χτυπᾷ γι' αὐτήν. Ποιὸς ξέρει ἂν τὴν συλλογιζόταν κἄν...

Τὸ περίεργο εἶναι ποὺ καὶ ὁ Γιῶργος τὰ ἴδια πράγματα σκεφτόταν γιὰ τὴ Λιλή. Μιὰ κρυφὴ ζήλεια τὸν ἔτρωγε, μιὰ ζήλεια ποὺ τὴν τροφοδοτοῦσε κάθε μέρα ἡ ζωηρή του φαντασία. «Ποιὸς ξέρει, ἔλεγε μέσα του ὁ Γιῶργος, ἂν θὰ γυρίσω ζωντανὸς ἀπὸ τὸ μέτωπο. Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξαναγυρίσω γερὸς στὴ θέσῃ μου, στὴ ζωὴ, στὸν ἥλιο καὶ στὴν ἐπιστήμη. 'Αλλὰ ἐκείνη, σίγουρα θὰ νοιαστῇ τὸν ἑαυτό της, θὰ τὸν φυλάξῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο, γιὰ χάρη τῆς ἐπιστήμης της. "Αχ! αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη ποὺ εἶναι καὶ δική μου. Θὰ τὴν συχαινόμουν ἂν δὲν τὴν ἀγαποῦσα τόσο».

'Ωστόσο, καθὼς βρέθηκε μέσα στὸ τραῖνο ξέχασε μὲ μιᾶς καὶ τὴ Λιλη καὶ τὴν ἐπιστήμη καὶ ὅλα. 'Από δῶ καὶ πέρα ἤτανε στρατιώτης. "Ολα ἐκεῖνα ποὺ τὸν συγκινοῦσαν καὶ τὸν ἠλεκτριζαν ἔχασαν τώρα τὸ ἐνδιαφέρον τους. 'Εκείνη ἡ γεμάτη ἐνθουσιασμὸ ἀτμόσφαιρα τοῦ στρατοῦ, τὸν συνεπῆρε ὁλόκληρο. Χαρούμενος ἔβλεπε νὰ μένουν πίσω του κάμποι, λόφοι καὶ βουνά....

'Από μάχη σὲ μάχη κι ἀπὸ κορφὴ σὲ κορφὴ ἀκολουθοῦσε καὶ ὁ Γιῶργος τὴν νίκη. "Οποιος τὸν ἔβλεπε δὲν θ' ἀνεγνωρίζε τώρα τὸ μελαγχολικὸ παλληκάρι, μὲ τὴν ἀφηρημένη ματιά. Εἶχε τὸ μάτι του ζάστερο καὶ κάτι σὰν μέθη ἦταν κρυμμένο μέσα στὸ βλέμμα του Στὸ λόχο του οἱ φαντάροι κάθε φορὰ ποὺ πρόφεραν τὸ ὄνομά του τὸ πρόφεραν μὲ σεβασμὸ καὶ μ' ἐκτίμηση. 'Αλλὰ μιὰ μέρα ἕνα θραῦσμα ὀβίδος ἔρριξε τὸ Γιῶργο κάτω στὸ πεδίο τῆς μάχης. Δυὸ τραυματιοφορεῖς τὸν μετέφεραν σὲ λιγάκι πάνω σ' ἕνα φορεῖο στὸ χειρουργεῖο καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, σ' ενα κατάλευκο κρεββάτι στὸ νοσοκομεῖο τῶν 'Ιωαννίνων. Μιὰ πινακίδα στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ ἔγραφε τὸ ὄνομά του: Γιῶργος Ματσάκης—τραῦμα διαμπερὲς στὸν μηρὸν — καὶ τὸ διάγραμμα τοῦ πυρετοῦ.

"Οταν ἤρθε ἡ ὥρα τῆς διανομῆς τοῦ φαγητοῦ μιὰ σβέλτα νοσοκόμος, ντυμένη κατάλευκα, μπῆκε μὲ τὸ δίσκο στὴν αἴθουσα. Εἶχε τὴ ράχη της γυρισμένη κατὰ τὸ μέρος τοῦ Γιώργου κι' ἄρχισε νὰ μοιράζῃ τὴ σούπα ἢ τὸ γάλα μὲ τὴν ἀράδα σὲ κάθε κρεββάτι.

Μόλις μπῆκε τὰ πρόσωπα τῶν φαντάρων ἐφαιδρυναν, σὰν νὰ μπῆκε μέσα τὸ λαμπρότερο φῶς τοῦ ἥλιου.

— Χρόνια πολλὰ, ἀδελφή. Καλὰ Χριστούγεννα!

— Καλὰ Χριστούγεννα, παιδιά, καλὰ Χριστούγεννα, ἀπάντησε χαμογελώντας ἐκείνη.

— Μπά! Σκέφτηκε ὁ Γιῶργος. Χριστούγεννα κιόλας! Μὰ εἶναι δυνατόν! Τόσο γρήγορα. Πῶς ξεχνᾷ κανεὶς τὸν καιρὸ ὅταν πολεμᾷ!....

— Ἐσὺ θὰ φᾷς ἀπόψε ζωμό, ἔλεγε τώρα ἡ ἀδελφὴ σ' ἕναν ἄλλο τραυματία.

'Ο Γιῶργος ἔκλεισε τὰ μάτια. "Ηταν

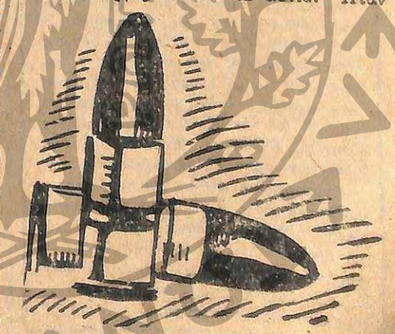

ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄκουγε φωνὴ γυναίκας ἐδῶ καὶ τόσους μῆνες. Τί ἀπαλό, τί γλυκό, τί ξεκούραστο πρᾶγμα ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας! Ἄχ! ν' ἄκουγε μονάχα, ἀκόμη μιὰ φορὰ στὴ ζωή του τὴ φωνὴ τῆς Λιλῆς. Μονάχα μιὰ φορά. Τὴν κρατοῦσε μέσα του τὴ φωνή της σὰν κάτι πολύτιμο. Κάθε φορὰ ποὺ ἔγερνε μονάχος τὸ δράδυ, ξεδίπλωνε τὶς θύμησές του καὶ τότε, ἄνοιγε λὲς ἕνα μαγικὸ κουτὶ καὶ ἡ φωνὴ τῆς Λιλῆς τραγουδοῦσε, τραγουδοῦσε. Μὰ εἶχε περάσει τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε. Νὰ ξανάκουγε μιὰ φορὰ τὴ φωνὴ τῆς Λιλῆς.

Ἡ νοσοκόμος πλησίαζε τώρα.

— Ἀ! Ἐδῶ ἔχομε καινούργιο τραυματία. Μπορεῖς νὰ πάρῃς μονάχος σου γάλα σου;

Ὁ Γιῶργος ἀνατινάχθηκε. Ἄνοιξε τὰ μάτια. Τὸ πρόσωπό του γέμισε φῶς καὶ τὰ μάτια του δάκρυα. Ἡ φωνή. Ἡ ἀγαπημένη φωνὴ τῆς Λιλῆς εἶχε γεμίσει τ' αὐτιά του καὶ ἡ μορφή της εἶχε πλημμυρίσει τὴν ψυχή του.

— Λιλή!

— Γιῶργο!

Χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τοὺς ἄλλους τραυματίες, ἡ νοσοκόμος ἀκούμπησε τὸ δίσκο καὶ ἔνωσε τὰ χείλη της μὲ τὰ χείλη τοῦ Γιώργου.

— Εἶναι ὁ ἀραβωνιαστικός μου, εἶπε σηκώνοντας τὸ κεφάλι καὶ κυττάζοντας κατάματα τοὺς φαντάρους ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ συγκίνηση τὴν σκηνή.

— Συνάδελφε, δὲν σὲ ζηλεύομε! Τοῦ εἶπε ὁ πλαϊνός του.

— Εὐχαριστῶ, σύντροφε! Εἶναι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη στιγμὴ τῆς ζωῆς μου καὶ ἡ πιὸ γλυκειὰ παραμονὴ Χριστουγέννων ποὺ ζῶ.

— Καὶ ἡ δική μου, ψιθύρισε ἡ Λιλὴ καὶ τράβηξε στὸ διπλανὸ κρεββάτι νὰ δώσῃ τὸ ζωμὸ στὸν πλαϊνὸ τραυματία ποὺ περίμενε γεμάτος συγκίνηση.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ—ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἀνέκδοτα

Πρὸ σαράντα ἐτῶν ἕνας δημοσιογράφος ἐδημοσίευσε μὲ τὴν ὑπογραφή του, σὲ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα, ἕνα διήγημα τοῦ Μπαλζὰκ, ἀπὸ τὰ ὀλιγώτερον γνωστά. Ἕνας ἀναγνώστης, ὅμως, τὸ ἀνεκάλυψε καὶ κατήγγειλε τὸν λογοκλόπο στὸν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος. Ὁ διευθυντὴς ἐκάλεσε τὸν συντάκτη καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ὀφείλει ν' ἀπολογηθῇ δημοσίᾳ διὰ τὴν πρᾶξιν του, διαφορετικὰ θὰ τὸν ἀπέλυε. Ὁ λογοκλόπος ἀφοῦ σκέφθηκε ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα του τὸ ἑξῆς: «Ἐδημοσίευσα μὲ τὸ ὄνομά μου ἕνα ἄγνωστο σχεδὸν διήγημα τοῦ Μπαλζὰκ, γιὰ νὰ ἰδῶ ἐὰν θὰ τὸ ἐπρόσεχε κανείς. Λοιπόν, βρέθηκαν ἑκατοντάδες ἀναγνωστῶν μας νὰ καταγγείλουν τὴν σκηνοθετημένη αὐτὴ ἀπάτη. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐφημερίς μας διαβάζεται ἀπὸ τὸν ἐκλεκτότερο πνευματικὸ κόσμο καὶ αὐτὸ ἀριθῶς ἤθελα ν' ἀποδείξω. Καὶ τὸ ἐπέτυχα». Ὁ διευθυντὴς ἔμεινε κατεκθουσιασμένος καὶ συνεκάλεσε τὸν συντάκτη.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΡΟΜΠΙΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ὁ ἐρασιτέχνης ντέτεκτιβ, Ἀνρὺ Μελμπούρν, θέλοντας νὰ μάθῃ ποιὰ ἦταν ἡ νέα ποὺ εἶχε λιποθυμήσει στὴν Πλατεῖα Βαστίλλης, ἐπιστρέφει μὲ κάποια πρόφαση στὸ δωμάτιο τῆς Βέρας, ποὺ ζῇ ἐκεῖ μὲ τὸ ὄνομα Μαρία Ζοζέ. Φεύγοντας τὸν συνοδεύει ἡ νεαρὰ παραδουλεύτρα τῆς Βέρας, Ζορζέτα Ὀλερόν.

Ὁ ΑΝΡΥ τῆς ἔρριξε ἕνα ἐξεταστικὸ ὄλεμμα. Ἦταν ὁ τύπος τῆς γυναίκας ποὺ ἀρέσει πάντα στοὺς ψηλοὺς καὶ δυνατοὺς ἄνδρες. Τὸ ἀνάστημά της ἦταν τόσο ὄσο καὶ μιᾶς ἐφήβου 16—17 ἐτῶν καὶ οἱ ἄλλες ἀναλογίες της περίπου τὸ ἴδιο. Ἔδειχνε, μ' ἄλλους λόγους σὰν μιὰ κοπέλλα δεκαέξη χρόνων μὲ πρώϊμη ἀνάπτυξη, καλοσχηματισμένη. Τὰ μαλλιά της ἦσαν κοντὰ καὶ μὲ ἐπιμέλεια ὀντυλαρισμένα. Τὰ μάτια της μεγάλα, καὶ τὸ χαμόγελό της στιγμὲς στιγμὲς θύμιζε λίγη Τζοκόνδα.

Ὁ Ἀνρὺ τὴν εὕρισκε ὅσο τὴν κύτταζε καὶ περισσότερο ἐλκυστικὴ καὶ θὰ τῆς ριχνότανε ἀσφαλῶς, ἂν δὲν εἶχε τὴν γνώμη ὅτι στὸ «ἐπάγγελμα» ποὺ διάλεξε δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ φέρνῃ ἐμπόδια κανενὸς εἴδους δεσμὸς μὲ γυναῖκα. Δὲν κατῴθηκε ὡστόσο ἀπὸ τοῦ νὰ μὴν προτείνῃ τῆς Ζορζέτας.

— Κοντεύει μεσημέρι, κυρία Ὀλερόν. Θέλετε νὰ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐχαρίστηση νὰ φᾶτε μαζί του;... Μιὰ καὶ δὲν ἔχετε κανένα ποὺ νὰ σᾶς περιμένῃ...

— Γιατὶ ὄχι; ἀπήντησε πρόθυμη ἡ Ζορζέτα. Μόνο ποὺ δὲν εἶμαι σήμερα, ὅπως πρέπει ντυμένη γιὰ νὰ συνοδέψω ἕναν κύριο σὰν κι' ἐσᾶς...

— Τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν καλόγηρο, εἶπε ἀποφθεγματικὰ ὁ Ἀνρύ. Ὅ,ταν μιὰ γυναῖκα εἶναι χαριτωμένη, εἶναι πάντα ἀξιαγάπητη ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν φορῇ!

Ἡ νέα κοκκίνισε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο εἶπε, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ παραλέτε...

—Εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀπήντησε ὁ Ἀνρύ.

Βρῆκαν ἕνα ἑστιατοριάκι κρυμμένο σὲ κάποια ρωμαντικὴ γωνία τοῦ Παρισιοῦ, καὶ μπῆκαν. Παρήγγειλαν πρῶτα ἀπὸ ἕνα ὀρεκτικὸ καὶ ὁ Ἀνρὺ Μελμπούρν, βρῆκε τὴν εὐκαιρία καθὼς ἄναβε ἕνα τσιγάρο νὰ ἀρχίσῃ τὶς ἐρωτήσεις του.

— Εἶναι καιρὸς ποὺ γνωρίζετε τὴν δὶδα Ζοζέ;

—Ξέρω κι' ἐγώ; Θάναι κάμποσος.. ἔκανε ἡ Ζορζέτα, κυττάζοντας μὲ κάποια δυσπιστία τὸν νέο.

— Εἴσθε Νορμανδή; ρώτησε πάλι, σὲ λίγο, ὁ Ἀνρύ.

— Πῶς σᾶς φάνηκε; ἔκανε ἡ Ζορζέτα μὲ ἀπορία.

— Ὁ τόνος τῆς φωνῆς σας λιγάκι...

— Λοιπόν, ναί. Εἶμαι ἀπὸ τὴν Νορμανδία ἀλλὰ βαστάω λιγάκι καὶ ἀπὸ τὴν Λωρραίνη. Καὶ ξέρετε, οἱ Λωρραινοὶ δὲν μιλᾶνε καὶ τόσο εὔκολα! Δὲν μοῦ λετε ὅμως, γιατὶ μὲ ρωτᾶτε, γιὰ τὴν δα Ζοζέ; Μήπως κατὰ τύχη, εἶσθε ἐρωτευμένος μαζί της;

— Ἂν μποροῦσα νὰ ἐρωτευθῶ, ἐγώ, ἔκανε γελώντας ὁ Ἀνρύ. Θἄπρεπε μὲ σᾶς νὰ εἶχα κιόλας ἐρωτευθῇ!

— Εἴσθε πολὺ πονηρὸς νέος!.. εἶπε παιχνιδιάρικα ἡ Ζορζέτα, ρουφώντας μὲ χάρη κοσμικῆς κυρίας τὸ βερμούτ της.

— Εἶναι βέβαια ὡραία κοπέλλα ἡ δὶς Ζοζέ, εἶπε ὁ Ἀνρύ, ἀλλὰ θὰ ὁμολογήσω πῶς ἐγώ, βρίσκω πιὸ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τὴν ἰδία τὰ περίεργα ἐκεῖνα σκουλαρίκια ποὺ φορεῖ..

— Ἀλήθεια; Καὶ γιατί; ἔκανε μ' ἔ. να αἰνιγματικὸ χαμόγελο ἡ νέα.

— Νά, γιατὶ μοῦ φαίνεται παράξενο πῶς βρέθηκαν στ' αὐτιὰ μιᾶς ἁπλῆς ἀσπορρουχοῦς.

Ἡ Ζορζέτα, ἔσπρωξε ἀπὸ μπροστά της τὸ ἀδειανὸ ποτηράκι της καὶ πῆρε στὸ χέρι τὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν, χωρὶς νὰ δγάλῃ μιλιά.

Ὁ Μελμπούρν, τότε ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της.—τοὺς χώριζε μονάχα τὸ μικρὸ τραπεζάκι στὸ ὁποῖο εἶχαν πάρει θέση, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον— καὶ παίρνοντας μαλακὰ ἀπὸ τὰ χέρια της τὸν κατάλογο τῆς ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ δὲν ἦταν χωρὶς κάποιο τόνο ὑποβλητικότητος:

— Γιατὶ νὰ παριστάνετε τὴν παραδουλεύτρα, τὴν στιγμὴ ποὺ δὲν εἶσθε;

— Καὶ γιατὶ ἐσεῖς νὰ παριστάνετε τὸν χασομέρη εἰσοδηματία, τὴν στιγμὴ ποὺ εἴσθε ἀστυνομικὸς; ρώτησε ἀμέσως καὶ ἡ νέα.

Γέλασαν καὶ οἱ δύο μαζὶ γιὰ τὴν ἀνακάλυψη ποὺ νόμισαν ὅτι εἶχαν κάνει.

— Πῶς συμπεραίνετε ὅτι εἶμαι ἀστυνομικός; ρώτησε ὁ Ἀνρύ.

— Ἂν δὲν ἤσασαν, δὲν θὰ ξεχνούσατε τὴν πίπα σας στῆς δίδος Ζοζέ. Τὸ κάνατε γιὰ νὰ ξαναγυρίσετε σπίτι της.

— Τὰ συγχαρητήρια μου Κα Ὀλερόν, φώναξε ὁ Ἀνρύ. Εἴσθε θαῦμα ἐξυπνάδας. Πῆτε μου ὅμως, τί σᾶς ἔχει κάνει νὰ παίξετε τὴν μικρὴ αὐτὴ κωμωδία στὴν δα Ζοζέ; Δὲν πρέπει νὰ μοῦ κούψετε τίποτε. σᾶς διαβεβαιῶ δὲ ὅτι δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τὸ παραμικρὸ ἀπὸ μένα. Καὶ γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνη σας, θ' ἀρχίσω πρῶτος ἐγὼ τὰς ἐκμυστηρεύσεις. Δὲν εἶμαι διόλου ἀστυνομικὸς ἐξ ἐπαγγέλματος, ὅπως ἐνομίσατε. Ἐπιδίδομαι σὲ ἐπιστημονικὲς ἔρευνες καὶ ἐπειδὴ εἶμαι περίεργος, μ' ἐνδιαφέρουν πολὺ καὶ οἱ ἐγκληματικὲς ὑποθέσεις, ἐντελῶς, ὅμως, ἐρασιτεχνικῶς, σᾶς ἐπαναλαμβάνω. Τελευταίως μοῦ ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον δύο πράγματα: τὸ ἕνα εἶναι ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ χημικοῦ Σαρλάκ, γιὰ τὸν ὁποῖον θὰ διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες. Ὁ θάνατος αὐτὸς ἐπισυνέβη στὸ σπίτι τοῦ διαστήνου γιατροῦ δορος Ναδίλωφ. Τὸ ἄλλο γεγονὸς εἶναι ἐπίσης ἕνας θάνατος: τοῦ νεαροῦ γκάγστερ Ζάν Ριτζέ, στὴν κατοικία τοῦ ὁποίου εἴχατε σπεύσει νὰ πα-

Ἕνα ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα τῆς Γ. ΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜΣΟΝ

ρευρεθῆτε μαζὶ μὲ τὴν δίδα Ζοζέ. Θέλω νὰ μάθω πῶς αὐτὸς ὁ νεαρὸς πέθανε, ἀφοῦ εἶδε κι' αὐτός, τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου του, τὸν ἴδιο ἄνθρωπο, δηλαδὴ τὸν δορα Ναδίλωφ.

Ἡ Ζορζέτα δὲν ἀπήντησε ἀμέσως. Τὸ πρόσωπό της πῆρε ἀμέσως ἔκφραση μεγάλης σοβαρότητος, τὰ χαρακτηριστικά της σκλήραιναν παράξενα. Θἄλεγε κανεὶς πῶς δὲν τὴν ἐνθουσίασε διόλου ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ τῆς εἶχε δείξει ὁ Μελμπούρν.

Ἔξαφνα, σήκωσε τὸ κεφάλι.

— Θέλετε, λοιπόν, πολὺ νὰ τὰ μάθετε ὅλα αὐτά;

— Ναί.

— Καὶ ποιὰ εἶμαι κι' ἐγώ;

— Ἂν δὲν σᾶς κωλύει τίποτε...

— Λοιπόν, δὲν πέσατε ἔξω. Δὲν ἤμουν ποτὲ παραδουλεύτρα στὴ ζωή μου, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι ἤμουν ἡ γυναῖκα τοῦ Σαρλάκ, τοῦ Σαρλὰκ ποὺ ἔχει πεθάνει δολοφονημένος στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ. Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος κι' ἔχω ὁρκισθῆ νὰ ἐκδικηθῶ...

Δύο νέοι συνένοχοι

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἦταν καταφαραγμένη ἀπὸ τὴν ὁμολογία ποὺ εἶχε κάνει. Ἦταν δεκαοκτὼ μῆνες τώρα χωρισμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ μιὰ τυχοδιώκτρια πούχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ Λίνα Μπαρέλλι. Τὴν εἶχε γνωρίσει στὸ Βισὺ καὶ ὁ ἤρεμος καὶ μετρημένος αὐτὸς ἄνθρωπος ἔγινε ἀμέσως ἄνω κάτω, τὴν ἐρωτεύθηκε τρελλά. Ἡ ἄλλη συνδέθη μαζί του, ὄχι βέβαια ἀπὸ ἔρωτα πρὸς τὸν παχύσαρκο χημικό, ἀλλὰ γιατὶ ὁ δεσμὸς αὐτὸς θὰ τῆς ἐξυπηρετοῦσε τὰ σχέδια. Ὑποχρέωσε τὸν Σαρλὰκ νὰ διώξῃ τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ ζήσῃ μαζί της, κάνοντάς την ἕνα εἶδος συνεταίρου στὶς ἐπιχειρήσεις του. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Σαρλὰκ ἔπαιρνε διαζύγιο ἀπὸ τὴν γυναῖκα του καὶ παντρευόταν τὴν Μπαρέλλι. Τὸ ζεῦγος ἐγκατεστάθηκε πολυτελέστατα σὲ μιὰ πτέρυγα τοῦ μεγάλου κτιρίου, ὅπου ἦταν τὰ ἐργαστήρια τοῦ Σαρλὰκ καὶ ζοῦσε ζωὴ πολυδάπανη. Τὰ πράγματα πήγαιναν ἔτσι ὅταν μιὰ μέρα, ξαφνικά, ἡ Ζορζέτα ἔμαθε τὸν αἰφνίδιο θάνατο τοῦ πρώην συζύγου της. Δὲν ἄργησε νὰ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα, συνδυάζοντας τὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔλαβε χώραν, ὅτι ὁ θάνατος αὐτὸς ἦταν ὕποπτος, καὶ ὅτι ἡ τέως Μπαρέλλι, ἦταν ὁπωσδήποτε ἀνακατωμένη σ' αὐτὸν, καὶ ἴσως-ἴσως καὶ ὁ δωρ Ναδίλωφ, τὸν ὁποῖον δὲν ἀποκλείεται ἡ διαβολογυναῖκα αὐτή, νὰ εἶχε παρασύρει ἐπίσης στὰ δίχτυά της. Μ' ὅλες ὅμως τὶς προσπάθειές της, ἡ Ζορζέτα δὲν κατώρθωσε νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριο. Γι' αὐτό. ἔνοιωσε τώρα μιὰ ζωηρὴ ἀνακούφιση, βλέποντας ὅτι ὑπῆρχε καὶ κάποιος ἄλλος ἄνθρωπος. ποὺ ἐνδιαφέροντο γιὰ τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου τοῦ ἄλλοτε συζύγου της. Σὰν νὰ εἶνε μαντεύσει τὶς σκέψεις της ὁ Ἀνρὺ Μελμπούρν, ἀφῆκε τὸν κατάλογο τὸν ὁποῖον συνεβουλεύετο καὶ τῆς ψιθύρισε, σκυβοντας προς τὸ μέρος της, ἐπανω ἀπὸ τὸ πανεράκι μὲ τὰ ψωμια, ποὺ τους εἶχε φερει ἡ σερβιτόρα:

— Τὸ συμφέρον σας, Κυρία μου, εἶνε νὰ ἐμπιστευθῆτε σὲ μενα. Σας ὑπόσχομαι νὰ μὴ μετανοιώσετε γι' αὐτό!

Ἡ Ζορζέτα τὸν κύτταξε μὲ δακρυσμένο βλέμμα. Ὁ νεαρὸς ἐρασιτέχνης ντετεκτιβ ἐπωφελήθη γιὰ να ρωτησῃ.

— Πῆτε μου, τώρα, τί σχέση ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἐπιθυμίας σας νὰ ἐκδικηθῆτε καὶ τοῦ ρόλου ποὺ παίζετε στὸ σπιτι ἐκείνης τῆς δίδος Ζοζέ;

— Θὰ σᾶς πῶ, εἶπε ἡ Ζορζέτα μὲ πνιγμένη φωνή, σφίγγοντας μηχανικὰ τὸ χέρι ποὺ ὁ Ἀνρὺ εἶχε βάλει ἐπάνω στὸ δικό της. Ἐδῶ καὶ πέντε μέρες...

Σταμάτησε ὅμως γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα εἶπε:

— Πρέπει πρῶτα νὰ σᾶς πῶ ὅτι μπορεῖ νὰ εἶχα χωρίσει μὲ τὸν ἄτυχο τὸν ἄνδρα μου, ἀλλὰ τὸν ἀγαποῦσα πάντα στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου. Ἤμουν βεβαία πῶς ὅτι ἔκανε δὲν τὸ εἶχε κάνει μὲ τὴν θέλησή του, ἀλλ' ὅτι τὸν πειθανάγκασε ἐκεῖνος ὁ σατανᾶς ποὺ βρέθηκε μιὰ μέρα ξαφνικὰ μπροστά του. Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι, δὲν θέλησα νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ κοντά του. Ἀλλαξα τὸ ὄνομά μου καὶ ἐγκατεστάθηκα σ' ἕνα ταπεινὸ σπιτάκι, ἀπέναντι ἀπὸ τὰ ἐργαστήριά του. Ἔτσι, μποροῦσα νὰ τὸν βλέπω, νὰ περνᾷ κάθε μέρα καὶ νὰ εἶμαι ἥσυχη ὅτι εἶναι καλά... Λοιπόν, ἐδῶ καὶ πέντε μέρες ἤμουν στὸ παράθυρό μου καὶ κύτταζα κατὰ τὸ ἐργαστάσιο, ὅταν εἶδα τὸν βοηθὸ τοῦ ἀνδρός μου, Φλοράν Κοσέ, νὰ δγαίνῃ ἀπὸ μιὰ πόρτα καὶ νὰ φωνάζῃ σηκώνοντας τὰ χέρια, ὅτι ὁ διευθυντής του εἶχε πεθάνει. Ἀμέσως δγῆκε στὴν αὐλὴ ὅλο τὸ προσωπικὸ καὶ μὲ ἀγωνία ἀλλὰ καὶ ἔκπληξη ζητοῦσε νὰ μάθῃ πῶς συνέβη τὸ ξαφνικὸ αὐτό. Ἐγὼ ἄκουγα σὰν ἀποσβολωμένη. Πρὸ μιᾶς ὥρας ἀκόμη, εἶχα ἰδῆ τὸν Λεοπόλδο νὰ δγαίνῃ μὲ τὴν Ἀμερικανίδα του. Ἤταν ὅλος ὑγεία καὶ χαμογελοῦσε μάλιστα πρὸς τὴν κακούργα ἐκείνη...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν... δὲν περίμενα ἄλλο. Ἔβαλα τὸ καπέλλο μου καὶ δγῆκα στὸ δρόμο. Πέρασα στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο καὶ περίμενα. Εἶχα ἀκούσει τὸν Φλοράν Κοσὲ νὰ λέγῃ πῶς τοῦ εἶχαν τηλεφωνίσει ἀπὸ κάπου γιὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου μου καὶ ὅτι θὰ πήγαινε ἀμέσως νὰ ἰδῇ. Ἀποράσισα, λοιπόν, νὰ τὸν παρακολουθήσω. Σὲ λίγο τὸν εἶδα νὰ δγαίνῃ καὶ νὰ δευθύνεται διαστικός, τρέχοντας σχεδόν, παρ' ὅλο τὸ πάχος του, σ' ἕναν σταθμὸ αὐτοκινήτων. Τὸν πῆρα ἀπὸ πίσω καὶ τὸν ἔφθασα ἀκριδῶς τὴν στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε σ' ἕνα ταξί καὶ ἔδινε στὸν σωφέρ κάποια διεύθυνση, τὴν ὁποία δὲν πρόλαβα ν' ἀκούσω. Δὲν γάνω καιρό. Μπαίνω κι' ἐγὼ σ' ἕνα ἄλλο ταξί καὶ λέγω τοῦ σωφέρ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ προηγούμενο. Ποιὰ ἦταν ἡ ἐκπληξίς μου, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, εἶδα τὸ πρῶτο ταξὶ νὰ περνᾷ μιὰ γέφυρα καὶ νὰ μπαίνῃ στὸ νησάκι Σαίν-Λουΐ. Πέντε λεπτὰ ἀργότερα σταματοῦσε μπροστὰ στὴν ἐξώπορτα τοῦ μεγάρου Ναδίλωφ-Διάβολος σωστὸς ὁ σωφέρ μου, προσπέρασε τὸ πρῶτο τα-

ξὶ καὶ σταμάτησε πενῆντα μέτρα μακρύτερα. Κατέδηκα καὶ ἔσπευσα νὰ τοποθετηθῶ στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο κατὰ τρόπον τέτοιον ὥστε νὰ μπορῶ νὰ παρακολουθῶ τὴν κίνηση στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ. Ἔτσι, εἶδα σὲ λίγο νὰ φθάνῃ ὁ φίλος σας δικηγόρος κ. Μάρκ Βαλλέ. Τὴν ἴδια σχεδὸν ὥρα ἕνας γέρος ὑπηρέτης ἄνοιγε τὴν ἐξώπορτα καὶ πετοῦσε ἔξω ἕνα σκυλί. Ἦταν ὁ Μπόμπ, ὁ ἀγαπημένος μου δανέζικος σκύλος τὸν ὁποῖο εἶχε πάρει μαζί του φεύγοντας ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, ὁ δύστυχος Λεοπόλδος. Τὸ σκυλὶ αὐτὸ τὸ εἶχα μεγαλώσει ἐγὼ καὶ μὲ ἀγαποῦσε ὑπερβολικά. Μόλις μὲ ἀντελήφθη ἔτρεξε οὐρλιάζοντας κοντά μου καὶ ἔχωσε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ φοπστάνια μου. Ἐγὼ κατάλαβα ἀμέσως ὅτι εἶχε παραστῆ στὴν σκηνὴ τοῦ θανάτου τοῦ κυρίου του. Ἄρχισα νὰ τοῦ χαϊδεύω τὸ κεφάλι, μὲ κόπο συγκρατῶντας τοὺς λυγμούς μου, ὅταν, εἶδα νὰ ἀνοίγῃ πάλι ἡ πόρτα τοῦ μεγάρου, καὶ νὰ δγαίνῃ ἀπὸ μέσα μιὰ νέα κοπέλλα, κρατώντας στὸ χέρι μιὰ μικρὴ βαλίτσα. Ἡ νέα αὐτή, φαινόταν τόσο παραγμένη, ὥστε σκέφθηκα ἀμέσως ὅτι δὲν μποροῦσε, παρὰ νὰ ἦταν ἀνακατωμένη κι' αὐτὴ στὸ δράμα. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὴν ἀφήσω νὰ μοῦ ξεφύγῃ.

— Καὶ ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ἡ δίς Ζοζέ, δὲν εἶναι ἔτσι; ρώτησε ὁ Ἀνρὺ Μελπούρν.

— Ἀκριβῶς. Θάναι σκέφθηκα στὴν ἀρχὴ καμμιὰ γραμματεύς, ἢ καμμιὰ συγγενὴς τοῦ δορος Ναδίλωφ.

— Ὁ δωρ Ναδίλωφ, ὅμως, εἶχε καὶ μιὰ κόρη, δὲν μποροῦσε τάχα νἄτανε κι' αὐτή;

— Δὲν πέσατε ἔξω. Ἦταν ὅλη κι' ὅλη ἡ δίς Ναδίλωφ. Ἀφοῦ τὴν παρηκολούθησα καὶ εἶδα ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ, ἐπέστρεψα σπίτι μου καὶ ἔψαξα στὴν μικρή μου βιβλιοθηκούλα ὅπου ὑπῆρχαν κάτι παλιὰ περιοδικά. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ θυμόμουν νάχα ἰδῆ τὴν φωτογραφία τοῦ γιατροῦ μαζὶ μὲ τὴν κόρη του, παρμένη σὲ κάποια φιλανθρωπικὴ ἑορτή. Ἦταν ἐκείνη ἡ Βέρα Ναδίλωφ!...

— Ἀ!.. Ἀ!... Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ σᾶς μπῆκε ἡ ἰδέα νὰ παρουσιασθῆτε στὴν δα Ζοζὲ (τέως δα Ναδίλωφ) ὡς παραδουλεύτρα, δὲν εἶναι ἔτσι; ρώτησε ὁ Ἀνρὺ κατευχαριστημένος.

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

Ο ΜΠΟΥΝΑΜΑΣ τοῦ Στρατιώτου

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ στείλῃ ἕνα δέμα σὲ κάθε μας πολεμιστή.

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΝ ΤΗΣ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ στείλουν ἕνα δέμα εἰς τὸ μέτωπον δύνανται νὰ καταθέσουν 70 δραχμὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ἐπ' ὀνόματι τῆς ΚΥΑΜ παραδίδοντες τὴν ἀπόδειξιν εἰς τὴν ἀποθήκην αὐτῆς Φιλελλήνων 12 ἢ νὰ καταθέσουν ἐκεῖ ἢ εἰς τὸ περίπτερον τῆς πλατείας Συντάγματος 70 δραχμάς.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Στὴν Ἀγγλία

Σ Ε ΚΑΜΜΙΑ χώρα τοῦ κόσμου τα Χριστούγεννα δὲν γιορτάζονται μὲ τόση λαμπρότητα, μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ τόσο πάνδημη συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ, ὅσο στὴν Ἀγγλια. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, γέρος ἢ νέος, φτωχὸς ἢ πλούσιος ποὺ νὰ μὴν ἑορτάση μὲ τὰ μέσα ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει ἡ οἰκονομική του κατάσταση, τὴ μεγάλη αὐτὴ γιορτή.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ

Τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τῶν ἀγγλικῶν Χριστουγέννων εἶναι ὅτι εἶναι καθαρὰ οἰκογενειακὴ γιορτή. Εἶναι ὁ θρίαμβος τοῦ ἀγγλικοῦ χ ό μ. Οἱ Ἄγγλοι προετοιμάζονται νὰ γιορτάσουν τὰ Χριστούγεννα... ἕναν ὁλόκληρο χρόνο πρίν! Μόλις περάσουν οἱ γιορτες, ἀρχίζει πάλι καὶ μπαίνει σὲ ἐνέργεια ὁ Χριστουγεννιάτικος κουμπαρᾶς, τὸ Κρίστμας Μπόξ, ὅπως λένε. Στὸν κουμπαρὰ αὐτὸ, συνεισφέρουν τακτικά, ἄν ὄχι κάθε μέρα, ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Ὅσοι δὲν ἔχουν οἰκογένεια, συμφωνοῦν μαζὶ μὲ φίλους, καὶ ἔχουν τὸν κοινὸ κουμπαρά τους, ἔτσι ποὺ ὅταν πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα, ὁ διαχειριστὴς καὶ ὀργανωτὴς τῆς γιορτῆς—ὁ ὁποῖος στὴν περίπτωση τῆς οἰκογενείας εἶναι ἡ οἰκοδέσποινα—δὲν συναντᾶ καμμιὰ στενοχώρια.

Ἐξ ἄλλου ἡ γιορτὴ δὲν κρατάει ἁπλῶς μὰ μέρα. Διαρκεῖ ὅσο μπορεῖ νὰ γιορτάσῃ τὸ κάθε σπίτι, ἀνάλογα μὲ τὰ οἰκονομικὰ μέσα καὶ τὶς εὐκολίες του.

Ἡ εὐχαριστησις ποὺ χαρίζει προκαταβολικῶς μὲ τὴν προσδοκία, μὲ τὸν πυρετὸ τῆς προετοιμασίας, ἡ διάθεσις νὰ κρατήσῃ ἡ γιορτὴ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, ὅλα αὐτὰ προσδίδουν στὴν γιορτὴ τῶν ἀγγλικῶν Χριστουγέννων ἕνα ἰδιαίτερο θέλγητρο καὶ γεμίζουν ὁλόκληρη τὴν ψυχὴ τῶν Ἄγγλων.

Γιὰ νὰ ἀντιληφθῆ ὁ ἀναγνώστης τὴ σημασία τῆς γιορτῆς, φτάνει νὰ σκεφθῆ ὅτι ἡ βασιλομήτωρ τῆς Ἀγγλίας Μαίρη, ἑτοίμαζε ἀπὸ τὸ Φεβρουάριο κίλια-δυὸ μικροπράγματα γιὰ νὰ τὰ μοιράσῃ μὲ γενναιοδωρία τὰ ἐγχύμενα Χριστούγεννα ὁλόκληρους 10 μῆνες ἀργότερα, σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ, χωρὶς τὴν ἀγαθοεργό της φροντίδα, θὰ κινδύνευαν νὰ περάσουν τὶς γιορτὲς χωρὶς νὰ συμμετάσχουν στὴ γενικὴ χαρά. Γιατί, μέσα σ' αὐτὴν τὴν εὐτυγισμένη γιορτή, ὁ καθένας, μὲ τὸ μέτρο τῶν δυνατοτήτων του φυσικά, χαρίζει δῶρα ὄχι μόνο, στοὺς δικούς του, ἀλλὰ καὶ στοὺς ξενους. Ὅποιος δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνα ὁποιοδήποτε μικρὸ δωράκι, πρέπει νὰ στείλῃ τουλάχιστον μιὰ καρτούλα γεμάτη εὐγενικὲς καὶ ἐγκάρδιες εὐχές.

Ἡ συνήθεια αὐτὴ τῆς ἀνταλλαγῆς εὐχῶν καὶ δώρων, εἶναι καθιερωμένο σὲ μᾶς νὰ γίνεται τὴν Πρωτοχρονιά. Ἀλλὰ ὅλη ἡ κίνησις ποὺ σημειώνεται, πρὸ πάντων στὴν πρωτεύουσα, δὲν μπορεῖ φυσικὰ ποτὲ νὰ συγκριθῆ, οὔτε κατ' ἐλάχιστον, μὲ τὴ Χριστουγεννιάτικη κίνηση στὴ Ἀγγλία.

ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Γράμματα καὶ κάρτες! Εἶναι τόσο πολλά, ποὺ κατακλύζουν τὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα σὰν σωστὴ πλήμμυρα. Ἡ ὑπηρεσία δὲν θὰ ἐπαρκοῦσε ἄν δὲν ἐλάμβανε ἐγκαίρως τὰ μέτρα της. Μονάχα γιὰ τὸ Λονδῖνο προσλαμβάνει ἐπὶ πλέον χιλιάδες ἐκτάκτους ὑπαλλήλους, καὶ σὲ μιὰ προπολεμικὴ στατιστικὴ ὑπελογίσθησαν γιὰ τὸ σύνολο τῆς Μεγάλης Βρετανίας 70.000 ἔκτακτοι ὑπάλληλοι γιὰ τὸ μοίρασμα τῶν Χριστουγεννιάτικων ἐπιστολῶν. Προσθέσετε σ' αὐτὰ 1200 ταχυδρομικὰ ἁμάξια ποὺ δασκίζουν ὁλημερίς, τὶς παραμονές, τοὺς δρόμους τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης καὶ ἡ ἁπλῆ αὐτὴ λεπτομέρεια θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ σχηματίσετε μιὰν εἰκόνα γιὰ ὅλην αὐτὴ τὴν κίνηση.

Ὅλη τὴν ἑβδομάδα ποὺ προηγεῖται τῶν Χριστουγέννων τὸ Λονδῖνο βουίζει ἀπὸ αὐτὴν τὴν δραστηριότητα. Δεκαπέντε ὥς εἴκοσι ἑκατομμύρια ἐπιστολῶν διανέμονται καθημερινά, ἀντὶ τῶν πέντε ἕως ἓξ ἑκατομμύρια ποὺ διανέμονται συνήθως.

Τὰ ταξὶ δὲν δέχονται πελάτες, τὰ λεωφορεῖα καὶ τὰ μετρὸ δὲν ἐμπακοῦν. Μετὸ τοῦ πολέμου πάνω ἀπὸ δυὸ ἑκατομμύρια λοντρέζοι ἄφηναν τὴν πόλη γιὰ νὰ πᾶνε νὰ ἑορτάσουν τὰ Χριστούγεννα στὴν ἐπαρχία.

Ὅλοι οἱ σταθμοὶ ἀναγκάζονται νὰ διπλασιάσουν τὰ τραῖνα. Κάθε αὐτοκινητόδρομος μοιάζει μὲ διπλὸ ποτάμι, ὅπου κυλοῦνε πρὸς διαφορετικὴ κατεύθυνση, κύματα ὁλόκληρα παντοειδῶν ὀχημάτων.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ Η ΠΟΥΤΙΓΚΑ

Ἀλλ' αὐτὰ εἶναι τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀγγλικῶν Χριστουγέννων. Ἡ ἀληθινὴ γιορτὴ εἶναι τὸ σπίτι.

Τὸ σπίτι στολίζεται, ὁλόκληρο μὲ κλαδιά, ἀπὸ τὸ σαλόνι, ὥς τὴν τραπεζαρία καὶ ὥς τὴν ἀποθήκη μὲ τὰ ποτά. Γυάλινες καὶ μετάλλινες μικρὲς σφαιρίστσες τοποθετημένες ἀνάμεσα στὶς γιρλάντες συμπληρώνουν αὐτὸ τὸν διάκοσμο, ποὺ εἶναι ὡραιότερος πάντα στὸ χῶλλ καὶ στὴν τραπεζαρία, ὅπου στήνεται τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο τῆς παραδόσεως.

Ὁ καθένας ἔχει νὰ πάρῃ ἀπὸ ἐκεῖ κάποιο μικρό, χαριτωμένο δωράκι.

Οἱ Ἄγγλοι ἔχουνε καὶ κάποιο ἄλλο ἔθιμο ποὺ μοιάζει μὲ τὸ δικό μας. Ὁμάδες μικρῶν παιδιῶν πηγαίνουν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ τραγουδοῦν τὰ κάλαντα καὶ παίρνουν ὡς δῶρο πορτοκάλλια καὶ μπομπόνια.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν νυκτερινὴ λειτουργία γίνεται τὸ περίφημο ρεβεγιόν, ποὺ δὲν θὰ εἶχε τὴν φήμη ποὺ ἔχει ἄν δὲν τὸ συνώδευε ὁ διάνος ἢ ἡ ὠραία γεμιστὴ γαλοπούλα, καθὼς καὶ ἡ πουτίγκα μὲ τὶς σταφίδες καὶ τὰ δαμάσκηνα. Ὁ διάνος ψήνεται μὲ ἰδιαίτερο ἀγγλικὸ τρόπο καὶ περιγύνεται πάνω ἀπὸ τὴν φωτιὰ μὲ μυρωδάτες σάλτσες καὶ μπύρα ἢ κρασί.

Καὶ οἱ πιὸ λαίμαργοι συνδαιτυμόνες χορταίνουν μὲ τὶς λιχουδιὲς καὶ τὰ ὡραῖα φαγητά. Ἀλλὰ τὰ Χριστούγεννα οἱ Ἄγγλοι δὲν χορταίνουν ἁπλῶς. Τρῶνε μέχρι δυσπεψίας. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ ἀκοῦνε τὴ μουσικὴ καὶ νὰ παίρνουνε μέρος στοὺς χοροὺς ὅπου ὅλοι ἀνταλλάσσουν φιλιά, φωσῶντας χάρτινα κοτσύφια. Φυσικὰ σὺ-ά ἐγίνοντο ἔτσι ποὺ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ πέρυσι, παρὰ τὸν πόλεμο, οἱ Ἄγγλοι μὲ τὴν προμιμόδη ἀταραξία των, κατόρθωσαν νὰ ἑορτάσουν κατὰ τὸν ἴδιο σχεδὸν τρόπο τὰ Χριστούγεννα.

Μέρου Κρίστμας! Αὐτὴ εἶναι ἡ Χριστουγεννιάτικη εὐχή. Ἡ Χριστουγεννιάτικη χαρὰ εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη ψυχικὴ ἀναζωογόνηση τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ δίνει τὸ κουράγιο νὰ συνεχίσῃ τὴ βιοπάλη του μιὰ ἄλλη ἀκόμη ὁλόκληρο χρόνο, ἀκόμα καὶ γιὰ ἕνα πολεμικὸ χρόνο!

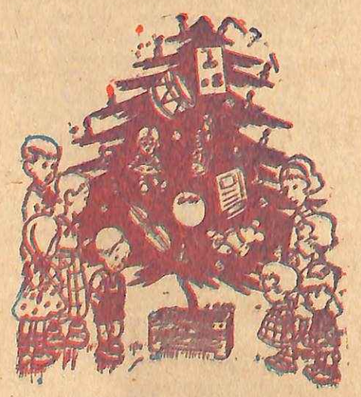

Γαλλική φιλολογία

Τὰ κοσμήματα τῆς Ζανὲτ

Τῆς ΟΥΓΚΕΤ ΠΑΝΕΤΙΕ

Η ΖΑΝΕΤ, τὸ τρελλοκόριτσο τῆς γειτονιάς, ἡ πιὸ κομψὴ καὶ πεταχτὴ μινιγιονέτα τοῦ Παρισιοῦ, ἔγινε κυρία Ζορσουά, γυναῖκα δημοσίου ὑπαλλήλου, νέου μὲ μέλλον καὶ πολλὰ χαρίσματα.

Πῶς γνωρίστηκαν, μὰ καὶ πῶς παρθῆκαν εἶναι μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία, γεμάτη εὐχάριστες στιγμές, λατρείας καὶ ἀγάπης γιὰ τοὺς δυὸ νέους, ποὺ τοὺς βάραινε καὶ ἡ φτώχεια, μὰ καὶ ἡ ἀπροθυμία τῶν γονέων των νὰ τοὺς παντρέψουνε.

Καὶ ὅμως ὁ Ζακὸ Ζορσουὰ ἤξερε καλὰ νὰ συνδυάζῃ ἐκδρομές, νὰ βρίσκῃ προφάσεις ἡ Ζανὲτ νὰ τὸ, βρίσκῃ καὶ νὰ χάνωνται στὴν ἐξοχή, κάτω πὸ τὰ ὁλοπράσινα δέντρα, ἢ καὶ μέσα στὰ ἐξοχικὰ κέντρα τοῦ Σουαζὺ ἢ τοῦ Ταρσιέ.

Στόμα μὲ στόμα τὸν πείραζε καὶ τοὔδινε τὰ κόκκινα κεράσια ἡ Ζανέτ, μαζὶ μὲ τὰ φιλιά της.

Κι' ἔτσι περάσαν τὴν ἄνοιξη, τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ φθινόπωρο ἀπὸ ἐξοχὴ σὲ ἐξοχή, σὰν δυὸ τρελλὰ παιδιὰ γεμᾶτα ἔρωτα καὶ χαρά.

Ὁ Ζακὸ ἐπῆρε τὸν Ὀχτώβρη μιὰ προαγωγὴ καὶ τὸν Νοέμβρη ζήτησε ἐπίσημα τὸ χέρι τῆς Ζανέτ. Παντρεύτηκαν γρήγορα - γρήγορα καὶ φτιάξαν τὴ φωλίτσα τους σ ἕνα διαμερισματάκι κεντρικὸ τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ ζωή τους ἦταν ὅσο εὐτυχισμένη. Ἡ Ζανέτ φρόντιζε γιὰ τὸ σπίτι καὶ φάνηκε νοικοκυρά, ἔτσι ποὺ να ζοῦν θαυμάσια.

Πρόσεχε τόσο πολὺ τὸν ἄντρα της, καὶ φρόντιζε γιὰ τὸ κάθε τί ποὺ τὸν εὐχαριστοῦσε, ποὺ μολονότι εἴχανε περάσει ἕξη χρόνια πιὰ ἀπὸ τὸ γάμο τους, ἐν τούτοις τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀκόμα κι' ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τῆς τρελλῆς ζωῆς τῶν κεραστῶν καὶ τῶν φιλιῶν τους στὴν ἐξοχή.

Δυὸ ἐλαττώματα μονάχα τῆς εὕρισκε ὁ ἄντρας της. Ὅτι ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὸ μπιζοῦ καὶ τὰ θεάματα.

Μὲ κάτι προσκλήσεις δημοσογραφικές, μὲ κάτι συνδυασμοὺς μὲ ἄλλους συναδέλφους, τὰ κατάφερνε ὁ Ζακὸ νὰ τὴν πηγαίνῃ ταχτικὰ στὰ θέατρα.

Ὅσο γιὰ τὰ μπιζοῦ ὅμως ἐφρόντιζε μονάχη της ἡ Ζανέτ.

—Βρῆκαν στὴν Ποικίλη Ἀγορὰ ἕνα κολλιὲ ὑπέροχο! Τὸ πῆρα εἴκοσι φράγκα. Κύτταξε ὅμως, κύτταξε πῶς γυαλίζουν οἱ πέτρες, μοιάζουνε μ' ἀληθινὰ διαμάντια. Μὴ στενοχωριέσαι, ἀντρούλη μου, ποιὸς θὰ καταλάβῃ πῶς εἶνε ψεύτικα!

Καὶ γελούσανε μαζὶ κι' οἱ δυό τους γι' αὐτό.

Κατάρτισε ἔτσι ἡ Ζανὲτ μιὰ ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ μπιζοῦ: σκουλαρίκια, καρφίτσες, παντατίφ, μαργαριταρένια καὶ διαμαντένια κολλιέ.

— Ὅλα ἀπὸ ψεύτικες πέτρες, ἀντρούλη μου, καὶ κύτταξε, κύτταξε πῶς γυαλίζουνε!

— Μὰ τί θὰ λένε οἱ συνάδελφοι;

— Πῶς εἶναι ψεύτικα!

Καὶ γελούσανε.

—Μὰ κύτταξε, θαρεῖ κανεὶς πῶς εἶν' ἀληθινά!

Ἕνα βράδυ εἴχανε πάει στὸ χορὸ τῶν Δημοσίν Ὑπαλλήλων. Ἡ Ζανὲτ κρουλόγησε, ἀρώστησε καὶ πέθανε. Τέτοια ἦταν ἡ λύπη τοῦ Ζακό, ποὺ παρὰ λίγο νὰ πεθάνῃ κι' ἐκεῖνος ἀπὸ τὴ λύπη του.

Ὁ καιρὸς ὡσ-ὅσο περνοῦσε χωρὶς νὰ τὸν παρηγορῇ. Κι' ὅταν οἱ συνάδελφοί του τοῦ μιλοῦσαν γιὰ ἐξοχές, γιὰ γυναῖκες καὶ κεράσια, τὰ μάτια του βουρκώνα, ἀπὸ τὰ δάκρυα

Κι' ἡ μοναχική ζωή του, κυλοῦσε ἐλεεινή, δυσάρεστη καὶ τὸ πιὸ περίεργο στενόχωρη.

Ἐκεῖνο τὸν μῆνα χεριάστηκε νὰ πάρῃ ροῦχα, παπούτσια, μὰ κι' ἕνα χειμωνιάτικο καπέλλο. γι' αὐτὸ καὶ ὅταν ἤρθαν οἱ εἴκοσι τοῦ μηνὸς ὁ Ζακὸ βρέθηκε ἕνα βράδυ μὲ 10 φράγκα μονάχα στὴν τσέπη. Τὰ ξόδεψε γιὰ φαί τὴν ἄλλη μέρα, κι' ἔτσι ἦταν ἕτοιμος νὰ ζητήσῃ δάνειο, ὥσπου νὰ τελειώσῃ ὁ μῆνας καὶ νὰ πάρῃ τὸ μισθό του.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ βελουδένιο κουτὶ ὅπου ἦταν τὰ ψεύτικα μπιζοῦ τῆς Ζανέτ.

— Μπᾶ, σκέφτηκε, τί τὰ φυλάω Αὐτὸ τὸ κολλιὲ τ' ἀγόρασε ἡ συχωρεμένη ἑκατὸ φράγκα, κι' εἶναι ἀκόμα καινούργιο. Ἂν τὸ ξαναπουλοῦσα, θάπιανα ἀσφαλῶς τὰ μισά.

Τὄχωσε στὴν τσέπη του κι' ἔτσι τ' ἀπογευματάκι ποὺ σκόλασε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του πέρασε ἀπὸ ἕνα μεγάλο «μπαζάρ» νὰ τὸ πουλήσῃ στὸν καταστηματάρχη.

— Λυπούμεθα πολύ, ἀλλὰ πουλᾶμε μονάχα ψεύτικα τοῦτα ἐκεῖνος.

Ὁ Ζακ γέλασε, καὶ σκέφτηκε πῶς εἶχε δίκηο ἡ γυναῖκα του ὅταν τοῦλεγε πῶς μοιάζουνε μ' ἀληθινὰ τὰ κοσμήματά της.

— Μά, κύριε, κι' αὐτὸ εἶναι ψεύτικο! εἶπε.

— Γιὰ ἀποταθῆτε σὲ κανένα κοσμηματοπώλη, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος δύσπιστα.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀσφαλῶς νόμευε νὰ τὸν πειράξῃ, σκέφτηκε ὁ Ζακό. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ περνοῦσε ἀπέξω ἀπὸ ἕνα κοσμηματοπωλεῖο. Μπῆκε διστακτικά:

— Θὰ μοῦδινα, τίποτα γε, αὐτὸ τὸ περιδέραιο;

— Περᾶστε κύριε καὶ μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι θὰ σᾶς δώσουμε τὴν τιμὴ ποὺ ἀξίζει. Ὁ χρυσοχόος πῆρε στὰ χέρια του τὸ κόσμημα, τὸ κύτταξε κι' εἶπε:

—Πέντε χιλιάδες φράγκα.

Ὁ Ζακὸ ἔκρυψε τὸ περιδέραιο μέσα στὴ φούχτα του καὶ μὲ μιὰ ἀθάσαχτη περιέργεια πῆγε σ' ἄλλο χρυσοχόο.

— Ναί, ναί, τὸ γνωρίζω. Τὸ πούλησα ἐγὼ 10.000 φράγκα πέρυσι τώρα 7 κόσιε Ζακό. Βέβαια τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλὰ γιατὶ στὴ διεύθυνσή σας ἔχω στείλει, κι' ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ, ἕνα παντατίφ, σκουλαρίκια κ.τ.λ.

Ἔβγῆκε ἀπὸ τὸ χρυσοχοεῖο σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν. Αὐτὸ εἶναι τοῦμερό— σκεπτότανε—. Τὰ μπιζοῦ ἦταν ἀληθινὰ λοιπόν; Ποῦ τἄβρισκε ὅμως ἡ Ζανέτ; Ποιός τῆς τἄδινε; Χίλιες ὑποψίες τὸν βασανίζαν. Καὶ τὰ φιλιά, τὰ κεράσια στόμα μὲ στόμα; ἀναρωτιόταν.

Ὅταν πῆγε σπίτι του ἄνοιξε τὸ βελουδένιο κουτί, τὄσφιξε στὰ χέρια του μὲ λύσσα καὶ πάλι τὸ πέταξε μέσα στὸ συρτάρι. Μιὰ ὁλόκληρη περιουσία κι' αὐτὸς πεινοῦσε!...

Ἡρωΐ, ἡρωΐ, γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ ὅλη τὴ νύχτα πῆρε τὰ κοσμήματα καὶ πῆγε στὸ χρυσοχοεῖο.

— Λοιπόν; τοῦ ρώτησαν. Τὰ δίνετε ὅλα 25.000 φράγκα;

— Σύμφωνοι, ἀπάντησε ὁ Ζακό.

Εἰσέπραξε τὸ ποσὸν κι' ἔφυνε.

Μέσα του εἶνε πεθάνει τώρα τὸ παρελθόν.

ΟΥΓΚΕΤ ΠΑΝΕΤΙΕ

Η «ΕΒΔΟΜΑΣ» εὔχεται σ' ὅλους:

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΚΑΛΗ ΝΙΚΗ

Από τὴν ἱστορία τοῦ θεάτρου μας

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Ταβουλάρης

Ἡ περιπετειώδης ζωὴ ἑνὸς παράξενου ἠθοποιοῦ

10ον

Ὁ Ταβουλάρης ξαναβρίσκει τὴν γυναῖκα τῶν ὀνείρων του.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ θίασος στὸ θέατρο «Εὐτέρπη» τῆς Σμύρνης, μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Ταβουλάρη, ἔκανε χρυσὲς δουλειές. Ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία τῆς Σμύρνης ἐπηγαινεν ἐκεῖ κάθε βράδυ γιὰ νὰ ἰδῇ καν' ἀκούσῃ Ἕλληνες ἠθοποιούς, ποὺ ἔπαιζαν σ' Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὰ χειροκροτήματα καὶ οἱ ζητωκραυγὲς ἦσαν συχνὰ καὶ ἀτελείωτα... Τὸ θέατρο εἶχε μεγάλες πιέννες καὶ ἡ εἰσπραξη κάθε βράδυ ἦταν πλουσιωτάτη.

Κατὰ τὶς παραστάσεις αὐτὲς εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου τὸν Ταβουλάρην. Καί, ὅπως ἡ ἰδία διηγεῖτο, μόνη ἡ ἐμφάνισή του στὴν σκηνὴ τὴν ἔκαμε νὰ γίνῃ ἠθοποιός. Ἡ ἐξαιρετικὴ ἐκείνη καλλιτέχνις τοῦ θεάτρου μας εἶχε γεννηθῆ στὴν Ἀθήνα, μὰ μικρούλα ἀκόμη ἐπῆγε μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς της στὴν Σμύρνη. Ἦταν τότε ἡ μικρὴ καὶ ἄσημη δίς Σκορδίλη. Ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς θίασος ἔπαιζε στὴν «Εὐτέρπη», ἐπῆγε καὶ ἡ μικρὴ Εὐαγγελία νὰ ἰδῇ μιὰ παράσταση. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Νιόνιου Ταβουλάρη μὲ τὸ ὡραῖο του παράστημα, μὲ τὰ μεγάλα μαλλιά, μὲ τὰ ἐκφραστικὰ μάτια, τῆς ἔκαμε καταπληκτικὴ ἐντύπωση. Μὰ καὶ τὸ ζωηρὸ καὶ μεγαλόπρεπο παίξιμό του τὴν ἐγοήτευσαν. Συλλογίστηκε τότε ὅτι τὸ θέατρο μόνον μπορεῖ νὰ δώσῃ τέτοια θεάματα. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀποθέωση, ποὺ ἔκαμε τὸν Ταβουλάρη τὸ κοινόν, ἦταν ἄλλη γοητεία γιὰ τὴν Εὐαγγελία. Ἔτσι, ἀπὸ τότε ἡ νεαρὰ κόρη ἔνοιωσε τὸν ἄσβεστο πόθο νὰ βγῇ στὸ θέατρο καὶ ν' ἀναδειχθῆ ὡς ἠθοποιός.

❁

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς θίασος ἔπαιζε στὴν «Εὐτέρπη» τῆς ὁδοῦ Ρόδων, καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ θέατρο εἶχε μεγάλες πιέννες, ἔπαιζε στὸ «Καμαράνο», τὸ τότε μεγάλο θέατρο τῆς Σμύρνης, ἡ Ἰταλικὴ «Κομπανία Ντιβόρι», ποὺ εἶχε μιὰ πολὺ καλὴ πρωταγωνίστρια. Ὡστόσο στὸν Ἰταλικὸ θίασο δὲν ἐμαζεύετο κόσμος. Καὶ ἀντὶ νὰ ἔχῃ κέρδος, εἶχε ζημίες. Ὁ συναγωνισμὸς μάλιστα τοῦ Ἑλληνικοῦ θιάσου τοῦ ἔπῆρε καὶ τὸ ὑπόλοιπο κοινό του. Καὶ στὸ τέλος ἡ Ἰταλικὴ «κομπανία» ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ναυαγισμένη ἀπὸ τὴν Σμύρνη!

Τότε ὁ Ἑλληνικὸς θίασος ἐγκατεστάθη θριαμβευτικὰ στὸ εὐρύχωρο «Καμαράνο». Αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀφάνταστη καὶ ἐνθουσίασεν ὅλους τοὺς Σμυρναίους!

Ἐκεῖ ὅμως, στὸ μεγάλο θέατρο, τὰ πράγματα ἦταν πιὸ δύσκολα. Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρατεύσῃ ὁ Ταβουλάρης ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς τέχνης του, ἐπειδὴ ἡ ἀπαιτητικὴ Σμυρναία ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὸν ἠθοποιὸ ἀρετὲς ἐξαιρετικές, ἀφοῦ ἐκεῖ ἔπαιζαν ἠθοποιοὶ ἐξαιρετικοί, ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία τῆς Σμύρνης ἐπηγαινεν ἐκεῖ κάθε βράδυ γιὰ νὰ ἰδῇ καν' ἀκούσῃ Ἕλληνες ἠθοποιούς, ποὺ ἔπαιζαν σ' Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὰ χειροκροτήματα καὶ οἱ ζητωκραυγὲς ἦσαν συχνὰ καὶ ἀτελείωτα... Τὸ θέατρο εἶχε μεγάλες πιέννες καὶ ἡ εἰσπραξη κάθε βράδυ ἦταν πλουσιωτάτη.

Κατὰ τὶς παραστάσεις αὐτὲς εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου τὸν Ταβουλάρην. Καί, ὅπως ἡ ἰδία διηγεῖτο, μόνη ἡ ἐμφάνισή του στὴν σκηνὴ τὴν ἔκαμε νὰ γίνῃ ἠθοποιός. Ἡ ἐξαιρετικὴ ἐκείνη καλλιτέχνις τοῦ θεάτρου μας εἶχε γεννηθῆ στὴν Ἀθήνα, μὰ μικρούλα ἀκόμη ἐπῆγε μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς της στὴν Σμύρνη. Ἦταν τότε ἡ μικρὴ καὶ ἄσημη δίς Σκορδίλη. Ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς θίασος ἔπαιζε στὴν «Εὐτέρπη», ἐπῆγε καὶ ἡ μικρὴ Εὐαγγελία νὰ ἰδῇ μιὰ παράσταση. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Νιόνιου Ταβουλάρη μὲ τὸ ὡραῖο του παράστημα, μὲ τὰ μεγάλα μαλλιά, μὲ τὰ ἐκφραστικὰ μάτια, τῆς ἔκαμε καταπληκτικὴ ἐντύπωση. Μὰ καὶ τὸ ζωηρὸ καὶ μεγαλόπρεπο παίξιμό του τὴν ἐγοήτευσαν. Συλλογίστηκε τότε ὅτι τὸ θέατρο μόνον μπορεῖ νὰ δώσῃ τέτοια θεάματα. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀποθέωση, ποὺ ἔκαμε τὸν Ταβουλάρη τὸ κοινόν, ἦταν ἄλλη γοητεία γιὰ τὴν Εὐαγγελία. Ἔτσι, ἀπὸ τότε ἡ νεαρὰ κόρη ἔνοιωσε τὸν ἄσβεστο πόθο νὰ βγῇ στὸ θέατρο καὶ ν' ἀναδειχθῆ ὡς ἠθοποιός.

❁

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς θίασος ἔπαιζε στὴν «Εὐτέρπη» τῆς ὁδοῦ Ρόδων, καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ θέατρο εἶχε μεγάλες πιέννες, ἔπαιζε στὸ «Καμαράνο», τὸ τότε μεγάλο θέατρο τῆς Σμύρνης, ἡ Ἰταλικὴ «Κομπανία Ντιβόρι», ποὺ εἶχε μιὰ πολὺ καλὴ πρωταγωνίστρια. Ὡστόσο στὸν Ἰταλικὸ θίασο δὲν ἐμαζεύετο κόσμος. Καὶ ἀντὶ νὰ ἔχῃ κέρδος, εἶχε ζημίες. Ὁ συναγωνισμὸς μάλιστα τοῦ Ἑλληνικοῦ θιάσου τοῦ ἔπῆρε καὶ τὸ ὑπόλοιπο κοινό του. Καὶ στὸ τέλος ἡ Ἰταλικὴ «κομπανία» ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ναυαγισμένη ἀπὸ τὴν Σμύρνη!

Τότε ὁ Ἑλληνικὸς θίασος ἐγκατεστάθη θριαμβευτικὰ στὸ εὐρύχωρο «Καμαράνο». Αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀφάνταστη καὶ ἐνθουσίασεν ὅλους τοὺς Σμυρναίους!

Ἐκεῖ ὅμως, στὸ μεγάλο θέατρο, τὰ πράγματα ἦταν πιὸ δύσκολα. Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρατεύσῃ ὁ Ταβουλάρης ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς τέχνης του, ἐπειδὴ ἡ ἀπαιτητικὴ Σμυρναία ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὸν ἠθοποιὸ ἀρετὲς ἐξαιρετικές, Ὅλη ἡ

Τὸ ζεῦγος Ταβουλάρη

κίνα, Βονασέρα, μητέρα τοῦ Εὐτυχίου. Ὁ θίασος ἐκεῖνος ἐθριάμβευε στὴν Πόλη. Πῶς λοιπὸν ν' ἀποφασίσουν οἱ καλλιτέχνες αὐτοὶ νὰ πάνε στὴν Σμύρνη; Ἐστράφη τότε ἡ προσοχὴ τοῦ Ταβουλάρη καὶ τῶν χρηματοδοτῶν τοῦ θιάσου πρὸς τὴν Ἀθήνα. Ἔτσι ἐκάλεσαν στὴν Σμύρνη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τὸν Ἐμμ. Χέλμην καὶ τὶς καλλιτέχνιδες Ἰωάνναν Προβατάρη καὶ Σάϊλλερ. Αὐτοὶ ἐδέχθησαν καὶ συνεργασίαν καὶ ἔφθασαν σὲ λίγο στὴν Σμύρνη. Ἔπειτα ἔφθασαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ὁ συγγραφέας καὶ ἠθοποιὸς Καρτέσιος. Μαζὶ μὲ τοὺς ἠθοποιοὺς στὸν μεγάλο θίασο τοῦ «Καμαράνο» ἔλαβαν μέρος κ' οἱ καλλιτέχνες Σπ. Ταβουλάρης (ἀδελφὸς τοῦ Νιόνιου), Γ. Νικηφόρος, Ἀντ. Τασσόγους, Γ. Ρωτινιώτης καὶ οἱ καλλιτέχνιδες Ἰωάννα Νικηφόρου, Σοφία καὶ Ἑλένη Σαμιώτου καὶ μερικὰ ἄλλα ἀκόμα πρόσωπα. Ὁ Νιόνιος Ταβουλάρης ἔγινε διευθυντὴς καὶ τοῦ θιάσου καὶ τῆς ὅλης ἐπιχειρήσεως, μὰ ἔπαιζε καὶ τοὺς πρώτους ρόλους. Τελευταία προσετέθη στὸν θίασο καὶ ἡ νεαρὴ χήρα—μόλις 22 χρονῶν —τοῦ δικηγόρου καὶ ἠθοποιοῦ Πανᾶ. Σοφία.

Ἡ Σοφία Πανᾶ ἦταν ὅπως εἴδαμε τὸ ἀντικείμενο τοῦ παληοῦ ἔρωτος τοῦ Νιόνιου. Τὸ αἴσθημά του γεννήθηκε στὴν Πόλη, ἐπροχώρησε στὸ Γαλάτσι καὶ γιγαντώθηκε τώρα στὴν Σμύρνη... Μόλις ἄρχισαν οἱ παραστάσεις, στὸ θέατρο «Καμαράνο» εἶχαν θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. Τὸ κοινὸν ἀποθέωσε τὸν θίασο! Μὰ ὁ Νιόνιος εἶχε τὸν νοῦ του στὴν Σοφία. Ἡ ὀμορφιά της, ἡ χάρη της, τὰ νειάτα της, τὸ παίξιμό της τὸν εἶχαν ξετρελλάνει..

❁

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1866 ὁ θίασος διέκοψε τὶς παραστάσεις του, ἀφοῦ ἐκορυφώθη ὁ θριαμβος τοῦ Ταβουλαρη.

Ἦταν τότε στὰ 26 χρόνια. Μόλις ἔβγαινε στὴ σκηνή, τὴν ἐγέμιζε μὲ τὴν ἐμφάνισή του. Εἶχεν ὑψηλὸν ἀνάστημα, εὐγενικο πρόσωπο, ὡραῖες χειρονομιες, ἀπαγγελία καθαρὴ καὶ φυσική, ἀποχρώσεις καὶ μεταπτώσεις τῆς φωνῆς θαυμάσιες, βλέμμα ποὺ πετοῦσε σπίθες. Μὰ κοντὰ σ' αὐτά, εἶχε καὶ μεγάλη παρατηρητικότητα κ' ἐμελετοῦσε πολὺ τὸν κάθε ρόλο του.

Εἶχε καταλάβει ὅτι ἦταν στὴν ὡριμότητα πιὰ τοῦ ταλέντου καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ θεατρῶνες καὶ θιασάρχες. Θὰ ἔκανε δικό του θίασο γιὰ νὰ ἐργασθῆ στὸ μέλλον ὡς θιασάρχης, ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἐργασίας, ὡς οἰκονομικὸς διευθυντὴς καὶ ὡς πρωταγωνιστὴς συγχρόνως!

Ἀλλὰ στὸ μεταξὺ ἔπρεπε νὰ κανονίσῃ καὶ τὸ αἰσθηματικό του ζήτημα... Ἐξωμολογήθη στὴν νεαρὰ χήρα Πανᾶ τὸν ἔρωτά του καὶ τὴν βαθύτατη ἐκτίμησή του. Μὰ κ' ἐκείνη ἀπεδείχθη τότε ὅτι ἀγαποῦσε τρελλὰ τὸν Νιόνιο... Καὶ τὸ εἰδύλλιο ἐπροχωροῦσε...

Ὡστόσο ἐγεννήθηκαν κάποια ἐμπόδια στὴν ἕνωση τῶν δύο καλλιτεχνῶν. Μὰ πλουσιωτάτη κόρη, ἡ δίς Σ., ποὺ εἶχε ἰδῇ πολλὲς φορὲς τὸν Νιόνιο στὴν σκηνή, ἐνθουσιάσθηκε πολὺ καὶ τὸν ἐρωτεύθηκε παράφορα. Ἡ δίς Σ. εἶχε κ' ἕναν Ζακυνθινὸν ἀμαξᾶν, λεγόμενον Λάμπρον, ποὺ ἤξερε καλὰ τὸν Νιόνιο. Μὲ αὐτὸν τὸν ἀμαξᾶ ἡ ἐρωτευμένη κόρη ἔστελνε γράμματα στὸν Νιόνιο καὶ τοῦ ἐξωμολογεῖτο τὸν ἔρωτά της καὶ συγχρόνως τὸν παρακινοῦσε νὰ τὴν ζητήσῃ σὲ γάμο ἀπὸ τὸν ἀδελφό της, ποὺ ἦταν φίλος καὶ θαυματὴς τοῦ Νιόνιου. Ἡ κόρη ἦταν νέα καὶ ὡραία καὶ εἶχε προῖκα 15.000 χρυσὲς τούρκικες λίρες! Οἱ φίλοι τοῦ Νιόνιου τὸν παρακινοῦσαν νὰ δεχθῆ τὸν γάμον αὐτὸν καὶ ἀνελάμβαναν νὰ πείσουν τὸν ἀδελφὸ τῆς κόρης νὰ δεχθῆ κ' ἐκεῖνος. Μὰ ὁ Νιόνιος ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Σοφία...

Μὰ τὴν Σοφίαν εἶχεν ἐρωτευθῆ στὴν Σμύρνην καὶ ὁ πλουσιώτατος καὶ παντοδύναμος τότε Μαλκώτσης. Τὴν ἐζήτησε μάλιστα καὶ σὲ γάμο. Ἐκείνη ὅμως δὲ τοῦ ἔδιδε καμμιὰν ὁριστικὴ ἀπάντηση. Ἀγαποῦσε τὸν Νιόνιο, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ καὶ καθαρὰ τὸ «ὄχι» στὸν Μαλκώτσην, γιατὶ ἐκεῖνος ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τὴν ἄρπαζε διὰ τῆς βίας!..

Τὰ πράγματα ἦσαν λίγο μπερδεμένα. Τί ἔπρεπε νὰ κάμουν;

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Στὸ ἄλλο φύλλο: Ὁ γάμος τοῦ Νιόνιου καὶ τῆς Σοφίας.— Ὁ θίασος τοῦ Ταβουλάρη στὴ Ζάκυνθο κλπ

Ἕνα συγκινητικὸ γεγονὸς πόνο τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Κλοτίλδη ντ' Ὠτφόρ, πυροβολεῖ χωρὶς νὰ θέλῃ, τὸν νεαρὸ Λαφιστόλ, ποὺ ζητᾷ νὰ τὴν ἐκδιάσῃ ἐκμεταλλευόμενος ἕνα οἰκογενειακό της μυστικό. Ὁ σύζυγος τῆς Κλοτίλδης, ἀνακριτὴς Δανιὴλ ντ' Ὠτφόρ, ρωτᾷ καὶ τὴν γυναῖκα του σχετικὰ μὲ τὸν Λαφιστόλ. Ἡ Κλοτίλδη ἀπαντᾷ μὲ θάρος, ἀλλὰ στὸ τέλος ἡ συγκίνησις τὴν κυριεύει. Ζητᾷ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της νὰ μὴν τῆς ξαναμιλήσῃ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Ο ΔΑΝΙΗΛ ἔσφιξε καὶ πάλι τὴν γυναῖκα του στὸ στῆθος του καὶ τῆς ἀπηύντησε:

—Σοῦ τ' ὁρκίζομαι...

— Οὔτε θὰ μοῦ ξαναμιλήσῃς γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

— Ποτέ.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Ναί.

— Τί καλὸς ποὺ εἶσαι, εἶπε καθησυχασμένη ἐκείνη.

Καὶ ὅμως ὁ Δανιὴλ ἤθελε νὰ τὴν ρωτήσῃ ἀκόμα. Ἀπέμενε μιὰ τελευταία ἐρώτηση. Θὰ ἤθελε νὰ τῆς δείξῃ τὸ γράμμα ποὺ βρέθηκε στὸ καρνὲ τοῦ Λαφιστόλ καὶ ποὺ τὸ γράψιμο ἔμοιαζε τόσο πολὺ μὲ τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς Κλοτίλδης. Δὲν ἤθελε φυσικὰ νὰ τῆς πῇ: «Ἐσὺ τὤγραψες αὐτό;» Αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατόν. Θὰ τῆς ρωτοῦσε: «Ἀναγνωρίζεις αὐτὸ τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα;... Μοιάζει μὲ τὸ γράψιμο καμμιᾶς φίλης σου;»

Ἀλλὰ πρὸς τί; Ἴσως ἀργότερα, ἂν παρουσιαζόταν ἡ εὐκαιρία, θὰ τῆς τὸδειχνε. Σήμερα ἡ Κλοτίλδη ἦταν τόσο κουρασμένη ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν βασανίσῃ ἄλλο. Ἐσιώπησε λοιπόν. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη τοὺς εἰδοποίησαν ὅτι τὸ γεῦμα ἦταν ἕτοιμο. Ὅταν κατέβηκαν στὴν τραπεζαρία βρῆκαν τὸν Ζὰν - Ζοζὲφ, τὸν Σαβαρό. τὸν Βαλεντῖνο καὶ τὴ μνηστή του. Ὁ Σεβερὰκ θὰ ἐγευμάτιζε μαζύ τους ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀλλὰ ἦταν λιγάκι ἀδιάθετος καὶ τοὺς εἰδοποίησε ὅτι δὲν θὰ ἐρχόταν.

Ἡ ἀπουσία αὐτὴ ἔκαμε ἐντύπωση στὸν Δανιήλ. Στὸ ἀναμεταξὺ ὁ κ. ντ' Ὠτφορ ρώτησε μὲ τρόπο τὸν Βαλεντῖνο καὶ τὴν Γιολάνδα γιὰ τὸν Λαφιστόλ.

Οὔτε ὁ ἕνας ὅμως οὔτε καὶ ἡ ἄλλη ἐγνώριζαν τὸ ὄνομα αὐτό.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶχε νεώτερα ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἔγινε ἀνάκρισις στὸ γραφεῖο τοῦ Σαβαρὸ καὶ ἔρευνα στὴν ὁδὸ Τουρνόν. Κατὰ τὴν ἔρευνα αὐτὴ δὲν βρέθηκε ὁ φάκελλος τοῦ Βαστιανοῦ, ἡ ἀστυνομία ὅμως ἔστειλε στὸν Δανιὴλ, δυὸ τοεῖς ἐπιστολὲς ποὺ βρέθηκαν στὸ σπίτι τοῦ ταμία γραμμένες μὲ τὸν ἴδιο γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς ἐπιστολῆς ποὺ κρατοῦσε αὐτὸς στὰ κέρια του.

— Στ' ἀλήθεια, ἡ ὁμοιότης εἶνε καταπληκτική, μονολογοῦσε ὁ Δανιὴλ σκεπτόμενος τὴν Κλοτίλδη.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐπιστολὲς μιλοῦσαν γιὰ τὸ ἴδιο θέμα. Ἡ ἐπιστολογράφος δὲ ἠρνεῖτο κατηγορηματικὰ ν' ἀποδεχθῆ ἀπαιτήσεις ποὺ ἔμεναν ἀνεξήγητες γιὰ τὸν ἀνακριτή. Καὶ στὰ γράμματα αὐτὰ ὅπως καὶ στὸ πρῶτο, προσεφέρετο στὸν Λαφιστὸλ μιὰ ὁλόκληρη περιουσία, ἐὰν ὁ Λαφιστὸλ συγκατετίθετο ν' ἀποτραβηχθῆ.

Ὡστόσο ὁ Δανιὴλ δὲν ἔδωκε καὶ τόση σημασία στὰ γράμματα αὐτά. Τὸν ἀπασχολοῦσε περισσότερο ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Σεβερὰκ ἦταν ἐνεργῶς ἀναμεμιγμένος στὴν ὑπόθεση. Εἰς ἐνίσχυσιν τῆς γνώμης του αὐτῆς ἦλθαν οἱ πληροφορίες ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Δυὸ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ συμβολαιογράφου Σαβαρὸ θυμόντουσαν πολὺ καλὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψη τοῦ Σεβερὰκ. Εἶχαν ἀκούσει ἐκεῖνο τὸ πρωὶ στὸ γραφεῖο τοῦ ταμία κάτι φωνὲς ποὺ προσείλκυσαν τὴν προσοχή τους. Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς εἶχε κολλήσει τὸ αὐτί του στὴν πόρτα καὶ ἐπανελάμβανε στοὺς ἄλλους τὰ λόγια ποὺ ἄκουε.

Ἔτσι, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ συμβολαιογραφείου κατέθεσαν ὅτι ἄκουσαν κάποια συζήτηση στὴν ἀρχὴ ἤρεμη, ἡ ὁποία ὅμως σιγὰ - σιγὰ δυνάμωνε καὶ στὸ τέλος κατέληξε σὲ διαπληκτισμούς.

Καὶ μέσα στὶς φωνὲς ὁ Σεβερὰκ ἀκούσθη λέγη:

«—Ἴσως ἔκανα ἄσχημα ποὺ σήμερα σᾶς λυπήθηκα. Ὅταν κανένας κάνει αὐτὸ ποὺ κάνατε σεῖς,εἶναι ἱκανὸς καὶ γιὰ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀκόμη...»

Καὶ σὲ λίγο:

«—Θὰ ἦταν εὐτύχημα γιὰ μένα νὰ μὴ σᾶς γνώριζα οὔτε νὰ σᾶς συναντοῦσα».

Τέλος οἱ ὑπάλληλοι ἄκουσαν κι' αὐτὴ τὴν ἀρεσιὰ φράση ποὺ τοὺς ἔκανε κατάπληξη:

«—Εἶσαι ἕνας κλέφτης!»

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔλεγε ὁ Σεβερὰκ στὸν Λαφιστόλ. Καὶ ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ γραφείου τον εἶδαν ἔπειτα ἀπὸ λίνα λεπτὰ νὰ βγαίνῃ ὁ συνταγματάρχης ἔξω φρενῶν, καὶ νὰ μονολογῆ κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του.

Στὴν ἔκθεση ποὺ διάβαζε ὁ Δανιὴλ καὶ ποὺ περιεῖχε πολλὲς κατηθέσεις γινόταν λόγος καὶ γιὰ τὸ γάμο τοῦ Λαφιστόλ.

Ὁ ταμίας, λίγες μέρες προτοῦ παυθεῖ, ἀνέφερε ὅτι ἐτοιμάζετο νὰ συνάψῃ ἕνα λαμπρὸ συνοικέσιο. Οἱ συνάδελφοί του ἐπιβεβαίωσαν κι' αὐτοὶ τὴ λεπτομέρεια. Τὸν ἐπείραξαν. Δὲν ἤθελαν νὰ τὸν πιστέψουν. Ἐκεῖνος ὅμως ἦταν πολὺ ἐπιφυλακτικός, ἀπαντώντας ὅτι ἡ μνηστή του ἦταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς ἐπαρχίας καὶ πολὺ πλουσία. Οὐδέποτε θέλησε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομά της.

Πέρασαν μερικὲς μέρες.

Ὁ Δανιὴλ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον θεωροῦσε τὸν Σεβερὰκ γιὰ ἔνοχο .Σ' αὐτὸ ἐπηρέαζετο καὶ ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη ποὺ κατεφέρετο ἐναντίον τοῦ Σεβεράκ.

Οἱ ἐγχώριες ἐφημερίδες κρατοῦσαν ἐνήμερο τὸ ἀναγνωστικό τους κοινὸν καὶ στὶς ἐλάχιστες λεπτομέρειες τῆς ἀνακρίσεως.

Παρὰ τὴν καλὴ φήμη, τὴν ἀδιαφιλονείκητη εὐθύτητα τοῦ συνταγματάρχου Σεβερὰκ, παρὰ τὴν γενναιοδωρία ποὺ ἔδειχνε στοὺς κολλήγους, δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὴν παρουσία του κοντὰ στὸ πτῶμα τοῦ Λαφιστὸλ κατὰ τὴν στιγμὴ τοῦ ἐγκλήματος. Ἔμαθαν ἐπίσης ὅτι ὁ Λαφιστὸλ καὶ ὁ Σεβερὰκ γνωριζόντουσαν, ὅτι εἶχαν συναντηθεῖ κατ' ἀρχὰς στὸ Παρίσι καὶ κατόπιν στὴν Ὀρλεάνη. Ὅτι εἶχαν διαπληκτισθεῖ καὶ ὅτι ὁ συνταγματάρχης εἶχε ἀπειλήσει τὸν πληγωμένο.

Τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε ὁ Σεβερὰκ ἦσαν σὲ ὅλων τὰ στόματα.

Φυσικὰ δὲν τὸν ἐνοχοποιοῦσαν ὡς αὐτουργὸ ἑνὸς χυδαίου ἐγκλήματος, ἀλλὰ ὁ κόσμος ἔκανε τὴ σκέψη, ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γεννήθηκε καὶ στὸ μυαλὸ τοῦ Δανιὴλ ντ' Ὠτφορ:

—Οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἄνδρες συναντήθηκαν κοντὰ στὴν Βιλβοντρὰν καὶ οἱ δυὸ ἐπραγματοποίησαν τὶς ἀπειλές τους. Ὁ Λαφιστὸλ ἐράπτσε τὸν Σεβερὰκ καὶ ὁ Σεβερὰκ τὸν χτύπησε μὲ τὸ περίστροφό του σχεδὸν ἐξ ἐπαφῆς, ἐκδικούμενος γιὰ τὴν θανάσιμη προσβολή.

Τὸ πράγμα ἦταν σύμφωνο μὲ τὴν λογική. Ἀλλὰ τὶς μέρες ἐκεῖνες εἶχε συμβεῖ στὸν Σεβερὰκ κάτι πολὺ πιὸ σοβαρὸ καὶ αὐτὸ ἔμελλε νὰ γίνῃ ἡ καταστροφή του.

Ὁ ἰατρὸς Γκασὸν κατώρθωσε νὰ βγάλῃ τὴ σφαῖρα ἀπὸ τὸ κρανίο τοῦ Λαφιστὸλ. Αὐτὸς δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμα, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται σὲ κωματώδη κατάσταση, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βγάλῃ.

Ὁ Δανιὴλ εἶχε διατάξει νὰ τὸν εἰδοποιήσουν μόλις θὰ ἔβλεπαν ὅτι ἔδειχνε σημεῖα καὶ τῆς ἐλαχίστης καλλιτερεύσεως. Ἔλπιζε νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν τραυματία τὸ ὄνομα τοῦ κακούργου. Τοῦ κακοῦ ὅμως οἱ γιατροὶ περίμεναν τὰ σημεῖα αὐτά. Ἀπ' στιγμὴ σὲ στιγμὴ νόμιζαν πὼς θὰ ἔρθουν τὸν Λαφιστὸλ νεκρὸ στὸ κρεββάτι του.

Ὁ δόκτωρ Γκασὸν ἔφερε τὴ σφαῖρα στὸν ἀνακριτή.

Τὸ βλῆμα εἶχε πλατύνει κατὰ τὴ διάτρηση τοῦ κρανίου. Ὁ κ. ντ' Ὠτφὸρ ἐκάλεσε στὸ γραφεῖο του τὸν Ἰούλιο Ντωζὸν, ἕνα ὁπλοπώλη τῆς Ὀρλεάνης καὶ τοῦ ἔδειξε τὴ σφαῖρα.

Ὁ ὁπλοπώλης ἐξακριβώσε ἀμέσως ὅτι ἦταν σφαῖρα τῶν ὀκτὼ χιλιοστομέτρων.

— Εἶναι περίστροφο, εἶπε, πολὺ συνηθισμένο, ἀπ' αὐτὰ ποὺ πουλᾶνε σχεδὸν κάθε μέρα.

— Ἄ, ἔτσι;...

— Δὲν περνάει ἑβδομάδα χωρὶς νὰ μοῦ παρουσιασθῆ κάποιος ἀγοραστὴς. Τώρα τελευταῖα ὁ κ. ντ' Σεβερὰκ καὶ τοῦ ἔχανα ἀντάλλαγμα ἕνα μεγάλου διαμετρήματος ὀκτὼ χιλιοστομέτρων.

— Θυμᾶστε τὴν ἡμερομηνία;

— Ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἀπόγευμα τῆς Ἰουνίου.

Σατυρικός στ.χος

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΦΑΓΩΜΑ

Εἰς τὴν χώραν τοῦ Πετράρχη
καὶ τοῦ Ντάντε, τοὺς φρατέλους
συμφορὲς πολλές, μεγάλες,
τοὺς πλακώσαν ἄνευ τέλους.

Ἀπ' τὴν πεῖνα ποὺ τοὺς δέρνει
—τοῦ Θεοῦ, λές, εἶν' ὀργὴ—
τρώγονται μὲ βουλιμίαν
ναύαρχοι καὶ στρατηγοί.

Ἐφαγώθη ὁ Μπαντόλιο
ὁ Ντέ Βέκκι κι' ὁ Σομίλλο
κι' ὁ πολὺς ὁ Καβαριάνι
τοῦ Μπενίτο τέως φίλοι.
Καὶ ὁ Ντοῦτσε μέσ' στὸν δρόμο
ποὺ ἐπῆρε τὸν στραβό,
— Αὐτὸν σίγουρα θὰ φάῃ
μαῦρο φίδι κολοβό!

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

❁

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Τζιουφρέντι, Πεσκατόρι,
Μαλέττι καὶ Γκαλίνα,
στρατάρχαι Ἰταλιάνοι
γιὰ τὴν ἀθανασία,
περᾶστε νὰ σᾶς δοῦμε
κι' ἐμεῖς, ἀπ' τὴν Ἀθήνα,
Τζιουφρέντι, Πεσκατόρι,
Μαλέττι μου καὶ Σία!
Περᾶστε νὰ σᾶς δοῦμε
νὰ πιάσωμε καὶ λίμα
γιὰ νὰ γνωσθοῦν κι' ἐνταῦθα
οἱ ἔνδοξοί σας βίοι,
περᾶστε ἀπ' τὴν Ἀθήνα
ν' ἀλλάξετε καὶ κλίμα,
ἀφοῦ δὲν σᾶς σηκώνει
καὶ τόσο ἡ Λιβύη!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

❁

ΤΟΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕΝ

Ὑποχωροῦν καὶ φεύγουνε
καὶ τρέχουν τὰ καθάρματα
κι' ἀφήνουν πάντα πίσω τους
καὶ πυροβόλα κι' ἅρματα
ὅλμους, χειροβομβίδες, τάνκς,
ὡς καὶ μοτοσυκλέττες,
ἰουβέρτες, κοκορόφτερα,
χιτώνια καὶ γκέτες.
Οἱ Ἕλληνες εὑρήκανε
ἀνέπαφα τὰ πάντα,
στὸ Πογραδέτς, στὴν Πρεμεστή,
στοὺς Ἅγιους Σαράντα.
Οπλα καὶ αὐτοκίνητα
μᾶς ἔδωσαν ἐν τέλει
κι' ἀπ' τοὺς Ἐγγλέζους πιὸ πολλὰ
οἱ φίλοι μας φρατέλοι.

❁

ΝΕΕΣ ΝΙΚΕΣ

Τὴν κατάσταση καθόλου
ὁ καιρὸς δὲν τὴν ἀλλάζει
τοὺς νικᾶμε καὶ μὲ χιόνι,
μὲ βροχὴ καὶ μὲ χαλάζι.
Κι' οἱ φρατέλλοι βλέπουν πάλι
τὴν εὐκινησία ποῦχει
καὶ στὰ χιόνια καὶ στοὺς πάγους
τὸ Ἑλληνικὸ τσαροῦχι.
Ὁ ἐχθρός μας ξεπαγιάζει
καὶ τὸν πιάνουνε τὰ ρίγη
ὅταν βλέπῃ τοὺς τσολιάδες
ποὺ τὸν παίρνουνε κυνῆγι.
Κι' ὁ Μπενίτο Μουσσολίνι
μὲ τὸν παχουλό του κόμη
τί στραπάτσο ἔχουν πάθει
δὲν κατάλαβα, ἀκόμη!

❁

ΓΙΑΤΙ ΗΤΤΩΝΤΑΙ

Οἱ αἱμοχαρεῖς φρατέλλοι
συνεχῶς ὑποχωροῦν
καὶ σηκώνουνε τὰ χέρια
μετὰ τρόμου καὶ δακρύων.
Πόλεμο νὰ κάνουν πλέον
εἰς τὰ ὄρη δὲν μπορροῦνε
ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ κρύον.
Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐξ ἄλλου
νὰ σταθοῦν δὲν θὰ τολμήσουν.
Στὴ Λιβύη τῶν φρατέλλων
ἡ καταστροφὴ ἐπέστη
γιατί, βλέπεις, δὲν μπορροῦνε
οὔτ' ἐκεῖ νὰ πολεμήσουν
ἀπὸ τὴν πολλὴ τὴν ζέστη!...

ΑΛΣ

Στὶς 26 Ἰουνίου βρέθηκε ὁ Λαφιστὸλ στὸ δάσος τῆς Βιλβοντράν! Ἡ σύμπτωσις ἔκαμε ἐντύπωση στὸν δικαστικό. Ἐπῆρε τὴν κατάθ η τοῦ ὁπλοπώλη.

Τὴν φορὰ αὐ η δὲν ἀμφέβαλλε πιά. Ὁ Σεβεράκ ἦταν ἔνοχος.....

Ξαναγύρ σε ἐξουθενωμένος στὸ μέγαρο.

Κάθε (ρόδου ποὺ ἐρχόταν στὸ σπίτι, ἡ Κλοτίλδη τοῦ ἔκαμε πάντα σχεδὸν τὴν ἴδια ἐρώτηση:

— Ἔχεις τίποτε νέα; Βρέθηκε ὁ δολοφόνος;

— Ὄχι.

Καὶ ὕστερα ρωτοῦσε τρέμοντας ἡ ἄτυχη γυναῖκα:

— Δὲν μίλησε ἀκόμα ὁ Λαφιστὸλ στὸ νοσοκομεῖο;

— Ἐξακολουθεῖ ἡ ἀφασία. Συντηρεῖται μὲ τεχνητὰ μέσα. Ὁ Γκασὸν ἀπορεῖ πῶς βρίσκεται στὴ ζωή.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ καθὼς κατέβαινε στὴν τραπεζαρία ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο τοῦ συζύγου της, ἡ Κλοτίλδη τὸν ρώτησε μὲ ὕφος ἀδιάφορο:

— Τίποτε νεώτερο;

— Αὐτὴ τὴ φορὰ, Κλοτίλδη, παρουσιάσθηκαν σοβαραὶ ἐνδείξεις.

— Ἐναντίον τίνος;

— Ἀλλοίμονο! μὴ μὲ ρωτᾷς... Ἄφησέ με ἀπόψε νὰ σκεφθῶ, ἀλλὰ σοῦ λέγω, φτωχό μου παιδί, ὅτι μᾶς ἀπειλεῖ μεγάλο κακό.... Ὁ δολοφόνος τοῦ Λαφιστὸλ εἶναι δικός μας ἄνθρωπος.

Ὁ Δανιὴλ ἔνοιωσε τὸ μπράτσο τῆς γυναίκας του νὰ τρέμῃ κάτω ἀπὸ τὸ δικό του.

— Μὰ ποιὸς εἶναι λοιπόν; ρώτησε.

— Αὔριο... αὔριο... θὰ τὰ μάθῃς ὅλα. Ὁ δολοφόνος θὰ συλληφθῇ ἀφεύκτως.... Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ περιμένω...

Καὶ σταματώντας ἔξαφνα, προτοῦ μπῇ στὴν τραπεζαρία, ἔσφιξε τὴ γυναῖκα του στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς εἶπε μὲ μεγάλη ἀπελπισία:

— Ἡ εὐτυχία μας τελείωσε.... Κλοτίλδη...

— Ἐξηγήσου, φίλε μου.... Τί θέλεις νὰ πῇς; Δὲν καταλαβαίνω.

Ὁ Δανιὴλ κίνησε τὸ κεφάλι του. Δὲν ἤθελε νὰ πῇ περισσότερα. Εἶχε μιλήσει ἄλλως τε ἀρκετά.

Ἡ ἀνησυχία τῆς Κλοτίλδη δὲν εἶχε ὅρια. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι. Ἀσφαλῶς ὁ ἄντρας της δὲν ἐννοοῦσε αὐτήν. Σὲ ποιὸν ὅμως ἀθῶο θἄπεφτε ἡ κατηγορία τῆς δολοφονίας τοῦ Λαφιστόλ; Καὶ μὲ τί τρόπο αὐτὸ θὰ κατέστρεφε τὴν εὐτυχία τῶν ντ' Ὠτφόρ;... Αὐτὸ ἦταν τὸ αἴνιγμα ποὺ δὲν κατώρθωνε νὰ λύσῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ δὲν τόλμησε νὰ μιλήσῃ στὸν ἄνδρα της, ὅταν τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ γιὰ τὸ δικαστικὸ μέγαρο.

Ποτὲ ὅμως ὡς τώρα δὲν τὸν εἶχε δῇ τόσο λυπημένο. Καὶ θυμούμενη τὰ λόγια ποὺ τῆς εἶπε, ἀναρωτιόταν:

— Μὰ ποιός; Ποιὸς νἆναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἀθῶος;

Ὅταν ὁ Δανιὴλ ἔφθασε στὸ γραφεῖο του ἔστειλε καὶ κάλεσε τὸν Σεβεράκ. Ὁ συνταγματάρχης ἔφθασε ἀμέσως.

Μπῆκε ὅπως πάντα ἁπλώνοντας τὸ χέρι, ἀλλὰ ὁ ἀνακριτὴς ἔκανε πὼς δὲν τὸ πρόσεξε καὶ δὲν τὸ ἔπιασε. Καθόταν στὸ γραφεῖο του ψυχρὸς καὶ ἐπιφυλακτικός.

Ὁ Σεβεράκ στάθηκε παραξενεμένος γιὰ τὴν ὑποδοχὴ αὐτὴ στὴ μέση τοῦ δωματίου, περιμένοντας νὰ τοῦ ἀποτείνῃ ὁ Δανιὴλ τὸν λόγο.

Κυττοῦσε πότε τὸν γραμματέα καὶ πότε τὸν ἀνακριτή.

Ὁ Δανιὴλ ἔκανε μιὰ τελευταία συγκατάβαση στὴ φιλία του —σχεδὸν στὴ συγγένειά του— ἀπομακρύνοντας γιὰ λίγα λεπτὰ τὸν γραμματέα του.

Ἤθελε, προτοῦ ἀνακρίνῃ τὸν συναγματάρχη, νὰ συνομιλήσῃ μαζί του, νὰ τὸν συμβουλεύσῃ, νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθεια. Ἐὰν ὅμως ὁ συνταγματάρχης ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένῃ στὸ ψέμμα, τὰ πράγματα θὰ ἔπαιρναν πολὺ κακὴ τροπή. Ἐάν, ἐξ ἐναντίας, ὁ Σεβεράκ μαρτυροῦσε τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ δηλαδὴ ποὺ ὑπέθετε ὁ Δανιὴλ, θὰ ἐχαρακτήριζε τὸν ἔγκλημά του ὡς πρᾶξιν ποὺ εἶχε γίνει ἐν βρασμῷ ψυχῆς, ὡς ἐκδίκησις γιὰ προσβολὴ καὶ τὸ κακουργιοδικεῖο λαμβάνοντας ὑπ' ὄψει τὴν ἠθικὴ ὑπόστασιν τοῦ Σεβεράκ, ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἀθώωνε.

Ὁ γραμματεὺς βγῆκε ἔξω.

— Μὰ τί ἔχεις, Δανιήλ; ρώτησε ἐπὶ τέλους ὁ Σεβεράκ.

Ὁ δικαστὴς τοῦ ἔδειξε ἕνα κάθισμα.

— Καθῆστε, τοῦ εἶπε. Ἔχομε νὰ ποῦμε πολλά.

— Γιὰ ποιὸ ζήτημα;

— Γιὰ τὸν Λαφιστόλ.

— Μὰ σοῦ εἶπα ὅ,τι ἤξερα. Δὲν ξέρω τίποτε ἄλλο.

— Ἀπατᾶσθε, κύριε Σεβεράκ, ξέρετε καὶ κάτι ἄλλο.

Ὁ Σεβεράκ ἔμεινε ἄναυδος.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐπανέλαβε:

— Δὲν μοῦ τὰ εἴπατε ὅλα... Λησμονήσατε αἴφνης νὰ μοῦ πῆτε ὅτι στὸ Παρίσι, μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ Λαφιστόλ, ἀντηλλάγησαν λόγια βαρειὰ μέσα στὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ Σεβαρό... καὶ στὴν Ὀρλεάνη ἀπειλαί....

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Ἕνα χαριτωμένο διηγηματάκι

Ἡ μόνη λύσις

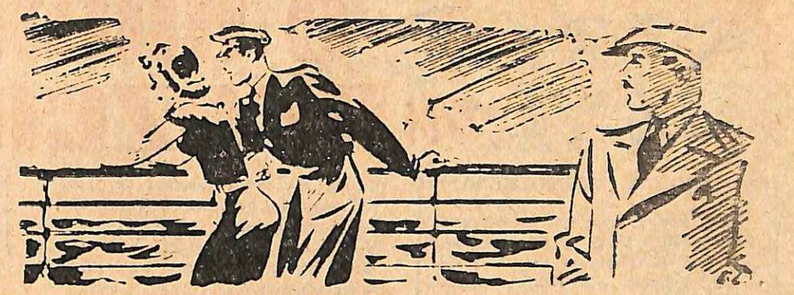

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ Ζαρτινιὰκ ἐβημάτιζε νευρικὰ μέσα στὴ βιβλιοθήκη του, μασώντας ἐπίμονα τὴν ἄκρη ἑνὸς ἀρωματικοῦ πούρου τῆς Ἀβάνας.

— Εἶναι τρομερό! Εἶναι ἀφάνταστο, ἕνας Ζαρτινιὰκ νὰ πέσῃ τόσο χαμηλά! εἶπε σὲ λίγο, στρέφοντας τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγαλύτερου γυιοῦ του, τοῦ κόμητος Ἀλεξάντρ, ὁ ὁποῖος στεκόταν ὄρθιος, ἀκουμπώντας ἐλαφρὰ μὲ τὴ ράχη του στὸ τζάκι. Χθὲς, ἕνας φίλος μου, εἶδε τὸν προκομμένο τὸν ἀδελφό σου, νὰ ταξιδεύῃ στὸ Σηκουάνα μὲ τὴν ντανσέζα του.... καὶ, δυστυχῶς, εἶνε τέτοιο τὸ ζήτημα, ποὺ ἐγὼ προσωπικῶς δὲν μπορῶ νὰ ἐπέμβω· βέβαια, δὲν ταιριάζει καθόλου νὰ πάῃ ὁ μαρκήσιος Ζαρτινιὰκ νὰ βρῇ μιὰ γυναῖκα....

— Εἶναι πολὺ ὡραία γυναῖκα, ὡστόσο, μπαμπᾶ, διέκοψε ὁ γυιός.

— Ναί, ἔκαμε ἐντονώτερα ὁ γέρος, σουφρώνοντας τὰ φρύδια του, δὲν ἀντιλέγω· ὡραία, ἴσως, ἀλλὰ πάντως γυναῖκα τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου· καὶ νὰ τὴν παρακαλέσω ν' ἀφήσῃ ἥσυχο τὸ γυιό μου! Ἄ, ὄχι αὐτὸς ὁ ρόλος δὲν θὰ μοῦ ταίριαζε καθόλου. Αὐτὰ γίνονται μόνο στὰ μυθιστορήματα... Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ λήξῃ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Σκέψου, κροχθὲς τοὺς συνάντησα στὶς κοῦρσες, σχεδὸν ἀγκαλιασμένους. Σκανδαλῶδες!

— Τότε, εἶπε ὁ Ἀλεξάντρ, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος: Ὁ Ἀλφόνς, ὁ ἀδελφός μου, εἶναι τρελλὸς γιὰ τὴν Μαργαρίτα.

Ὁ μαρκήσιος ἔκαμε μερικὰ βήματα καὶ ξαναστάθηκε ὕστερα μπροστὰ στὸ γυιό του:

— Ἄκουσε, Ἀλεξάντρ, εἶπε. Ὑπάρχει κάποιος τρόπος νὰ σωθῇ ὁ Ἀλφόνς, ὁ ἀδελφός σου, ἀπὸ τὰ νύχια αὐτῆς τῆς ἐπικίνδυνης γυναίκας. Θ' ἀναλάβῃς ἐσὺ νὰ χρησιμοποιήσῃς τὴν εὐγλωττία σου.

— Αὐτὸς δὲν παίρνει πὸ λόγια, ὑπαιπᾶ.

— Θὰ πάρῃ, ὅμως, ἐκείνη. Θὰ πᾶς νὰ τῆς μιλήσῃς.

— Δηλαδὴ, θέλετε ν' ἀναθέσετε σὲ μένα αὐτὸ τὸν ρόλο;

— Ἔ, περίπου, ναί, κάτι τέτοιο. Ἐσὺ, σὰ μεγαλύτερος ἀδελφὸς, ἔχεις ὑποχρέωση νὰ σώσῃς τὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματος τῶν Ζαρτινιάκ. Θὰ ἐξορκίσῃς αὐτὴ τὴν κυρία νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ ποὺ μᾶς κάνει. Θὰ τῆς πῇς ὅτι ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ παντρευτῇ τὴν κόρη τοῦ στρατηγοῦ Νταρμὸν καὶ ὅτι θἄταν καταστρεπτικὸ γιὰ τὴν εὐτυχία του νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ σκάνδαλο τοῦ ἐρωτικοῦ δεσμοῦ τους. Ἄν τὸν ἀγαπᾷ πραγματικὰ καὶ θέλει τὸ καλό σου, πρέπει νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ. Ἀλλοιώτικα, θὰ δείξῃ πὼς εἶνε μιὰ τιποτένια. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ τὴν ἀπειλήσῃς.

— Πολὺ δύσκολος αὐτὸς ὁ ρόλος μπαμπᾶ.

— Καθόλου δύσκολος γιὰ ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἐξυπνάδας καὶ τῆς τόλμης τῆς δικῆς σου. Στὸν ἐπιβάλλουν οἱ ὑποχρεώσεις σου στὸ ὄνομα ποὺ φέρεις, στὸ ἔνδοξον παρελθὸν τῆς οἰκογενείας σου, στὶς σκιὲς τῶν προγόνων σου.

Καὶ ὁ μαρκήσιος μὲ χειρονομίαν πολιτικοῦ ρήτορος, ἔδειξε τὶς σκυθρωπὲς μορφὲς τῶν προγόνων του, ποὺ ἐστόλιζαν τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου. Καὶ συνεπέρανε:

— Εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ φέρῃς σὲ καλὸ πέρας τὴν ἀποστολὴ ποὺ σοῦ ἀναθέτω....

— Θὰ προσπαθήσω μπαμπᾶ νὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ σχετικά.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ κόμης Ἀλεξάντερ ντὲ Ζαρτινιὰκ εἶχε κατορθώσει νὰ γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Μαργαρίτα Μπαρμπίς, χορεύτρια ἑνὸς Μιοῦζικ Χόλ, μιὰ ὡραία, γοητευτικὴ ξανθή.

Ὁ κόμης μὲ μεγάλη εὐγένεια τῆς εἶπε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ δεχθῇ.

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, τοῦ εἶπε συγκινημένη, βρίσκομαι σὲ μιὰ τέτοια τρομερὴ θέση, ποὺ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Εἶναι φοβερὸ νὰ ζητᾶτε ἔτσι ἀπότομα νὰ χωρισθῶ τὸν Ἀλφόνς. Ἀφῆστε με τουλάχιστον νὰ σκεφθῶ καὶ... ἐλᾶτε αὔριο νὰ σᾶς πῶ.

Ὁ κόμης δέχθηκε εὐχαρίστως νὰ ξαναγυρίσῃ τὴν ἄλλη μέρα. Χαιρέτησε κι' ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀλεξάντρ ξαναπῆγε στὴ Μαργαρίτα, φέρνοντας κι' ἕνα μπουκέτο λουλούδια. Ἡ καμαριέρα τὸν ὡδήγησε κατ' εὐθεῖαν στὸ μπουντουὰρ τῆς κυρίας της.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὁ νέος κόμης χωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ ἀναπαυτικώτατα μαξιλάρια, ἐσυζητοῦσε πολὺ φιλικὰ μὲ τὴ γοητευτικὴ Μαργαρίτα, ποὺ χτενιζόταν μπροὺς στὸ μεγάλο καθρέφτη τῆς τουαλέττας της.

Ἐμίλησαν γιὰ τὴ δυστυχία της, γιὰ τὴν ἀνάγκη κάποιας τρυφερῆς παρηγοριᾶς καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ χωρίστηκαν μιλοῦσαν πιὰ στὸν ἐνικό...

— Ἄκουσε, φίλε μου, ἔλεγε ἡ χορεύτρια, προτιμοῦσα νἄρχεσαι τὸ ἀπόγευμα, γιατὶ τὸ πρωῒ... ἔρχεται ὁ ἀδελφός σου...

Κι' ἀπὸ τότε ὁ μαρκήσιος Ζαρτινιὰκ εἶχε χάσει καὶ τοὺς δυὸ γυιούς του!

Ἔξαφνα ἕνα ἀπόγευμα ὁ ὡραῖος Ἀλεξάντερ ἄκουσε τὴν καμαριέρα νὰ τοῦ λέγῃ:

— Κύριε κόμη, θἄταν προτιμότερο νἄρχεστε τὸ μεσημέρι καὶ ὄχι τὸ ἀπόγευμα, γιατὶ τὸ ἀπόγευμα ἔρχεται τώρα κάποιος ἄλλος κύριος νὰ δῇ τὴν κυρία...

Αὐτὸ ἔκαμε τὸν Ἀλεξάντρ ἔξω φρενῶν. Τί ἐσήμαινε αὐτό; Ὥστε ἡ Μαργαρίτα τὸν ἀπατοῦσε μὲ κάποιον ἄλλον; Μὲ μεγάλα βήματα ἔφτασε στὸ δωμάτιο τῆς Μαργαρίτας. ἀνοιξε καὶ σάστισε βλέποντας τὴν Μαργαρίτα καὶ μπροστά της, γονατιστὸ, τὸν πατέρα του!

— Πῶς;! ἐφώναξε ὁ Ἀλεξάντρ. Δὲ σκέπτεσθε πιὰ μπαμπᾶ, τὴν τιμὴ τῶν προγόνων μας;

Χωρὶς νὰ σηκωθῇ ὁ μαρκήσιος καὶ μὲ ψυχραιμία εἶπε:

— Ἔ, λοιπόν, παιδί μου ἀκριβῶς γιὰ τὴν τιμὴ τῶν προγόνων καὶ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξεκολλήσω αὐτὴ τὴν κυρία ἀπὸ σᾶς... τἄφτιαξα μ' ἐγὼ μαζί της.

ΜΑΞΙΜ

Πατριωτικὴ ποίησις

Η ΕΛΛΑΔΑ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕ.

«Ἡ Ἑλλάδα δὲν πεθαίνει!» ἀντίλα λοῦνε
τὰ πέλαγα, οἱ κλεισοῦρες, τὰ ρουμάνια
Στὸ χῶμα ἐτοῦτο, ἡ δάφνη, γιὰ στεφάνια
φυτρώνει μόνη.— Οἱ κάμποι ὅταν ἀνθοῦν

ματοβαμμένοι μοιάζουν, γιατὶ μ' αἷμα,
στὸ χῶμα ἐτοῦτο, ἡ Δόξα, ἱστορημένη,
γίνεται ἀνθὸς τὴν ἄνοιξη. Ἀναπαίνει
κάθε κορφὴ τῆς Λεφτεριᾶς τὸ πνεῦμα,

κάθε πλαγιὰ τῆς Λεβεντιᾶς τὰ μύρα:
Τὸ ὑνί, ποὺ ἐδῶ, ἀπ' τὰ κόκκαλα στομώνει,
λόγχη ἀκονιέται· οἱ ταπεινοί, δαμόνοι
γίνονται ζάφνου· ντύνονται πορφύρα

τὸ ἴδιο τους αἷμα, κι' ὅσοι, ξεπ[illegible]
νὰ διαφεντέψουν τ' Ἅγιο μέσα τ' [illegible]
τὴ Λεφτεριά.— Δάσνες ἀνθοῦν καὶ δάφνα
στὸ δρόμο τους.—«Ἡ Ἑλλάδα δὲν πεθαίνει!»

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

Τὸ ἀθάνατο ἀριστούργημο τοῦ ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ὁ Ἄραμις ἐπισκέπτεται τὴ φυλακὴ τῆς Βαστίλλης, ποὺ διευθύνει ὁ φίλος του Μπαιζαμὼ ντὲ Μονλεζέν. Καθὼς γύριζαν στὰ διάφορα κελλιά, ὁ Ἄραμις λέγει τοῦ φίλου του ὅτι θὰ τοῦ ἀπαγάγῃ ἕναν φυλακισμένο.

Ο ΑΡΑΜΙΣ κύτταξε χαμογελώντας τὸν διευθυντὴ τῆς Βαστίλλης κι' ὕστερα εἶπε.

— Πιθανὸν νὰ σᾶς πάρω αὐτὸν τὸν δυστυχῆ Σελντόν, ποὺ ἤθελε νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα του. Ἴσως φροντίσω νὰ τοῦ δοθῇ χάρις.

— Ὦ! Κύριε ντ' Ἐρμπλαί, εἶπε ὁ Μπαιζαμὼ συγκινημένος. Εἴσαστε ἄνθρωπος μὲ πολὺ καλὴ καρδά.

— Ἀντίο, ἀντίο, κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν περιποίηση.

Δύο φ'λες

Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ ὁ Μπαιζαμὼ ντὲ Μονλεζὲν ὡδηγοῦσε τὸν Ἄραμι μέσα στὴν Βαστίλλη, σταματοῦσε μπροστὰ στὸ μέγαρο τῆς κυρίας ντὲ Μπελλιὲρ μιὰ μεγαλοπρεπὴς ἅμαξα ἀπὸ τὴν ὁποία κατέβηκε ἡ Μαργαρίτα Βανέλ. Μόλις πληροφορήθηκε τὴν ἐπίσκεψη τῆς φίλης της ἡ Κα ντὲ Μπελλιὲρ ἔσπευσε νὰ τὴν προϋπαντήσῃ καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπορία της γιὰ τὴν τόσο πρωϊνὴ ἐπίσκεψη.

— Ἔμαθα ὅτι φεύγεις γιὰ τὸ κτῆμα σου, εἶπε ἡ Μαργαρίτα Βανέλ καὶ ἤρθα νὰ σὲ ἰδῶ πρὶν φύγῃς. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἄκουσα νὰ λένε κάτι γιὰ σένα καὶ ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ ἄν εἶναι ἀλήθεια.

— Λέει τόσο πολλὰ ὁ κόσμο, ἀποκρίθηκε μὲ προσποιημένη ἀδιαφορία ἡ κυρία ντὲ Μπελλιὲρ.

— Λένε ἐξακολούθησε ἡ Μαργαρίτα, ὅτι ἔχεις κιόλας παρηγορηθῆ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ντὲ Μπελλιὲρ καὶ ὅτι εἶσαι τώρα ἐρωτευμένη μὲ κάποιον ἄλλον.

Ἡ Ἐλίζ ντὲ Μπελλιὲρ δὲν μπόρεσε ν' ἀποκρύψῃ τὴν δυσαρέσκειά της γιὰ τὰ λεγόμενα τῆς φίλης της. Ἀλλὰ ἡ Μαργαρίτα Βανέλ ἐξακολούθησε νὰ λέῃ:

— Λένε ὅτι ἀγαπᾶς κάποιον πολὺ ἰσχυρὸ καὶ πολὺ πλούσιο ἄνθρωπο.

— Ἀ! Καὶ πῶς τὸν λένε;

— Δοῦκα τοῦ Βούκιγγαμ.

— Ὁμολογῶ ὅτι τὸ ἀστεῖο εἶναι χαριτωμένο. Δὲν τὸν ἀντίκρυσα ποτὲ μου τὸν Δοῦκα. Κίνησες λοιπὸν κι' ἤρθες τόσο πωῖ γιὰ νὰ μοῦ πῆς αὐτὲς τὶς ἀνοησίες;

— Ὄχι· Δὲν ἤρθα γι' αὐτό· Ἤρθα νὰ σοῦ προτείνω νὰ κάνουμε μαζὶ ἕνα περίπατο ὡς τὴν Βενσέν, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε λίγο καὶ νὰ θυμηθοῦμε τὴ νεανική μας χρονιά.

— Μήπως δὲν εἶμαστε ἀκόμη νέες; Ἐγὼ εἶμαι 27 χρόνων κι' ἐσὺ νομίζω κάτι παραπάνω. Ὕστερα δὲν βλέπω καὶ ποιὸ λόγο πρέπει νὰ πᾶμε στὴν Βενσὲν γιὰ νὰ κουβεντιάσουμε καὶ δὲν κουβεντιάζουμε μέσα στὸ πάρκο μου ποὺ εἶναι ἐπίσης πολὺ ὡραῖο.

—Νὰ σοῦ πῶ τὸ γιατί; Κάτι μὲ τραβᾶει πάντοτε πρὸς τὴν Βενσέν... πρὸς τὸ Σαὶν-Μαντέ.

Τὰ βλέμματα τῶν δύο γυναικῶν διασταυρώθηκαν σὰν σπαθιὰ ἕτοιμα νὰ χτυπηθοῦν.

— Στὸ Σαὶν-Μαντέ; ρώτησε κατάπληκτη ἡ Ἐλίζ ντὲ Μπελλιὲρ. Μὰ νομίζω ὅτι ὁ κύριος Φουκὲ σοῦ τὸ εἶπε ἀρκετὰ φανερὰ ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεται πιὰ γιὰ σένα.

— Ὥστε μὲ συμβουλεύεις νὰ μὴν πάω στὸ Σαὶν-Μαντέ;

— Ἐγὼ δὲν θὰ πήγαινα.

— Ἐσύ... Μὰ ἐσὺ εἶσαι ἡ εὐνοουμένη τοῦ κ. Φουκέ, ἐσὺ μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς ὅποτε θέλεις. Ἡ πόρτα του εἶναι πάντοτε ἀνοιχτὴ γιὰ σένα.

Ἡ κυρία ντὲ Μπελλιὲρ κατάλαβε ὅτι ἡ Μαργαρίτα Βανέλ τὴν εἶχε ἐπισκεφθῆ ἀπὸ ζηλοτυπία καὶ ἀποφάσισε νὰ τηρήσῃ ἀνάλογη στάση ἀπέναντί της. Ἀλλὰ ἡ Μαργαρίτα συνέχισε ἀμείλικτα τὰ κτυπήματά της.

— Ἄν θέλω νὰ πάω στὸ Σαὶν-Μαντέ, εἶπε, δὲν θέλω γιὰ λόγους αἰσθηματικούς. Θέλω ἁπλῶς νὰ προλάβω μιὰ μεγάλη καταστροφὴ ποὺ ἀπειλεῖ τὸν κ. Φουκέ.

— Ἀ! ἔκανε τρομαγμένη ἡ ντὲ Μπελλιὲρ. Ὑπάρχει κανένα νέο;

— Νέο..., εἶναι μᾶλλον παληό. Ὁ Φουκὲ ἔχασε πιὰ τὴν εὔνοια τοῦ Λουδοβίκου τὴν ὁποίαν ἐκέρδισε τώρα ὁ Κολμπέρ.

— Ναί... ἔτσι λένε. Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ἡ περιουσία τοῦ Φουκὲ εἶναι πάντοτε μιὰ ἀκατάβλητη δύναμις.

— Μὰ περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς πρόκειται. Ἡ περιουσία τοῦ Φουκὲ θὰ ἔχῃ ἐξαντλιαθῆ πρὶν περάσουν τρεῖς μέρες.

— Ὦ! Σὰν πολὺ διάζεσαι, εἶπε ἡ ντὲ Μπελλιὲρ.

— Εἶπα τρεῖς μέρες, γιὰ νὰ μή φανῶ ὑπερβολική. Στὴν πραγματικότητα θὰ ἔχῃ καταστραφῆ ὁ Φουκὲ μέσα σὲ 24 ὧρες.

—Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;

— Ἀπλούστατα γιατὶ δὲν ἔχει πιὰ λεπτά. Οὔτε καὶ τοὺς δυὸ φίλους του ποὺ τοῦ τὰ προμήθευαν.

— Οἱ φίλοι μπορεῖ νὰ πέθαναν, ἀλλὰ τὰ χρήματα δὲν πεθαίνουν ποτέ.

— Τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο εὔκολα ὅσο τὰ νομίζεις. Διαφορετικὰ δὲν θὰ ἐσπεύδε τώρα ὁ κεφάλι του ὁ Φουκὲ νὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ πέσσερα ἑκατομμύρια ποὺ ποέπει νὰ δώσῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν στὸν Βασιλέα. Καὶ ἄν τὰ ἐξοικονομήσῃ σήμερα, αὔριο δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ οἰκονομήσῃ τὰ ἄλλα ποὺ θὰ τοῦ ζητήσουν. Τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ πῇ «δὲν ἔχω» θὰ σβύσῃ νὰ πάντα.

— Τὸν μισεῖ λοιπόν, τόσο πολὺ τὸν Φουκὲ αὐτὸς ὁ Κολμπέρ;

— Νομίζω ναί. Ὁ Κολμπέρ εἶναι ἕνας πολὺ ἄξιος ἄνθρωπος ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ πάρῃ τὴν θέση τοῦ Φουκέ. Καὶ θὰ τὴν πάρῃ. Ἀλλὰ νομίζω πὼς εἶπαμε πολλά, ἀγαπητή μου Ἐλίζ, καὶ ἡ ὥρα πέρασε. Ἀντίο καὶ καλό σου ταξίδι.

Ἡ κυρία ντὲ Μπελλιὲρ δὲν ἤτανε κὰν σὲ θέση νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴν φίλη της, καὶ μόλις τὴν εἶδε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἔπεσε ἐξαντλημένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε γιὰ πολλὴν ὥρα σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση. Σὰν γυναίκα θαρραλέα ποὺ ἦταν σκέφθηκε ὅτι ἀντὶ νὰ κάθεται νὰ λυπᾶται γιὰ μιὰ δυσάρεστη κατάσταση, ἦταν προτιμότερο νὰ ἐνεργήσῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε. Ἔδωσε λοιπὸν ἐντολὴ νὰ καλέσουν ἀμέσως τὸν χρυσοχόο της κ. Φωσὲ καὶ ἀποσύρθηκε μέσα στὸ μικρό της μπουντουάρ στὸ ὁποῖο φύλαγε ὅλα τὰ κοσμήματα καὶ τὰ βαρύτιμα ἀσημικά της. Ἄπλωσε μπροστά της ὅλους αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς καὶ ὅταν σὲ λιγάκι ἔφθασε ὁ Φωσὲ τὸν ρώτησε:

— Κύριε Φωσέ. Θέλω τὴν φιλική σας γνώμη. Πόσο τὰ ἐκτιμᾶτε ὅλα αὐτά, ἐδῶ;

Ὁ Φωσὲ τὴν κύτταξε παραξενεμένος ἀλλὰ ἡ κυρία ντὲ Μπελλιὲρ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησή της μὲ πιὸ μεγάλην ἐπιμονή. Ἐκεῖνος πῆρε τότε τὸν φακό του καὶ τὴν μικρή του πλάστιγγα καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζῃ προσεκτικὰ καὶ νὰ ζυγίζῃ τοὺς διάφορους πολύτιμους λίθους. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥρα εἶπε:

— Ἡ ἀξία τους ὡς ὑλικά, χωρὶς τὴν ἐργασία ποὺ ἔχουν ἐπάνω καὶ χωρὶς τὰ δεσίματα, εἶναι ἕνα ἑκατομμύριο ἑκατὸν πενῆντα χιλιάδες λίβρες.

— Σᾶς χαρίζω τὶς ἑκατὸ χιλιάδες καὶ τὰ δεσίματα ποὺ εἶναι ὅλα ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι ἄν μοῦ φέρετε τὰ ὑπόλοιπα χρήματα μέσα σὲ τρεῖς ὧρες.

— Κυρία μου! Σκεφθῆτε τί κάνετε!

— Τὸ σκέφθηκα καλά. Εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ. Σκεφθῆτε καὶ σεῖς ὅτι μπορεῖτε νὰ κερδίσετε διακόσιες χιλιάδες λίβρες καὶ δεχθῆτε τὴν συμφωνία. Πάοτε μαζί σας ὅλα αὐτὰ καὶ θὰ περάσω ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὧρες νὰ εἰσπράξω τὸ ποσόν.

— Σύμφωνοι, εἶπε τότε ὁ Φωσέ. Θὰ σᾶς δώσω ὀκταπόσιες χιλιάδες λίβρες σὲ χαρτονομίσματα τῆς Τραπέζης τοῦ Λονδίνου ποὺ ἀντιλλάσσει μὲ χρυσὸν ὁ κ. Κολμπέρ καὶ τὶς ὑπόλοιπες 250 χιλιάδες θὰ σᾶς τῆς δώσω ἀπ' εὐθείας σὲ χρυσάσι.

— Ὡραῖα! Θὰ πῶ εἰς τὴν ὑπηρεσία μου ὅτι παίρνετε τὰ κοσμήματα μου γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε καὶ σὲ τρεῖς ὧρες θὰ περάσω γιὰ τὰ χρήματα.

— Πραγματικά, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ὧρες ἡ Κα ντὲ Μπελλιὲρ ἐογαινε ἀπὸ τοῦ Φωσέ. Τὸ ἁμάξι του, ἕνα ἁμάξι παλαιοῦ τύπου, τὴν περίμενε μπροστὰ στὴν πόρτα. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἁμάξι ἦταν φορτωμένο τὸ ἀντίτιμο τῶν θησαυρῶν τῆς.

— Στὸ Σαὶν-Μαντέ, διετάξε ἡ Ἐλίζ ντὲ Μπελλιὲρ τὸν ἀμαξᾶ.

Ὕστερα ἀπὸ δύο περίπου ὧρες, ἡ ἅμαξα σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα ποὺ τὴν εἶχε διασχίσει ἡ Ἐλίζ καὶ ἄλλη μιὰ φορά, τότε ποὺ εἶχε πάει γιὰ ν' ἀναγγείλῃ στὸν Φουκὲ τὴν καταδίκη τῶν φίλων του Ἐϋμερὶ καὶ Λυοντό. Ἡ νέα γυναῖκα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα κλειδάκι, τὴν ἄνοιξε ἀθόρυβα καὶ διέταξε τὸν ὑπηρέτη ποὺ τὴν συνώδευε νὰ φέρῃ μέσα τοὺς σάκκους μὲ τὸ χρυσάφι καὶ τὰ χρηματοδέματα. Ὕστερα ἔδωσε ἀπὸ ἕνα πλούσιο φιλοδώρημα στὸν ἁμαξᾶ καὶ στὸν ὑπηρέτη καὶ τοὺς εἶπε πὼς ἦταν ἐλεύθεροι νὰ φύγουν. Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἄναψε τὰ κεριὰ ποὺ ἦταν στὰ κηροπήγια γιὰ νὰ φωτισθῆ τὸ σκοτεινὸ δωμάτιο, κάθησε ἐπάνω σ' ἕναν καναπὲ καὶ βυθίστηκε σὲ ὀνειροπολήματα. Ἡ περιουσία της, τὸ ἑκατομμύριο ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ ἀπέναντί της, ἔκανε τὰ ὀνειροπολήματά της γλυκὰ κι' εὐχάριστα. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε ν' ἀφήσῃ τὰ λεπτὰ ἐκεῖ, νὰ χτυπήσῃ τὸ συνθηματικὸ κουδοῦνι ποὺ θὰ εἰδοποιοῦσε τὸν Φουκέ, καὶ νὰ ἐξαφανισθῆ, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποιὸν ἐρχόταν αὐτὴ ἡ δωρεά. Ὕστερα ὅμως συλλογίσθηκε ὅτι ἄν ἀνεκάλυπτε ὁ Φουκὲ ὅτι τὰ χρήματα ἦταν ἐκ μέρους της, θὰ τῆς τὰ ἐπέστρεφε. Προτίμησε, λοιπόν, νὰ τοῦ τὰ προσφέρῃ ὑπ μορφὴν δανείου, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸν διευκόλυνε πολὺ νὰ τὰ δεχθῆ. Θὰ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ τὰ πάρῃ καὶ ἄν δὲν δεχόταν θὰ χρησιμοποιοῦσε καὶ ὅλα της τὰ γυναικεῖα θέλγητρα. Σ' αὐτὰ δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ.

Κύτταξε τὸ ρολόϊ ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο. Ἔδειχνε ἑπτά. Ὁ Φουκὲ θὰ βρισκόταν ἀσφαλῶς στὸ γραφεῖο του. Ἡ κυρία ντὲ Μπελλιὲρ προχώρησε τότε καὶ τράβηξε μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, τὸ κορδόνι τοῦ συνθηματικοῦ κουδουνιοῦ ποὺ θὰ εἰδοποιοῦσε τὸν Φουκὲ ὅτι κάποια ἀπὸ τὶς ἐπισκέπτριες ποὺ γνώριζαν, τὸ μυστικό του σπίτι, τὸν περίμενε ἐκεῖ.

Πρὶν περάσουν δέκα λεπτά, ἐμφανίσθηκε μπροστά της ὁ Φουκέ. Ἦταν γλυκομὸς καὶ τὸ ποόσωπό του ποόδινε ὅλες τὶς μαῦρες σκέψεις ποὺ βασάνιζαν τὸ μυαλό του. Ἡ κυρία ντὲ Μπελλιὲρ κατάλαβε ἀμέσως, γάοις στὴν ἰδιαίτερη αὐτὴ διαίσθηση ποὺ ἔγουν οἱ γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦν ὅτι ὁ Φουκὲ ὑπέφερε τοομερά. Σηκώθηκε καὶ πῆγε εἰς προϋπάντησίν του, λέγοντας.

— Ἤοθα νὰ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι δὲν σᾶς ξέχασα καὶ γαίοω πολὺ διαβάζοντας στὰ ὑπτια σας ὅτι μ' ἀναπᾶτε σήμερα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ὁ Φουκὲ θέλησε νὰ πέσῃ στὰ πόδια της. Ἡ κυρία ντὲ Μπελλιὲρ ὅμως τοῦ εἶπε:

— Ὄχι! Ἤλθατε σ-ὸ πλευοό μου. Δὲν μποοῶ νὰ σᾶς βλέπω γονατιστό. Μοῦ φαίνεσθε ἀκόμη πιὸ δυστυχισμένος ἀπὸ ὅτι εἴσαστε.

— Δυστυχισμένος; Ἐγώ; Ὥστε ἤρθατε ἀπὸ εὐσπλαγχνία; Ὦ! Κυρία μου. Ἐγὼ περίμενα νὰ μοῦ ἐκφράσετε ἐντελῶς διαφορετικὰ αἰσθήματα. Ἴσως φαίνομαι καταδεδλημένος. Αὐτὸ ὅμως ὀφείλεται στὴν ὑπεροολικὴ δουλεια ποὺ εἶχα. Ὁ βασιλεὺς μοῦ ζήτησε χθὲς χρήματα...

— Ναί, τέσσερα ἑκατομμύρια, τὸν διέκοψε ἡ ντὲ Μπελλιὲρ.

— Τὸ γνωρίζετε, ρώτησε, μὲ κατάπληξη ο Φουκέ; Μὰ ὁ βασιλεὺς δὲν μοῦ τὸ εἶπε παρὰ μόνον χθὲς τὸ βράδυ καὶ δὲν ἦταν μπροστὰ παρὰ ἕνα μόνον πρόσωπο. Ἐννοεῖτε ὅτι γιὰ νὰ συγκεντρωθῆ αὐτὸ τὸ ποσόν, νὰ μετρηθῆ καὶ νὰ προετοιμασθῆ, χρειάσθηκε νὰ ξενυχτίσω.

— Ὥστε ὅλη σας ἡ δυσθυμία δὲν ὀφείλεται παρὰ μονάχα σὲ κούραση.

— Δὲν πιστεύω νὰ φανταστῆκατε ὅτι δὲν ὑπῆρχαν μέσα στὰ ταμεῖα ἑνὸς θησαυροφύλακος τέσσερα ψωροκατομμύρια;

— Πάντως, καὶ ἄν δὲν τὰ εἴχατε θὰ βρισκόντουσταν. Ἄν δὲν κάνω λάθος δὲ πάει πολὺς καιρὸς ποὺ ἀναγκασθήκατε νὰ βρῆτε δύο ἄλλα ἑκατομμύρια.

— Ἄς φήσουμε τὰ χρηματικὰ ζητήματα κυρία μου.

— Ὄχι. Ἄς μιλήσουμε καλύτερα γι' αὐτά. Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖον ἤρθα.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;

Τὰ μάτια τοῦ Φουκὲ ἐξάφραζαν τώρα ζωηρὴν ἀνησυχία.

—Θέλω νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ κάτι χρήματα καὶ θὰ ἤθελα νὰ ξέρω ἄν θὰ εἶναι ἀσφαλῆ στὸ θησαυροφυλάκιό σας. Εἶναι λεπτὰ ποὺ μοῦ περισσεύουν καὶ δὲν ξέρω τί νὰ τὰ κάμω.

— Μποροῦμε νὰ μιλήσουμε ἀργότερα γι' αὐτό, εἶπε ὁ Φουκέ.

— Ὄχι. Θὰ μιλήσουμε ἀμέσως γιατὶ τὰ χρήματα εὑρίσκονται κιόλας ἐδῶ.

Καὶ ἡ κυρία ντὲ Μπελλιὲρ ἔδειξε στὸν Φουκὲ τὰ δέματα μὲ τὰ χρήματα.

— Κυρία μου, εἶπε τότε σὲ ἐπίσημο τόνο ὁ ὑπουργός. Μοῦ φέρνετε αὐτὰ τὰ χρήματα γιατὶ νομίζετε ὅτι εἶμαι σὲ στενόχωρη θέση. Μή μοῦ τὸ ἀρνῆσθε. Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴν καρδιά σας.

— Ἀφοῦ γνωρίζετε τόσο καλὰ τὴν καρδιά μου, πιστέψτε ὅτι τὴν στιγμὴ αὐτὴ σᾶς τὴν προσφέρω. Μοῦ ζητήσατε τόσες φορὲς ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν θέλω νὰ σᾶς δώσω. Δεχθῆτε τουλάχιστον ἐκεῖνα ποὺ σᾶς προσφέρω μὲ εὐχαριστηση.

— Κυρία μου. Ἀφῆστε με νὰ καταστραφῶ. Ἀφῆστε με νὰ ὑποκύψω στὰ μῖση ποὺ μὲ περιβάλλουν καὶ στὰ λάθη ποὺ ἔκανα ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ μή μοῦ δώσετε σεῖς τὸ τελευταῖο πλῆγμα.

— Εἴσαστε ἄκαοδος, ἀποκρίθηκε τότε ἡ κυρία ντὲ Μπελλιὲρ. Σᾶς προσφέρω τὴν στιγμὴ αὐτὴ τὴν πιὸ τοανὴ ἀπόδειξη τῆς φιλίας μου. Τὴν ἀποκρούετε;

— Τὴν ἀποκρούω.

Τὰ ὑπτια τῆς ὡραίας κυρίας ἔλαμψαν.

— Σᾶς προσφέρω μαζὶ καὶ τὸν ἑαυτό μου. Σᾶς ἀγαπῶ. σᾶς ἀγαπῶ ἀπὸ πολὺν καιοό. Ἀλλὰ δὲ ἤθελα νὰ σᾶς τὸ ἀποκαλύψω. Μὲ παοακαλέσατε πολλὲς φορὲς γιὰ τὸν ἔοωτά μου. Τώρα σᾶς τὸν προσφέρω μόνη μου.

—Τὸν ἔοωτά σας τὸν δένομαι, εἶπε ὁ Φουκὲ συγκινημένος. Ἀλλὰ μόνον αὐτόν.

— Ὄχι. Θὰ δεχθῆτε τὸν ἔρωτά μου, τὸ σῶμα μου, καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶναι δικό μου.

— Θεέ μου, φώναξε ὁ Φουκέ. Γιατὶ μὲ τυραννᾶτε;

— Νομίζω ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἴσαστε εὐτυχισμένος.

— Ἐλίζ. Αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶναι ἡ καταστροφή σας.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Σημειωματάριός μου

«Γκί»

Τ ακοῦ ὑναῖκα ντικό μου, ἐμένα εἰπε.

— Καραμπέτ, Ριστούεννα ἔνεται, ἰστὲ γκί ἀορασμένο νὰ ἰκάνῃς!...

— Τί πιρᾶμμα ἀορασμένο νὰ ἰκάνω;

— Γκί;

— Γκί; Τέτοιο πιρᾶμμα ἐγκὼ ντὲν ἠσσέρω...

— Ὅλο τὸ καλὸ κόσμο γκί ἀορασμένο ἰκάνει Ριστούεννα...

— Φαωμένο ἔνεται;

— Γιόκ Καραμπέτ... Ἰστὲ ἰντέντρο ἔνεται, «μπίζ» ἰκάνει.

— Μπίζ; Ἀγκάτι τσιμπημεμένο;

— Ἀγκάτι!... Ἰστὲ ἰφύλλα ἔκει, ζαρζαβάτι εἶναι...

— Σαλάτα ἔνεται;

— Γιόκ Καραμπέτ, ἀμὰ ἰλάμπα ἀπὸ κάτω κρεμασένο ἔνεται, ὡραῖο πιρᾶμμα σουρπρίζ ἐγκὼ ἰκάνω ἐσένα...

—Ἄφεριμ Τακουί: Γκί τέλεις γκί ἀορασμένο τὰ ἰκάνω...

Ἰστέ ἰντρόμο ἐνόμουνα, ἄντρωπο βλεπωμένο ἔκανα ἐφώναζε:

— Γκ!... Γκ!... Γκ!..

— Ἀμάν!... Ντῶσε ἐμένα ἕνα αγκο...

— Ἰντέκα ἰντραμές ἀφέντη...

— Βουαλᾶ!...

Γκί ἀορασμένο ἔκανα ἰστὲ ἰσπίτι Τακουί κρεμασμένο κάτω ἀπὸ ἰλάμπα ἐνότανε...

Ἰβράντυ-ἰβράντυ, ἰκουμπάρο ντικό μου μουσιοῦ Ἀγκόπ ἐρχομένο ἰσπίτι ἐνότανε...

Ἕνα στιγκμή, Τακουί ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἰλάμπα ἐνότανε, ἀμὰ ἰκουμπάοο ντικό μου, μάτς-μούτς, Τακουί φιλημένο ἰστόμας ἰκάνει...

—Ἀγκόπ!... Ἰκουμπάρο!... φωναγκμένο ἔκανα...

— Ἔτιμο ἔτσι τέλει, λέει ἰμένα ἰκουμπάοο.

— Ἔτιμο-μέτιμο ἐγκὼ ντὲν ἠσσέρω, ἀμὰ ὑνατῖα ντικό μου φιλημένο ἔκανες...

— Ἔδετ ἰκουμπάοο!... Γκί ἄμα νικεμασμένο κάτω ἀπὸ ἰλάμπα ἔνεται, ὅποιο ἄντωπο πεασμένο ἀπὸ κάτω ἰκάνει, φιλημένο νὰ ἔνεται... Ἔτσι εἶναι...

Ἀμάν!... Γκί ἐγκὼ ντὲν ἠτέλω...

Ἐκρεμασμένο ἔκανα, ἰστὲ γκί ἔτιμο ὑνατῖα πεταγμένο ἰσκουπίντια ἔκανα!..

Ἀμάν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ.

Τὰ κατορθώματα τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ Λ. ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ σὲρ Ὄλιβερ Ντώχερτυ ἔχαιρε φήμην μεγάλου φιλανθρώπου σ' ὅλη τὴν περιφέρεια τοῦ Ντέϊβενπορτ, ὅπου εἶχε ἀποτραβηχτῆ, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πῆρε τὴν σύνταξή του. Ἀριστοκράτης ἀπὸ καταγωγή, κληρονόμος κολοσσιαίας περιουσίας, χάρις στὴν ὁποία δὲν εἶχε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται, διάλεξε νέος, τὸ στρατιωτικὸ στάδιο γιὰ νὰ δώσῃ διέξοδο στὴν ὑπερεκχειλίζουσα ζωτικότητά του, διαπρέποντας ὅταν ἡ εὐκαιρία τοῦ ἐδόθηκε, σὲ διαφόρους ἀγῶνες, στὸ Τρανσβαὰλ καὶ τὶς Ἰνδίες. Καὶ τώρα ποὺ τὸ ὅριο ἡλικίας τὸν κατέλαβε, ἐγκατεστάθηκε στὸν πατρογονικό του πύργο «Μίρορ Κάσλ», στὸ μαγευτικὸ λονδρέζικο προάστειο Ντέϊβενπορτ, καλλιεργώντας τὰ ἄνθη του καὶ τὶς κοσμικές του σχέσεις καὶ ἐπιδιδόμενος μὲ ἀληθινὴ μανία στὸ εὐγενέστερο σπόρ, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, τὴν ἄσκηση τῆς φιλανθρωπίας. Ἀδυναμία του μεγάλη ἦταν τὰ παιδιά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ δὲν εἶχε παντρευτῆ ἀπὸ μιὰ ἐγωϊστικὴ—ὅπως τὸν κατηγοροῦσαν μερικοί— ἀντίληψη τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνδρός, λάτρευε τὰ παιδιά. Χαριτολογώντας ὁ ἴδιος ἔλεγε, ὅτι παντρεύτηκε, γιατὶ δὲν θἄκαμνε ποτὲ τόσα παιδιά, ὅσα θὰ μποροῦσε νὰ ἀγαπήσῃ! Μεγάλος ὅμως ἀλτρουϊστὴς ὅπως ἦταν, συνεκέντρωνε τὴν λατρεία του αὐτὴ κυρίως στὰ παιδιὰ τῶν φτωχῶν οἰκογενειῶν· γιὰ τὶς ὁποῖες εἶχε γίνει ἕνας ἀληθινὸς φύλαξ ἄγγελος, ἡ Θεία Πρόνοια προσωποποιημένη. Κάθε τόσο—ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δυηθήματα ποὺ ἔδινε μὲ ἀπεριόριστη γενναιοδωρία στὶς ἄπορες οἰκογένειες τοῦ Ντέϊβενποστ καὶ τοῦ γειτονικοῦ Κάρναβον-Ρίβερ, διωνόνωνε σοῦς ἀπέραντους κήπους τοῦ «Μίρορ-Κάσλ» τὸ καλοκαῖρι καὶ στὶς λαμπρὲς αἴθουσές του τὸν χειμῶνα γιορτὲς ἀποκλειστικῶς γιὰ τὰ φτωχὰ παιδιὰ τῆς περιφερείας, κατὰ τὶς ὁποῖες παρετίθετο πλουσιώτατο τραπέζι, καὶ μοιράζονταν ὡραῖα καὶ ποικιλικὰ δῶρα.

Ἡ μεγαλείτερη ὅμως παιδικὴ γιορτὴ τῆς χρονιᾶς, ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔδινε ὁ συνταγματάρχης τὴν Παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Ἐξαιρετικῶς σ' αὐτὴν ἡ πρόσκλησις ἦταν γενικὴ γιὰ ὅλα τὰ παιδιά· εὔπορα καὶ ἄπορα, προσκαλοῦντο δὲ καὶ μεγάλοι· οἱ νονεῖς τῶν παιδιῶν καὶ ἄλλοι φίλοι. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες αἴθουσες τοῦ πύργου, ποὺ ἄστραφτε ἀπὸ φῶτα, χρυσάφι καὶ κρύσταλλα, ἐστήνετο ἕνα τεράστιο Χριστουγεννιάτικο δέντρο, κατάφορτο ἀπὸ ὡραιότατα δῶρα, ὅλα συσκευασμένα σὲ μικρὰ κομψότατα δέματα, τὰ ὁποῖα οἱ μικροὶ θὰ ἄνοιγαν μόνον ὅταν θὰ ἔφθαναν σπίτια των. Ἦταν αὐτὸ μιὰ ἰδιοτροπία τοῦ φιλανθρώπου, ποὺ δὲν ἤταν ὅμως χωρὶς ψυχολογικὴ σημασία: δὲν ἤθελε ὁ δωρητὴς—βαθὺς γνώστης τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν ὅπως ἦταν— νὰ γίνεται ἀπὸ τοὺς μικρούς του φίλους ἡ σύγκρισις καὶ νὰ προκαλῆται τὸ παράπονο καὶ ὁ φθόνος ἴσως, γιὰ τὸ δῶρο ποὺ πῆρε ὁ ἕνας καὶ δὲν τὸ πῆρε ὁ ἄλλος. Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τοῦ σὲρ Ντώχερτυ, ἔπαιζε τὸν ρόλο τοῦ Σάντα-Κλάους, τοῦ Ἅη-Βασίλη. Φορώντας τὴν γνωστὴ σ' ὅλη μας στολή, ἔκαμνε τὴν ἐμφάνισή του στὴ σάλλα καὶ μοίραζε ὑπὸ τοὺς ἀλλαλαγμοὺς τοῦ πλήθους τῶν μικρῶν τὰ δῶρα του ἀπὸ τὸ δέντρο.

...ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΟΣ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ

Ο ἀριστοκράτης, Μάρτεν Ντάλ ἦταν ἀπὸ τοὺς στενώτερους φίλους τοῦ συνταγματάρχου σὲρ Ὄλιβερ Ντώχερτυ, ποὺ εἶχε γνωρίσει τὸν πατέρα του καὶ ἐκτιμοῦσε πολὺ τὸν γυιό. Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἦταν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ εἶχαν καλεσθῆ στὴν Χριστουγεννιάτικη βεγγέρα τοῦ συνταγματάρχη, πῶς τὰ κατάφερε ὅμως—κάποιο σκάλωμα στὴν Λέσχη τῶν Ζωοσίλων γιὰ μιὰ παρτίδα Οὔϊστ— καὶ ἔφθασε σχεδὸν τελευταῖος.

Ὁδηγώντας τὴν κομψὴ γκρίζα κουρσίτσα του ὁ ἀριστοκράτης ντέντεκτό, ἔφθασε ἐκεῖνο τὸ δράδυ στὸ «Μίρορ-Κάσλ». Ἦταν μιὰ παγωμένη ἀλλὰ ἥσυχη νύχτα, χωρὶς φεγγάρι, μὲ λίγα ἄστρα ποὺ τρεμόσβυναν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ σκοῦρο φόντο τοῦ στερεώματος.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ, προχώρησε μέσα στὴν μεγάλη αὐλή, καὶ ἀφοῦ τοποθέτησε τὸ αὐτοκίνητό του πίσω ἀπὸ τὴν σειρὰ τῶν ἄλλων ποὺ εἶχαν ἤδη μεταφέρει τοὺς κατόχους των, ἑτοιμάσθηκε νὰ μπῆ στὸν πύργο, ὅταν ξαφνικὰ σταμάτησε.

— Διάβολε! ψιθύρισε, ἕνα παράθυρο τῆς βιβλιοθήκης τοῦ συνταγματάρχου ἀνοιχτό. Δὲν φαντάζομαι νὰ τὸ ἄφησαν ἐπίτηδες γιὰ νὰ πάρουν ἀέρα! Ὅλο τὸ σπίτι ἀπόψε θερμαίνεται. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε.....

Καὶ λοξοδρομώντας, ἔφθασε πρὸς τὴν δεξιὰ πτέρυγα τοῦ πύργου, στὸ ἰσόγειο τῆς ὁποίας ἦταν ἡ βιβλιοθήκη καὶ τὸ γραφεῖο τοῦ συνταγματάρχη. Τὸ παράθυρο δὲν ἦταν ψηλὰ καὶ μ' ἕνα καλὸ πήδημα, ἕνας εὐκίνητος ἄνδρας θὰ μποροῦσε νὰ τὸ φθάσῃ.

Σὲ κάθε φύλλο ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει ἀπὸ μιὰ νέα αὐτοτελῆ καὶ πρωτότυπη περιπέτεια τοῦ περιφήμου

Λωποδύτη - Φάντασμα

Ὁ Μ. Ντάλ ἔρριξε ἕνα ἐλέμμα γύρω του. Ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο λεύκαζε κάτω στὸ χῶμα. Ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε. Ἦταν ἕνα ἀνδρικὸ μαντήλι. Ὁ νεαρὸς ἀριστοκράτης τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ ἔμεινε γιὰ λίγο κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο σκεπτικός. Ὕστερα ἀπότομα ἔβγαλε τὴν μαύρη πελερίνα του καὶ τὸ ψηνό του, πῆρε φόρα καὶ μ' ἕνα πήδημα ποὺ θὰ ἐξήλευε καὶ ὁ ἐπιδεξιώτερος ἄλτης, βρέθηκε μέσα στὸ εὐρύχωρο δωμάτιο. Τὸ παχὺ χαλὶ ποὺ ἦταν στρωμένο στὸ πάτωμα, ἔπνιξε τὸν θόρυβο τοῦ πηδήματος.

Ὡστόσο ὁ Μ. Ντάλ ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀκίνητος ἐπὶ τόπου. Μιὰ λεπτὴ λεπτότατη σὰν κλωστὴ ἀκτίνα φωτὸς ξέφευγε ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ἄνοιγε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη στὸ γραφεῖο τοῦ οἰκοδεσπότη καὶ ποὺ δὲν ἦταν κλεισμένη ἐντελῶς. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Κάποιος ἦταν ἐκεῖ μέσα. Ὁ Μ. Ντάλ ἔβγαλε τὸ μικροσκοπικό του μπρούνιγκ καὶ προχώρησε ἀκροποδητὶ ὥς τὴν πόρτα. Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, στάθηκε κι' ὕστερα ἄνοιξε ἀπότομα τὸ θυρόφυλλο φωνάζοντας:

— Ἀκίνητος!..

Πραγματικά, μέσα στὸ γραφεῖο καὶ μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ ἔπιπλο ἦταν ἕνας νεαρός, ὡς εἴκοσι δύο ἐτῶν, πολὺ καλὰ ντυμένος καὶ μὲ συμπαθητικώτατο πρόσωπο. Τὸ κλεφτοφάναρο ποὺ εἶχε τοποθετημένο πάνω στὸ ὑπὸ διάρρηξιν ἔπιπλο, ποὺ ἦταν εἶδος κοσμηματοθήκης, τὸν φώτιζε κατάφατσα καὶ ἔτσι ὁ Μ. Ντάλ μπόρεσε νὰ τὸν περιεργασθῆ ἄνετα. Ὁ νεαρὸς ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη ἐμφάνιση. Τὰ χέρια του ἄρχισαν νὰ τρέμουν καὶ ἄφησαν νὰ πέσουν χάμω τὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα ποὺ κρατοῦσαν.

— Μὲ συγχωρῆτε, νεαρέ μου κύριε, ἂν σᾶς ἀνησύχησα, ἔκανε μὲ εἰρωνικὸ ὕφος ὁ Μ. Ντάλ, ἀλλὰ βρῆκα αὐτὸ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ εἶπα νὰ σᾶς τὸ φέρω...

Καὶ ἐγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἔτεινε στὸν διαρρήκτη τὸ μαντῆλι ποὺ εἶχε βρῆ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς βιβλιοθήκης. Ὁ ἄλλος ἔμεινε ἀκίνητος. Ἡ μᾶλλον ἔτρεμε ὁλόκληρος. Ὁ Μάρτεν Ντάλ προχώρησε τότε μέσα στὸ γραφεῖο καὶ ξαναρώτησε:

— Εἶναι δικό σας αὐτὸ τὸ μαντῆλι, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Ναί, μυλόρδε, ψιθύρισε ὁ νεαρός.

Ὁ Μ. Ντάλ τὸν κύτταξε καλύτερα. Ἦταν βέβαιο ὅτι ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἦταν κανένας διαρρήκτης ἐξ ἐπαγγέλματος. Ἔβαλε τὸ περίστροφο στὴν τσέπη του.

— Πῶς σᾶς λέν! ρώτησε αὐστηρὰ τὸν νεαρό.

— Μάϊτσελ Ὀ'Μπρίεν.

— Ἰρλανδός;

— Ναί...

—Συγγενὴς τοῦ ἀρχαιολόγου Ὀ'Μπρίεν τοῦ Δουβλίνου, ἴσως..

— Ναί...

— Σᾶς πιστεύω... Καὶ τί γυρεύετε ἐδῶ μέσα;

Ὁ νέος τότε ρίχθηκε ξαφνικὰ στὰ γόνατα καὶ εἶπε ἑνώνοντας τὰ χέρια.

— Ἔλεος, μυλόρδε, μὴ μὲ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία... Δὲν εἶμαι κανένας κακοῦργος... Ἤλθα ἐδῶ πιεζόμενος ἀπὸ τὴν ἀνάγκη. Ἔγασα... Ἔγασα πολλὰ στὰ γαοτιά, ἔπαιξα κατόπι ἐπὶ λόγω...

— Καὶ ξανάγασες συνεπλήρωσε ὁ Μ. Ντάλ. Καὶ γιὰ νὰ μὴ διαπράξῃς τὴ ἀτιμία νὰ ἀθετήσῃς αὔριο τὸν λόγο ποὺ ἔδωκες, πῆγες νὰ διαπράξῃς μιὰ ἄλλη ἀτιμία. [illegible] πρόσθεσε αὐστηρά.

— Ὦ! Μυλόρδε!...

— Ἤξερες, συνέχισε ὁ Μ. Ντάλ, ὅτι ὁ συνταγματάρχης εἶχε μιὰ βαρύτιμη συλλογὴ ἀπὸ μινιατοῦρες καὶ σκέφθηκες νὰ τὴν βάλῃς στὸ χέρι. Γι' αὐτὸ δὲν ἤθελες ν' ἀνοίξῃς τὸ ἔπιπλο αὐτό;

—Ὦ! μυλόρδε!... εἶπε πάλι ὁλολύζοντας ὁ νεαρός, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔβρεχαν τὰ μάγουλά του.

Ὁ Μ. Ντάλ τὸν λυπήθηκε.

— Σήκω ἐπάνω, τοῦ εἶπε. Δὲν πρόκειται νὰ σὲ καταγγείλω, ἂν μοῦ δώσῃς τὸ λόγο τῆς ἀνδρικῆς σου τιμῆς ὅτι δὲν θὰ ξαναπαίξῃς.

— Σᾶς τὸν δίδω μυλόρδε!...

— Πάει καλά. Τώρα πρέπει νὰ φύγῃς... Ἀλλ' ὄχι· αὐτὸ θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο. Ἂν φύγῃς ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἤρθες, ἐνενήντα τοῖς ἑκατὸν θὰ σὲ πιάσουν. Πεοίμενε...

Ὁ Μ. Ντάλ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ἦταν καλὰ κλεισμένη, πῆγε καὶ ἔστριψε τὸν ἠλεκτρικὸ διακόπτη. Τὸ δωμάτιο πλημμύρισε ἀμέσως στὸ φῶς. Ὁ Μ Ντάλ ἔφερε ἕνα γύρω τὸ βλέμμα του. Κάτι γύρευε νὰ δῆ. Καμμιὰ γωνία, ἴσως, νὰ κοάξῃ τὸν προστατευόμενό του. Ἀντ' αὐτῆς ὅμως βρῆκε κάτι καλύτερο: πάνω σ' ἕνα κάθισμα ἦταν ἡ στολὴ τοῦ Ἅη-Βασίλη ποὺ θὰ φοροῦσε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τοῦ συνταγματάρχου. Ὁ Μ. Ντάλ στράφηκε πρὸς τὸν νεαρό.

— Πάρε γρήγορα αὐτὰ τὰ ροῦχα καὶ ρόκεσέ τα, τοῦ εἶπε. Σὲ λίγο θἀρθῶ νὰ σὲ πάρω!

ΑΗ—ΒΑΣΙΛΗΣ... ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΘΕΛΗ

Μέσα στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου ἡ ἑορτὴ εἶχε φθάσει στὸ ζενίθ τῆς. Μικροὶ καὶ μεγάλοι εἶχαν τριγυρισμένο τὸ κολοσσιαῖο Χριστουγεννιάτικο δένδρο, ποὺ λαμποκοποῦσε κάτω ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες τῶν πολύχρωμων κεριῶν του, περιμένοντας ἀνυπόμονα τὴν ἐμφάνιση τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ποὺ ἔνα μεγάλο ἀεροπλάνο θὰ ἔφερνε κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν Καισάρεια. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνας παχύσαρκος φρακοφορεμένος, παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα χαμογελώντας. Ἦταν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Σοῦμερ. Ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τοῦ συνταγματάρχου κι' αὐτός, δὲν ἔλειπε ἀπὸ καμμιὰ Χριστουγεννιάτικη γιορτή του, φροντίζοντας περισσότερο νὰ μὴν κλέψουν τὸν φίλο του παρὰ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ. Μόλις εἶδε τὸν Μ. Ντάλ νὰ μπαίνῃ, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του μὲ ἐπιφωνήματα χαρᾶς· εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ στενοχωρῆται κάπως.

— Ἄοσου, Μάρτεν! Πῶς ἄργησες ἔτσι; Σίγουρα θἄπαιζες χαοτιὰ μὲ τὸν... φίλο σου τὸν Λωποδύτη-Φάντασμα!..

— Δὲν κυττάζεις, καϋμένε Σοῦμερ νὰ πιάσῃς τοὺς ἀληθινοὺς λωποδύτες, ὑόνο τὰ θάζεις μὲ τὸν ἀθῶο αὐτὸ διαβολάκο...

— Τὸ πουλάκι μου!... ἔκανε ὁ Σοῦμερ μ' ἕναν μορφασμό.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ οἰκοδεσπότου.

— Κυρίες καὶ κύριοι, σὲ λίγο θὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισή του ὁ Ἅγιος Βασίλειος! Πῆρα αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀσυρμάτη τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν «Ρόυαλ Λέηο Μάϊηλ» ὅτι τὸ ἀεροπλάνο του ἔχει προσγειωθῆ κάπου ἐδῶ γύρω.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, παρατᾶ σύλλογο τὴν Σοῦμερ καὶ τρέχει πρὸς τὸν οἰκοδεσπότη:

— Συνταγματάρχα μου, τοῦ λέγει, ἀπόψε σᾶς ἀπήλλαξα ἀπὸ τὸν κόπο νὰ διαλέξετε τὸν Σάντα-Κλάους σας. Σᾶς τὸν ἔφερα μόνος μου. Εἶναι ἕνας νεαρὸς φίλος ποὺ ἐπιθυμοῦσε ζωηρὰ νὰ παγευρεθῆ στὴ γιορτή σας, καὶ μάλιστα νὰ ἔχῃ τὴν εὐτυχία νὰ μοιράσῃ αὐτὸς τὰ δῶρα σας!

— Εὐπρόσδεκτος! ἔκαμε μ' ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο καλωσύνη ὁ σὲρ Ντώχερτυ.

Καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὸ μπράτσο του τὸν φίλο του διευθύνθηκαν στὴν βιβλιοθήκη. Βρῆκαν τὸν Ἅγιο-Βασίλειο ἕτοιμο, μὲ τὴν γενειάδα του, τὴν ἄσπρη κουκούλα του καὶ τὸ μαντώ του ἀπὸ λευκὴ ἐρμίνα νὰ τοὺς περιμένῃ. Ἡ διανομὴ τῶν δώρων ἔγινε μὲ τοὺς συνηθισμένους ἀλλαλαγμοὺς τῶν μικρῶν καὶ ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν μεγάλων. Ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι πῆραν τὸ δῶρο τους. Κανεὶς ὅμως δὲν πρόσεξε ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μ. Ντάλ, ὅτι τὰ χέρια τοῦ «Ἅη-Βασίλη» ἔτρεμαν ἐλαφρὰ ὅταν ἔδινε τὰ δῶρα, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ τὰ δάκρυα ποὺ μὲ κόπο τὰ συγκρατοῦσε. Ὅταν ἡ διανομὴ τελείωσε, προσεφέρθησαν γλυκὰ κι' ὕστερα ὅλος ἐκεῖνος ὁ εὔθυμος κόσμος ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ διαλύεται. Ὁ οἰκοδεσπότης ἀκτινοβολώντας ἀπὸ χαρὰ προέπεμπε τοὺς προσκεκλημένους του, δεχόμενος τὰ συγχαρητήρια τῶν μεγάλων, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἑορτῆς καὶ τῆς εὐχαριστίας τῶν μικρῶν γιὰ τὰ δῶρα τους.

Ὁ Μ. Ντάλ, πλησίασε τὸν νεαρό του προστατευόμενο ποὺ φοροῦσε ἀκόμη τὴν μεταμφίεσή του καὶ τοῦ εἶπε:

— Μποορεῖτε τώρα νὰ πηγαίνετε, νεαρέ μου φίλε. Θὰ σᾶς συνοδέψω ὥως ἔξω ἐγώ.

Διευθύνθηκαν χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῆ κανεὶς σ' ἕνα σαλονάκι. Ἐκεῖ ὁ «Ἅη-Βασίλης» ἔβγαλε τὴν στολή του.

— Εἶσθε ἐλεύθερος τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Μ. Ντάλ.

— Τζέντλεμαν, εἶπε ὁ νεαρὸς Ἰρλανδὸς μὲ φωνὴ παλλομένη ἀπὸ συγκίνηση, μοῦ ἀποδώσατε ἀπόψε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τιμὴ καὶ τὸ δικαίωμα ποὺ εἶχα ὡς ἄνθρωπος κι' ἐγώ, νὰ χαίρωμαι ὅταν κάνω τὸ καλό. Πῶς θὰ σᾶς τὸ ξεπληρώσω;

— Κρατώντας τὸ λόγο ποὺ μοῦ δώσατε καὶ ἐργαζόμενος.

— Θὰ γίνουν καὶ τὰ δύο!·

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ συνταγματάρχης.

— Ὦ! εἶπε, ἐδῶ εἶναι ἀκόμη ὁ Ἅη-Βασίλης μου; Καλὰ πρόλαβα λοιπόν. Μίστερ Μάρτεν Ντάλ, ὅπως ξέρετε, κανένας ἀπὸ τὸ σπίτι μου δὲν φεύγει ἀπόψε χωρὶς τὸ δῶρο του. Οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ Σάντα-Κλάους... Ἤμουν λοιπὸν καταλυπημένος ποὺ δὲν σᾶς εἶδα μέσα στὴν σάλλα ὅταν οἱ καλεσμένοι μου ἔφυγαν. Ὑπέθεσα ὅμως ὅτι θὰ εἶσθε ἐδῶ καὶ γλέπω!

Καὶ ὁ ἀγαθὸς εὐπατρίδης, ἐγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του δύο φακέλλους πρόσθεσε:

— Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς φακέλλους εἶναι τὰ δῶρα σας, φίλταρέ μου Μάρτεν καὶ ἀγαπητέ μου κύριε. Εἶναι ἀπὸ 250 λίρες τὶς ὁποῖες παρακαλῶ πολὺ νὰ δεχθῆτε καὶ νὰ διαθέσετε ὅπως ἐσεῖς θέλετε.

Οἱ δύο νέοι πῆραν τοὺς φακέλλους εὐχαριστώντας.

— Ἐμᾶς τώρα νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ πηγαίνωμε, συνταγματάρχα μου. Εἶναι ἄλλωστε πολὺ ἀργὰ εἶπε ὁ Μ. Ντάλ.

— Δὲν σᾶς κρατῶ, μολονότι θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα..

Καληνύκτισαν τὸν οἰκοδεσπότη καὶ ἐγῆκαν. Τὴν ὥρα ποὺ ἔφθαναν στὴν κουρσίτσα τοῦ Μ. Ντάλ, ὁ νεαρὸς ἀριστοκράτης ρώτησε τὸ συνοδό του:

— Μένετε, θέβαια ἐδῶ...

— Ναί.

— Δὲν χρειάζεται λοιπὸν νὰ σᾶς μεταφέρω. Πόσα χρωστᾶτε ἀπὸ τὰ χαρτιά;

— Πενταχόσιες λίρες...

Ὁ Μ. Ντάλ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸν φακέλλο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ σὲρ Ντώχερτυ καὶ δίνοντας τὸν στὸν νέο.

— Ἔγετε, εἶπε 250 λίρες. Ἐδῶ μέσα ἔχει ἄλλες 250 λίρες. Πάοτε τὶς καὶ πληρώστε τὸ ταχύτερον τὸ χρέος σας. Ὅταν δὲ κάποτε χρεδίσετε χρήματα, τί μ' ὄμως καὶ μὲ τὸν ἰδρῶτα σας, τότε ἐπιστοφέφετε τὸ ποσὸν στὴν Ἐπιτροπὴ Πρόνοιας τῶν Ζώων...

— Σύμφωνα τζέντλεμαν.

— Καληνύχτα τώρα καὶ Καλὰ Χριστούγεννα...

Καὶ ὁ Μ. Ντάλ ἔκανε νὰ ξεκινήσῃ.

— Μιὰ στιγμὴ φώναξε ὁ νέος πιάνοντάς του τὸ χέρι, ἀλλὰ ποιός εἶσθε λοιπόν;

Ὁ ἄλλος χαμογέλασε.

— Ὁ φίλος μου ὁ Σοῦμερ λέει πὼς εἶμαι ὁ Λωποδύτης-Φάντασμα. Γκούτ μπάϋ!

Εἶπε καὶ ἔβαλε μπρός.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΩΝ

Ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα

★ Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει μᾶλλον προσφιλῆ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει ἀρετὲς — εἶναι τὰ ἐλαττώματά του.

★ Μὲ τὸ νὰ θέλωμε ν' ἀποδείξωμε ὅτι τὸ Σύμπαν εἶναι πεπερασμένο καὶ ὄχι ἀπεριόριστο, δὲν ἀποδεικνύομε παρὰ ὅτι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς εἶναι πεπερασμένος — πρᾶγμα, δηλαδή, ποὺ εἶναι, ὑποθέτω, γνωστὸ καὶ γιὰ τὸ ὁποῖον δὲν χρειάζονται καθόλου ἀποδείξεις.

★ Ἡ ὀδύνη δὲν ἔχει ὅρια, οὔτε διαβαθμίσεις: δὲν ὑπάρχει μικρότερη ἢ μεγαλύτερη· εἶναι ἀπόλυτη. Κάθε ὀδύνη — εἶναι ὅλη ἡ ὀδύνη.

Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

★ Μερικὲς γυναῖκες δὲν θὰ μᾶς ἐνδιέφεραν ἂν δὲν ἀνῆκαν σὲ ἄλλους.

★ Νομίζουμε πὼς οἱ γυναῖκες εἶναι σκλάβες τῆς μόδας. Ἂν ξέρατε τί ὑπηρεσίες τὶς προσφέρει...

★ Ὅλοι οἱ χωρισμοὶ εἶναι ὀδυνηροί· ἀκόμα κι' αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἐπιθυμούσαμε.

★ Ἂν μιὰ ἀγάπη διαρκεῖ εἶναι γιατὶ κάτι ἀκόμα μένει μέσα μας ἀνικανοποίητο.

★ Δὲν εἶναι ὅταν ἀγαπᾶμε ποὺ δείχνουμε ποιοὶ πραγματικῶς εἴμαστε. Εἶναι ὅταν ἀρχίζουμε νὰ μὴν ἀγαπᾶμε.

Κ. ΟΥΡΑΝΗΣ

Η Κόρη τῆς Μαφραρίνας

Ἕνα δραματικό μυθιστόρημα τοῦ Ἐ. ντέ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ὁ Λεοπόλδος Λαντιέ, παρουσιάζεται ὡς δημαρχιακὸς γιατρὸς στὸ μέγαρο τοῦ κόμητος ντέ Τερύ, ποὺ μόλις ἔχει πεθάνει, μὲ σκοπὸ νὰ κλέψῃ τὰ Ἀπομνημονεύματά του. Ἕνας ὑπηρέτης τὸν μπάζει στὸ γραφεῖο τοῦ κόμητος ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ Ν[illegible] μὲ τὰ χειρόγραφα.

Ο ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ στράφηκε πρὸς τὸν θαλαμηπόλο:

— Θὰ ἤθελα, εἶπε, νὰ ἔπαιρνα μερικὲς σημειώσεις.

— Καθῆστε ἐκεῖ, σ' ἐκεῖνο τὸ γραφειάκι κύριε, ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ ἄτυχος κύριός μου. Θὰ ὑρῆτε ἐπάνω μελάνι καὶ πένα.

Ὁ ψευτογιατρὸς κάθησε, ἔβγαλε ἕνα μεγάλο μπλὸκ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ. Ὁ Φίλιππος τὸν παρακολουθοῦσε μὲ περιέργεια. Ὅταν τελείωσε ὁ Λεοπόλδος ρώτησε:

— Ἔχετε τὴν τελευταία συνταγὴ τοῦ γιατροῦ;

— Ποιὰ συνταγή; Ποιοῦ γιατροῦ; ἔκανε ἔκπληκτος ὁ ὑπηρέτης.

— Δὲν εἶχε γιατρὸ ὁ κόμης; Ποιὸς τὸν θεράπευε;

— Κανένας γιατρὸς δὲν ἔχει πατήσει ποτὲ ὥς τώρα τὸ κατῶφλι μας!

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν!... Ἀφήσατε χωρὶς γιατρὸ ἕναν ἡλικιωμένο ἄνθρωπο, σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση;

— Αὐτὴ ἦταν ἡ θέλησις τοῦ κυρίου μας....

— Καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκούσετε ἐσεῖς ὅλοι; Ὑπάρχει ἐδῶ κανένας ἐκπρόσωπος τῆς οἰκογενείας στὸν ὁποῖο νὰ μποροῦσα νὰ μιλήσω;

— Εἶναι ἡ κυρία Ὀνωρίνη....

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κυρία Ὀνωρίνη;

— Ἡ κόρη τοῦ κόμητος.

— Πήγαινε νὰ τῆς πῇς ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τῆς μιλήσω.

— Ἡ κυρία δὲν δέχεται κανένα.

— Ἐμένα, ὅμως, θὰ μὲ δεχθῇ. Εἶνσι ἀνάγκη γιατὶ ἔχω πολλὰ σπουδαῖα νὰ τὴν ρωτήσω. Πήγαινε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Λεοπόλδου ἦταν αὐστηρὸς καὶ δὲν ἐπιδέχετο συζήτηση.

Ὁ Φίλιππος ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε, κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

Μόλις ὁ Λεοπόλδος Λαντιὲ ἔμεινε μόνος, βρέθηκε μ' ἕνα ἄλμα πρὸς τὸ γνωστό μας ἔπιπλο. Τὰ κλειδιὰ, ὅπως εἴπαμε, ἦσαν ἐπάνω. Ὁ Λαντιὲ ἄνοιξε τὸ συρτάρι καὶ τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἀπὸ μιὰ ἄγρια χαρά. Μέσα στὸ συρτάρι ὑπῆρχε ἕνα χονδρὸ τετράδιο ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε ἡ ἐπιγραφή: «ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΜΟΥ». Ὁ Λεοπόλδος πῆρε τὸ γειρόγραφο καὶ τῶχωσε γρήγορα μέσα στὸν γαρτοφύλακά του. Κατόπιν ἄνοιξε τὸ δεύτερο συρτάρι. Μέσα σ' αὐτὸ ἦταν τὸ κρυστάλλινο δοχεῖο μὲ τὸ τρομερὸ δηλητήριο. Τὸ πῆρε καὶ αὐτὸ καὶ τὸ ἔκρυψε στὴ σάκκα του. Κατόπιν ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο καὶ ἔκανε πῶς ἔγραφε. Τὴν ἴδια ὥρα, σχεδὸν, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ἡ δις ντὲ Τερύ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν Φίλιππο. Ἦταν χλωμὴ, ἀλλὰ ἡ χλωμάδα της αὐτὴ προσέθετε — ἀντὶ νὰ ἀφαιρῇ — στὴν ὀμορφιά της. Ὁ Λεοπόλδος σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, δεσποινίς, εἶπε, ποὺ σᾶς ἐνώχλησα, ἀλλὰ ἡ παρουσία σας ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ νὰ καταλάβω μερικὰ πράγματα ποὺ μοῦ φαίνονται σκοτεινά. Γι' αὐτὸ ἐπέμεινα.

— Δὲν πειράζει, κύριε. Τί θέλετε νὰ μὲ ρωτήσετε;

— Πότε νομίζετε, δεσποινὶς, ὅτι ἄρχισε ἡ βαθμιαία ἐξάντλησις τοῦ κ. πατέρα σας;

— Πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ ὁρίσω ἀκριβῶς τὴν χρονολογία.

— Καὶ δὲν δίνατε σημασία σ' αὐτό;

— Μάλιστα, κύριε....

— Τότε, πῶς δὲν συνεβουλεύσατε τὸν πατέρα σας νὰ φωνάξῃ κανέναν γιατρό;

— Τὸν συνεβούλευσα ἐπανειλημμένως, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἤθελε.

— Δὲν ἤθελε! Καὶ γιατί;

— Κάθε φορὰ μ' ἐβεβαίωνε ὅτι ἤξερε αὐτὸς πολὺ καλὰ τί εἶχε καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ καὶ ὅτι ὁ ἴδιος ἦταν ὁ καλύτερος γιατρὸς τοῦ ἑαυτοῦ του.

— Ὥστε δὲν βρίσκεται ἐδῶ καμμιὰ συνταγὴ, κανένα σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ἰδοῦμε μὲ τί τρόπο ἐθεραπεύετο;

— Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει τίποτε.

— Ὁ θαλαμηπόλος σας μοῦ τὸ ἔδειξε, ἀλλ' ἐγὼ ἤθελα νὰ μοῦ τὸ βεβαιώσετε καὶ σεῖς. Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σᾶς ρωτήσω, δεσποινίς. Σᾶς ζητῶ καὶ πάλι συγγνώμη, γιὰ τὴν ἐνόχλησιν....

— Ἐκάματε τὸ χρέος σας, κύριε;..... Θέλετε τίποτε ἄλλο;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ.

— Μπορῶ νὰ ἀποσυρθῶ;

— Μάλιστα.

Ἡ δὶς ντὲ Τερὺ χαιρέτησε μὲ μιὰ μικρὴ κλίση τῆς κεφαλῆς καὶ βγῆκε. Ὁ Φίλιππος ἔμεινε μαζὶ μὲ τὸν ψευτογιατρὸ, ὁ ὁποῖος κάθησε πάλι μπροστὰ στὸ γραφεῖο καὶ ἐπανέλαβε τὸ γράψιμο. Σὲ λίγο ἔκαμε πῶς τελείωσε. Σηκώθηκε καὶ μάζεψε τὰ χαρτιά του λέγοντας:

— Τελείωσα. Τώρα ὅλα εἶναι ἐν τάξει....

Ὁ Φίλιππος ἔσπευσε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ καπέλλο καὶ τὰ γάντια του καὶ ὁ Λαντιὲ, ἔφυγε ἀποχαιρετώντας μὲ εὐγένεια τὸν ὑπηρέτη.

Λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ μέγαρο ντὲ Τερὺ πῆρε ἕνα ἀμάξι καὶ διευθύνθηκε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Τοκανιέ. Ὅταν βρέθηκε μόνος, μέσα στὸ δωμάτιό του, ἄνοιξε τὸν χαρτοφύλακα καὶ ἔβγαλε τὸ περίφημο γειρόγραφο.

— Ἂν ὁ μακαρίτης, μουρμούρισε, ἄκουσε τὸν ἀνόητο ἐξάδελφό μου καὶ ἐσημείωσε στὰ ἀπομνημονεύματά του τὸν τρόπο τῆς θεραπείας του, θὰ βρῶ τὴν προσθήκη στὰ τελευταῖα γειρόγραφα.

Καὶ δὲν γελιότανε. Στὶς τελευταῖες σελίδες τῶν ἀπομνημονευμάτων βρῆκε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε καὶ τὸ ὁποῖο γνωρίζουν ἤδη οἱ ἀναγνῶσται μας.

— Διάβολε! ψιθύρισε ὁ δραπέτης τῆς φυλακῆς τοῦ Τροάγ, ἀφοῦ τελείωσε τὸ διάβασμα. Ὅλα τὰ ἀναφέρει ἐδῶ ὁ γερο-κόμης. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔκανα πολὺ καλὰ νὰ πάρω μαζί μου καὶ τὸ δοχεῖο μὲ τὴν σκόνη τοῦ κροταλίου. Ἡ ἐξαφάνισίς του θὰ ἐνοχοποιήσῃ περισσότερο τὴν δίδα ντὲ Τερὺ, κι' ἔπειτα, ποιὸς ξέρει; Μπορεῖ νὰ μοῦ χρησιμέψῃ καὶ διαφορετικὰ, καμμιὰ φορά.

Καθὼς ὅμως ξεφύλλιζε τὸ χειρόγραφο ἔπεσε ἀπὸ μέσα ἕνας φάκελλος.

— Διάβολε, ἔκανε ὁ Λαντιέ, τί εἶναι πάλι αὐτό!

Πῆρε τὸν φάκελλο καὶ τὸν ἄνοιξε. Περιεῖχε διάφορα χαρτιὰ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνα χρεωστικόν. Πόση ἦταν ἡ ἔκπληξις τοῦ κακούργου, ὅταν διαβάζοντας τὸ χρεωστικὸ εἶδε ὅτι ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε δώσει ὁ Πασκὰλ στὸν κόμητα, γιὰ τὸ ἑκατομμύριο ποὺ τοῦ χρωστοῦσε!

— Αὐτὸς ὁ ἐξάδελφός μου εἶναι πολὺ τυχερὸς ἄνθρωπος, εἶπε. Φαντάσου νὰ πέσῃ στὰ χέρια μας καὶ τὸ χρεωστικό του. Τώρα πιὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπολύτως ἥσυχος, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀπόδειξις τοῦ δανείου. Καὶ ὅμως... δὲν μπορεῖ ὁ κόμης, ποὺ ἦταν ἄνθρωπος τόσο τακτικὸς, νὰ μὴ τὸν ἔχῃ περάσει τὸν λογαριασμὸ αὐτὸν στὰ κατάστιχά του. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ σκοτίξωμαι τώρα γι' αὐτό; Ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τὸ σκεπτόμαστε....

Πῆρε τὸ τετράδιο καὶ τὸ κρυστάλλινο δοχεῖο καὶ τὰ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα συρτάρι, κλειδώνοντάς το κατόπιν μὲ διπλῆ στροφή. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα.

— Νὰ καὶ ὁ ἐξάδελφος, ψιθύρισε ὁ Λεοπόλδος. Πάνω στὴν ὥρα ἔρχεται.

Πραγματικὰ, ἦταν ὁ Πασκάλ.

— Τί νέα; ρώτησε αὐτὸς, μπαίνοντας.

— Καλά.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, ἔβαλα στὸ χέρι τὰ περίφημα «Ἀπομνημονεύματα».

— Ποῦ εἶναι;

— Τάκαψα.

— Τάκαψες; Γιατί.

— Εἶναι προτιμότερο αὐτὰ τὰ πράγματα νὰ καίγωνται παρὰ νὰ βρίσκωνται ἔστω καὶ κρυμμένα καλά. Προηγουμένως, ὅμως, τὰ διάβασα καὶ εἶδα ὅτι ὁ κόμης εἶχε σπεύσει ἀμέσως νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν περίφημη συμβουλή σου!....

— Καλὰ ἔκαμες, λοιπὸν καὶ τάκαψες. Τί ἄλλο βρῆκες μαζὶ μὲ τὰ χειρόγραφα;

— Καὶ κάτι ἄλλα χαρτιὰ, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα καὶ κάποιο χρεωστικό...

— Τὸ δικό μου μήπως; ἔκανε ὁ Πασκὰλ μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν.

— Ἀκριβῶς.

— Δόστο μου!

— Τί θὰ τὸ κάμῃς;

— Θέλω νὰ τὸ ἰδῶ, θέλω νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν ἔχω πιὰ τίποτα νὰ φοβοῦμαι!

— Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ δῆς ἀκόμη αὐτό...

— Πῶς; Τί ἐννοεῖς; ψιθύρισε χλωμιάζοντας ὁ Πασκάλ.

— Ὁ κόμης κρατοῦσε λογαριασμούς;

— Μὲ ὅλην τὴν τάξιν.

— Αὐτὸ, λοιπὸν, εἶναι τὸ ἐμπόδιο. Ὅταν σοῦ ἔδωκε τὸ ἑκατομμύριο, ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἔχῃ περάσει στὰ βιβλία του χρεώνοντάς σε. Τώρα, ὅμως, δὲν θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ ἀναγραφὴ τῆς ἐπιστροφῆς του, γιὰ νὰ ἰσχυρισθῇς ἐσὺ ὅτι τὸ ἐπέστρεψες.

— Ἔχομε, ὡστόσο, τὸ χρεωστικὸ, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐξοφλητικό....

— Ἔστω, ἀλλὰ θὰ ζητήσουν νὰ μάθουν μὲ τὶ τρόπο καὶ μὲ ποιὰ μέσα πλήρωσες μονοκοπανιᾶς ἕνα τόσο μεγάλο ποσὸ τὸ ὁποῖο κανονικῶς ἔπρεπε νὰ τὸ ἔχῃς πληρώσει μέσα σὲ πέντε χρόνια.

— Ἔχεις δίκηο, σ' αὐτὸ, μουρμούρισε ἀποθαρρημένος ὁ Πασκάλ. Τί πρέπει νὰ γίνῃ λοιπόν;

— Ἕνας τρόπος ὑπάρχει, νὰ κατορθώσῃς νὰ γίνῃ πιστευτὸν ὅτι ὁ κόμης, λόγῳ τῆς καταστάσεώς του, παρέλειψε νὰ σημειώσῃ στὰ βιβλία του τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ποσοῦ. Προηγουμένως, ὅμως, πρέπει νὰ φροντίσῃς ἐσὺ νὰ περάσῃς στὰ δικά σου τὰ βιβλία τὸ ἑκατομμύριο ὡς ἐξελθόν.

— Ναί, ἔτσι θὰ γίνῃ.

— Πότε εἶδες τὸν κόμητα γιὰ τελευταία φορά;

— Στὰς 16 τοῦ μηνός.

— Πρέπει νὰ ἀναφέρῃς στὰ βιβλία σου ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐπλήρωσες τόκους καὶ κεφάλαιο.

— Ὡραῖα... Δός μου τώρα τὸ χρεωστικό...

Ὁ Λεοπόλδος θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ κρατοῦσε αὐτὸς τὸ χαρτὶ, ἀλλὰ σκέφθηκε ὅτι αὐτὸ θὰ προκαλοῦσε τὴν δυσπιστία τοῦ Πασκάλ. Σηκώθηκε λοιπὸν, ἄνοιξε τὸ συρτάρι μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε κλεισμένα τὰ κλοπιμαῖα, πῆρε ἀπὸ τὸ φάκελλο τὸ χρεωστικὸ τοῦ Πασκὰλ καὶ τοῦ τῶδωκε λέγοντας.

— Πάρτο, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε. Δὲν φαντάζομαι τώρα νὰ μὴ μὲ ἐμπιστεύεσαι πιά...

Ὁ Πασκὰλ πῆρε τὸ χαρτὶ μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν, τὸ κύτταξε ὅπως δὲν θὰ κύτταζε ἐρωτευμένος τὸ πρῶτο γράμμα τῆς ἀγαπημένης του, καὶ ἐψέλλισε ὅλος χαρά:

— Λεοπόλδε, μὲ σώζεις! Θὰ σ' εὐγνωμονῶ αἰωνίως.

— Θὰ σοῦ τὸ θυμήσω μιὰ μέρα αὐτὸ ποὺ λές. Ἂς τ' ἀφήσουμε, ὅμως, τώρα αὐτὰ καὶ ἂς σκεφθοῦμε γιὰ τὴν ὑπόθεσή μας. Γιὰ τὴν δίδα Ὀνωρίνη δηλαδή. Ἐκεῖ σ' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι, ὑπάρχει μελάνη χαρτὶ καὶ πέννα. Πήγαινε καὶ γράψε αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ ὑπαγορεύσω, φροντίζοντας νὰ παραλλάξῃς τελείως τὸ γράψιμό σου.

— Τί σχεδιάζεις νὰ κάμῃς;

— Σοῦ τὸ εἶπα χθές.

— Ἐπιμένεις δηλαδὴ νὰ κατηγορηθῇ ἡ δὶς ντὲ Τερὺ, ὡς δολοφόνος τοῦ πατέρα της;

— Εἶναι ἀπαραίτητον. Πρέπει νὰ καταστήσουμε ἀνίσχυρη τὴν νέα αὐτὴ γιατὶ εἶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς ἀναποδογυρίσῃ τὰ σχέδια. Εὐθὺς, ὅμως, μόλις τῆς δέσουμε τὰ χέρια, θὰ μπορέσουμε νὰ τὴ χορέψουμε ὅπως θέλουμε. Ἔλα, γράφε τώρα....

Ὁ Πασκὰλ φάνηκε νὰ δίσταζε ἀκόμη.

— Λοιπόν; Ἀκόμη; ἔκανε ὁ Λεοπόλδος.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, δὲν θἄθελα νὰ κατηγορηθῇ ἕνα ἀθῶο κορίτσι.

— Ἂν δὲν κατηγορηθῇ ἡ Ὀνωρίνη θὰ κατηγορηθῇς ἐσύ, διάλεξε!...

Τὸ ἐπιχείρημα ἦταν πειστικώτατο. Ὁ Πασκὰλ κάθησε στὸ γραφεῖο καὶ πῆρε τὴν πέννα.

— Ἕοιμος, εἶπε

— Γράφε:

«Κύριε Διευθυντά,

»Ἥμουν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παληοὺς φίλους τοῦ κόμητος ντὲ Τερύ, ὁ ὁποῖος πέθανε στὸ μέγαρό του τῆς Λεωφόρου Μαλέρμπ.

»Ὁ ξαφνικὸς θάνατος τοῦ κόμητος μοῦ φάνηκε κάπως παράδοξος καὶ ἐνισχύει κάτι ὑποψίες ποὺ εἶχα ἀπό καιρό. Καὶ γιὰ νὰ γίνω σαφέστερος: ἐφιστῶ τὴν προσοχὴ τῆς δικαιοσύνης στὴν περίεργη διαγωγὴ τῆς δίδος Ὀνωρίνης, ἡ ὁποία ἂν καὶ παρακολουθοῦσε ἀπὸ ἐτῶν τὴν ἀγωνία τοῦ πατέρα της δὲν φρόντισε ἐν τούτοις νὰ τοῦ φέρῃ κανένα γιατρό. Αὐτὸ δὲν εἶναι, οὔτως εἰπεῖν, πατροκτονία;

»Ἡ αὐτοψία τοῦ νεκροῦ θὰ ἀποδείξῃ ὅτι οἱ ὑποψίες μου δὲν εἶναι ἄδικες καὶ ὅτι ὁ ταλαίπωρος φίλος μου πέθανε δηλητηριασμένος ἀπὸ τὴν κόρη του ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀποκτήσῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὴν ἀνεξαρτησία της καὶ τὴν περιουσία ποὺ θὰ τῆς ἄφηνε ὁ πατέρας της...».

— Ἔγραψες; ρώτησε ὁ Λεοπόλδος.

— Ναὶ ἔκανε ὁ ἄλλος, ἐνῷ τὸ μέτωπό του ἦταν μουσκεμένο ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα.

— Βάλε τώρα μιὰ ὁποιαδήποτε ὑπογραφὴ, ποὺ νὰ μὴ διαβάζεται. Κλεῖσε κατόπιν τὸ γράμμα σ' ἕνα φάκελλο καὶ γράψε ἀπὸ πάνω:

«Κύριον Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας

Ἐ ν τ α ῦ θ α».

Ὅταν ὁ Πασκὰλ ἐτελείωσε, ὁ Λεοπόλδος πῆρε τὸ γράμμα καὶ εἶπε:

— Καὶ τώρα, πήγαινε στὸ γραφεῖο σου καὶ κύτταξε νὰ τακτοποιήσῃς τὰ κατάστιχά σου.

Ὁ ἐργολάβος δὲν εἶπε τίποτε. Ἔσφιξε μηχανικὰ τὸ χέρι τοῦ ἐξαδέλφου του καὶ ἔφυγε κατατραγμένος.

Κεφάλαιον ΚΒ'

Ἡ Μαργαρίτα Μπερτὲν ἐπέστρεψε στὸ μέγαρό της ὁδοῦ Βαρεννῶν καταβεβλημένη ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὴν λύπη. Μιὰ μόνη τῆς ἔμενε ἐλπίδα, ὁ συμβολαιογράφος Ὠγκύ. Τὴν ἄλλη μέρα, πῆρε τὸ ἁμάξι της καὶ διευθύνθηκε στὴν ὁδὸν Πυραμίδων. Ἀποφασίζοντας τὸ διάβημα αὐτὸ ἡ Μαργαρίτα, εἶχε πλήρη ἐπίγνωση τῶν δυσχερειῶν τοῦ. Ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖον πήγαινε νὰ ἀπευθυνθῇ εἶχε καθῆκον νὰ μὴν τῆς ἀπαντήσῃ, ἀφοῦ ἐπισήμως δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ ρωτήσῃ ἐκείνη. Βασιζόταν, ὅμως, στὴν εὐγλωττία τοῦ μητρικοῦ της φίλτρου. Χάρις σ' αὐτὴν, ἐλπιζε νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφο, ἔστω καὶ ἄθελά του, μιὰ ἔνδειξη ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ μποροῦσε νὰ καθοδηγηθῇ.

Ὅταν ἔφθασε στὸ συμβολαιογραφεῖο, ὁ κ. Ὠγκὺ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Τὴν ἐδέχθη, λοιπὸν, ὁ γραμματεύς του ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε ὅτι ὁ κ. Ὠγκὺ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ἔρχεσθε, βέβαια, γιὰ πρώτη φορὰ ἐδῶ, δὲν εἶναι ἔτσι; τὴν ρώτησε ὁ γραμματεύς.

— Μάλιστα...

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἂν ἐπιτρέπεται....

— Περὶ σπουδαιοτάτης, γιὰ μένα, ὑποθέσεως.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μοῦ πῆτε ἐν ὀλίγοις τὴν ὑπόθεση γιὰ νὰ εἰσηγηθῶ καταλλήλως στὸν κ. Ὠγκύ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον. Πρέπει νὰ μιλήσω στὸν ἴδιο.

— Ὅπως θέλετε.

Πέρασαν δέκα πέντε περίπου λεπτὰ ποὺ φάνηκαν τῆς Μαργαρίτας αἰῶνες. Ἐπὶ τέλους ὁ συμβολαιογράφος ἔφθασε. Ὁ γραμματεὺς τοῦ ἔδωκε τὴν κάρτα τῆς Μαργαρίτας καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἡ νεαρὰ γυναῖκα εἰσήγετο στὸ γραφεῖο του.

— Εἰς τί ὀφείλω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας; ρώτησε ὁ κ. Ὠγκύ.

Μιὰ ἔντονη συγκίνησις κατέλαβε ἐφνιὰ τὴν Μαργαρίτα. Ἔμεινε γιὰ λίγο ἄφωνη καὶ κατόπιν, βλέποντας πῶς συμβολαιογράφος τὴν κύτταζε κάπως ραξενεμένος, κατέβαλε μιὰ μεγάλη πάθεια καὶ ψιθύρισε:

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑ...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἀνακοινωθέντα τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ὑπ' ἀριθ. 50 τῆς 15ης Δεκεμβρίου 1940.

Ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐπιτυχεῖς ἀγῶνες καταληφθέντων νέων ὑψωμάτων. Περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας ἀριθμὸς αἰχμαλώτων καὶ σημαντικὸς ἀριθμὸς πολυβόλων καὶ ὅλμων.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ὑπ' ἀριθ. 51 τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1940.

Εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ μετώπου τοπικαὶ ἐπιχειρήσεις περιωρισμένης ἐκτάσεως, αἵτινες ἐξειλίχθησαν ὅλαι ἐπιτυχῶς καὶ ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα μερικὴν προώθησιν τῶν γραμμῶν μας.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ὑπ' ἀριθμὸν 52 τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1940.

Ὁ ἐχθρὸς πιεζόμενος ὑπεχώρησε μετ' ἀπωλειῶν πρὸς Κλεισοῦραν, ἔνθα ἐθεάθησαν πυρκαϊαί.

Ἐπὶ τοῦ λοιποῦ μετώπου συνεχίσθησαν ἐπιτυχεῖς ἐπιχειρήσεις.

Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι, ἐν οἷς καὶ εἷς ἀντισυνταγματάρχης. Ἐκυριεύθη σημαντικὴ ποσότης ὑλικοῦ.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ὑπ' ἀριθμὸν 53 τῆς 18ης Δεκεμβρίου 1940.

Τοπικαὶ ἐπιτυχεῖς ἐπιχειρήσεις εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ μετώπου. Συνελήφθησαν καὶ σήμερον αἰχμάλωτοι, ἐν οἷς καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας πολυάριθμον ὑλικόν.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ὑπ' ἀριθμὸν 54 τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1940.

Ὁ ἀγὼν συνεχίσθη ἐπιτυχῶς. Ὁ ἐχθρὸς, παρὰ τὴν σφοδρὰν ἀντίστασίν του, ἐξετοπίσθη διὰ τῆς λόγχης ἐκ τῶν θέσεών του ἀφήσας εἰς χεῖρας μας ὑπὲρ τοὺς 600 αἰχμαλώτους καὶ πολυάριθμα αὐτόματα ὅπλα καὶ λοιπὰ ὑλικά.

Ἡ δρᾶσις τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας σήμερον, ἐστράφη καὶ κατὰ νοσηλευτικῶν ἐγκαταστάσεων, παρὰ τὰ καταφανῆ των σήματα Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἡ ἡμετέρα ἀεροπορία ἔδρασεν ἐπιτυχῶς, βομβαρδίσασα στρατιωτικοὺς στύχους.

Τὸ Καρνὲ τῆς ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλα

Πολεμικὰ Χριστούγεννα

Νὰ ποὺ μᾶς ἤτανε κι' ἐμᾶς γραφτὸ νὰ ἑορτάσωμε πολεμικὰ Χριστούγεννα. Θὰ εἶναι ἐφέτος ἀρκετὰ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ περασμένα. Θὰ μᾶς λείψουν, ἴσως μερικὰ πράγματα, θὰ μᾶς λείψουν πρὸ παντὸς οἱ ἀγαπημένοι μας. Μελαγχολία ὅμως, δὲν ἐπιτρέπεται. Θάρρος! Αἰσιοδοξία!

Ἂς στρέψωμε τὸ βλέμμα μας στὸ Θεῖο Βρέφος. Γεννήθηκε μέσα σὲ μιὰ στάνη γιὰ νὰ μᾶς μάθῃ πὼς ἡ φτώχεια, ἡ στέρησις εἶναι ὁ πραγματικὸς πλοῦτος. Ἂς τοῦ προσφέρωμε λοιπὸν μ' εὐλάβεια τὶς μικρές μας θυσίες. Ὁ Θεάνθρωπος γεννήθηκε φτωχὸς καὶ γιὰ ἕναν ἄλλον λόγο: Γιὰ νὰ μᾶς μάθῃ ν' ἀγαποῦμε καὶ νὰ περιποιούμεθα τοὺς φτωχοὺς γιὰ ἀγάπη δική του. Ἂς στολίσωμε λοιπὸν τὰ σπίτια μας ἐφέτος ὅπως κάθε ἄλλο χρόνο, ἂς τὰ στολίσωμε σὰν νὰ περιμέναμε τοὺς ἀγαπημένους μας καὶ ἔπειτα ἂς καθίσωμε νὰ τοὺς γράψωμε ὅσα κάναμε γι' αὐτούς.

Κι' ἐσεῖς κοριτσόπουλα, πηγαίνετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὶς μητέρες τῶν γνωστῶν σας ποὺ εἶναι στὸ μέτωπο. Πηγαίνετέ τους λίγα γλυκὰ ἐκ μέρους των, λίγα λουλούδια ἀλλὰ πρὸ παντὸς πηγαίνετέ τους, τὰ νειάτα σας, τὴν δροσιά σας, τὴν αἰσιοδοξία σας. Πές τε τους πὼς γρήγορα θὰ ἐπιστρέψουν δοξασμένοι, νικηταί.

Κι' ἐσεῖς μητέρες, ποὺ τὰ παιδιά σας πολεμοῦν κι' ἡ καρδιά σας χαίρεται καὶ κλαίει μαζί, ἐσεῖς ποὺ τόσο φοβόσασθε τὸ κρύο γιὰ τοὺς ἀγαπημένους σας, θυμηθῆτε τὶς ἄλλες μανοῦλες ποὺ ἔχουν κοντά τους τὰ παιδάκια τους γιατὶ εἶναι μικρά, μὰ ποὺ ἡ καρδιά τους σπαράζει γιατὶ κρυώνουν καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὰ ζεστάνουν, γιατὶ πεινοῦν καὶ δὲν ἔχουν τίποτε ἄλλο νὰ τοὺς δώσουν, παρὰ μόγον λίγο ξερὸ ψωμάκι. Θυμηθῆτε ἐπίσης τοὺς τραυματίες ποὺ εἶναι κι' αὐτὰ παιδιὰ κάποιας μάννας ποὺ βρίσκεται ἴσως μακρυὰ τους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ χαμόγελό σας, ἀπὸ τὴν στοργή σας. Πηγαίνετε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆτε, πηγαίνετέ τους, ὅτι μπορεῖτε: τσιγάρα, φρούτα, γλυκά, λουλούδια...

Ἀνθηρὲ νεανίες πὼς τὸ κυριώτερο ἐπίταγμα τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι: Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Δώσετε λοιπόν, τὸ πλεόνασμα τῆς ἀγάπης σας, τὸ ξεχείλισμα τῆς ψυχῆς σας σὲ ὅσους ὑποφέρουν πρὸ παντὸς τὶς Χριστουγεννιάτικες αὐτὲς ἡμέρες

Α.

ΜΟΔΑ

Φοῦστες καὶ πουλόβερ

Σᾶς δίνομε σήμερα τέσσερα σχέδια γιὰ φοῦστες. Γιὰ καθημερινὴ χρήση μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτε πρακτικώτερον.. Μ' ἕνα ὡραῖο ζεστὸ πουλόβερ εἶσθε πάντοτε καλοντυμένη, σεμνὴ καὶ κομψή. Ἐπὶ πλέον, ἂν μπορῆτε νὰ

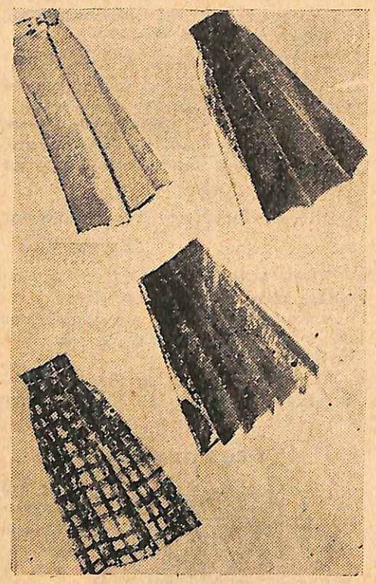

πλέξετε μόνη σας τὰ πουλόβερ σας, τοτε μπορεῖτε σιγὰ-σιγὰ νὰ ἀποκτήσετε μιὰ μικρὴ συλλογὴ ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ ποικίλλετε τὴν ἐμφάνισή σας μὲ λίγα ἔξοδα. Ἐφέτος μάλιστα ποὺ τὰ περισσότερα σπίτια θὰ περάσουν χωρὶς φωτιά, οἱ φοῦστες καὶ τὰ πουλόβερ θὰ εἶναι σωτηρία.

❁

Ἰατρικὲς συμβουλὲς

Π o ν ό δ o ν τ o ς

★ Ἐὰν σᾶς παρουσιασθῆ καμμιὰ κύστις στὰ ὀλλα τοποθετήσατε ἐπάνω σ' αὐτὴ μισὸ σῦκο καὶ κρατῆστε το ἐκεῖ μιὰ ὥρα.

Γ ρ ί π π η

★ Ὅταν εἶναι ἐπιδημία γρίππης, νὰ τρώγετε σκόρδο.

Χ ι o ν ί σ τ ρ ε ς

★ Βράσετε μιὰ ρίζα σέλινο καὶ βουτᾶτε τὰ χέρια σας μέσα στὸ νερό του, ὅσο πιὸ ζεστὸ μὸ δέχεσθε, δυὸ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα. Ἡ φαγούρα θὰ παύσῃ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες οἱ χιονίστρες θὰ ξεραθοῦν καὶ θὰ ἐξαφανισθοῦν.

Σ κ α σ ί μ α τ α σ τ ή θ o υ ς

★ Ὕστερα ἀπὸ κάθε θηλασμό, νὰ βάζετε ἐπάνω στὸ σκάσιμο ἕνα ζεστὸ λεπτὸ πανί.

Χρήσιμες συμβουλὲς

Κάποιος διάσημος συγγραφεὺς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μοῦ διαφεύγει, μᾶς δίδει τὴν ἑξῆς συμβουλή: Βάλετε στὴν τσέπη τοῦ συζύγου σας καὶ στὴν δική σας τὰ πρῶτα ἐρωτικὰ γράμματα ποὺ ἔχετε ἀνταλλάξει μαζί του. Ὅταν ἑτοιμάζεσθε νὰ φιλονεικήσετε, ρίξετέ τους μιὰ ματιά. Ἡ μέθοδος εἶναι ἀλάνθαστη. Τὰ ἀποτελέσματα βέβαια. Δὲν μπορεῖτε νὰ θυμώσετε ἢ νὰ μαλλώσετε σήμερα μὲ τὸν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖον ἀγαπούσατε ὅσο πολὺ χθὲς ἀκόμα.

❁

Ὁ πόντος ποὺ φεύγει στὶς κάλτσες σας. Τὴν μεταχειρίζεσθε στὶς κάλτσες σας τὰ διάφορα κραγιὸν καὶ τὶς κόλλες ποὺ σταματοῦν τοὺς πόντους. Ἀργότερα θὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐπιδιόρθωσή τους. Σταματήσετε τοὺς πόντους σας προσωρινῶς μὲ σιέλον.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Μπακλαβάδες μὲ μέλι

Χονδροκοπανίζετε μισὴ ὀκᾶ ἀμύγδαλα ἢ καρύδια, τ' ἀναμιγνύετε μὲ δυὸ κουταλιὲς τῆς σούπας κανελλογαρύφαλλα ψηλὰ κοπανισμένα. Ἄλλοτε προσθέταν κι' ἕνα ποτῆρι ζάχαρη ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπαραίτητη. Στρώνετε σ' ἕνα ταψὶ βουτυρωμένο 150 δράμια φύλλα ραντίζοντας τὸ καθ' ἕνα ξεχωριστὰ μὲ λίγο βούτυρο γιὰ νὰ μὴ κολλήσουν μεταξύ τους. Μετὰ ἀπὸ δυὸ τρεῖς στρώσεις φύλλου βάζετε ἀπὸ μιὰ στρῶσι τοῦ μίγματος ποὺ ἔχετε ἑτοιμάσει προηγουμένως, καὶ συνεχίζετε μ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μέχρις ὅτου τελειώσει ἡ γέμισις, προσέχοντας νὰ ραντίζετε τὰ φύλλα γιὰ νὰ μὴ κολοῦν.. Στὸ ἐπάνω μέρος θὰ βάλλετε ἀρκετὰ φύλλα γιὰ νὰ μὴ σᾶς καοῦν. Χαράζετε τὸν μπακλαβᾶ μ' ἕνα πολὺ κοφτερὸ μαχαῖρι καὶ στέλνετε στὸν φοῦρνον. Ὅταν ἐπιστρέψῃ περιχύνετε τὸν μπακλαβᾶ σας μ' ἕνα σιρόπι ὄχι καὶ πάρα πολὺ δεμένο τὸ ὁποῖον μπορεῖ κάλλιστα νὰ γίνῃ καὶ μὲ μέλι. Τὸ σιρόπι αὐτὸ νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν ζεστότερο. Ἀφήνετε τὸν μπακλαβᾶ σας νὰ ἀπορροφήσῃ τὸ σιρόπι ὀλίγες ὧρες καὶ τὸν σερβίρετε σὲ πιατέλλες.

❁

Ὁ μπακλαβᾶς ἔχει τὸ μεγάλον προσὸν ὅτι διατηρεῖται καιρὸ καὶ συνεπῶς μπορεῖ καὶ νὰ σταλῇ σὲ ντενεκεδένια κουτιὰ στὸ μέτωπο στοὺς στρατιῶτες μας, γιὰ τὰ χρόνια πολλά. Ἀφοῦ πιῇ καλὰ τὸ σιρόπι του ἀφήσετέ τον καλὰ νὰ στραγγίσῃ προτοῦ τὸν στείλετε καὶ βάλετε προσεκτικὰ ἀνάμεσα στὴν κάθε στρῶσι τοῦ κουτιοῦ ἕνα καλὸ καθαρὸ βουτυρόχαρτο γιὰ νὰ μὴ κολλήσουν τὰ διάφορα τεμάχια.

ΙΑΤΡΙΚΗ

Πρῶται βοήθειαι

2ον

Σὰν τὸ προηγούμενο σᾶς ἔγραψα γιὰ τὶς πρῶτες βοήθειες ποὺ θὰ δώσετε σ' ἕνα ἄρρωστο ποὺ ἔπαθε αἱμορραγία ἀπ' τὴ μύτη (ρινορραγία) ἢ αἱμορραγία ἀπὸ τὸ στόμα (αἱματέμεσιν ἢ αἱμόπτυσιν). Σήμερα θὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς αἱμορραγίες τῶν ἄκρων ἀπὸ τραύματα διαφόρου αἰτίας ὡς λ. χ. ἀπὸ σπάσιμο τζαμιῶν, ἀπὸ διάφορα μικροκοψίματα μαχαιριοῦ ἢ ἀπὸ βαθύτερα μαχαίρας ἢ πυροβόλου ὅπλου.

Λοιπόν, τὶς ἐλαφρὲς ἀμυχὲς, τὰ κοψίματα ἢ τὰ μικρὰ τραύματα, ἀφοῦ τὰ καθαρίσωμε μὲ ὀξυζενὲ ἢ ἄσπρο σπίρτο, θὰ τὰ ἐπαλείψωμε μὲ ἐλαφρὸ στρῶμα ἰωδίου (οὐδέποτε μὲ πολὺ ἰώδιο γιατὶ προκαλεῖ δυσίατον καὶ ἐπώδυνον φαρμακευτικὸν ἕγκαυμα) καὶ κατόπιν ἀφοῦ ἐπιθέσωμεν ἐπάνω των γάζα καὶ βαμβάκι θὰ τὰ δέσωμε. Σὲ τραύματα ἀπὸ μαχαιριὲς θὰ θέτωμε, χωρὶς νὰ τὰ ἐγγίξωμε, γάζα, βαμβάκι καὶ θὰ τὰ ἐπιδένωμε μέχρις ὅτου ἔλθει γιατρός. Τὰ τραύματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶναι ὕπουλα γιατὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἐξωτερικὴ αἱμορραγία μπορεῖ νἄχῃ τραυματισθῆ κανένα μεγάλο ἀγγεῖο στὸ βάθος καὶ νὰ γίνεται ὡς ἐκ τούτου ἐσωτερικὴ αἱμορραγία. Σὲ τραύματα διὰ πυροβόλου ὅπλου θὰ κλείωνται τὰ στόμια εἰσόδου καὶ ἐξόδου (ἐὰν ὑπάρχουν) μὲ γάζα χωρὶς νὰ πλυθοῦν. Πολλὲς φορὲς, ὅμως, ἐξ ἀπροσεξίας ἀπὸ σπάσιμο τζαμιοῦ, ποτηριοῦ ἢ ἀπὸ τραπεζομάχαιρο ἢ καὶ ἐκ χρήσεως τῶν μέσων τούτων κατὰ φιλονεικίας, προκαλοῦνται βαθειὰ τραύματα ποὺ προκαλοῦν αἱμορραγίες τὶς ὁποῖες ὀφείλομεν νὰ γνωρίζωμεν τίνι τρόπῳ προχείρως θὰ σταματήσωμε μέχρις ὅτου ἔλθει γιατρός. Ἐὰν λοιπὸν τὸ αἷμα τρέχῃ συνεχῶς καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, σημαίνει ὅτι ἡ αἱμορραγία προέρχεται ἀπὸ φλέβα καὶ μπορεῖ νὰ σταματήσῃ εὔκολα μὲ ἐξωτερικὴ πίεση. Ἐπάνω στὸ μέρος ποὺ αἱμορραγεῖ ἀφοῦ ἐπιχύσετε ὀλίγον ὀξυζενὲ ἢ οἰνόπνευμα, τοποθετῆστε ἕνα παχὺ στρῶμα γάζας ἢ βαμβακιοῦ καὶ πιέσατε ἐπ' ὀλίγον καλῶς καὶ κατόπιν ἐπιδέσατέ το σφικτὰ μ' ἕνα ἐπίδεσμο.

Ἐὰν ὅμως τὸ αἷμα εἶναι κόκκινο ἀνοικτὸ καὶ πετᾷ (σφύζει), ὅπως ὁ σφυγμός, σημαίνει ὅτι προέρχεται ἀπὸ ἀρτηρία καὶ τὸ ὁριστικὸ σταμάτημα εἶναι δουλειὰ γιατροῦ. Τέτοιες ἐλαφρὲς αἱμορραγίες σταματοῦν προχείρως ὅταν ὑψωθῇ κάθετον (πρὸς τὰ ἄνω) τὸ τραυματισθὲν ἄκρον. Ἀλλὰ σὲ μεγαλύτερες αἱμορραγίες πρέπει ἀμέσως καὶ μέχρις ὅτου ἔλθει ὁ γιατρὸς ἢ μεταφερθῇ ὁ τραυματίας, νὰ γίνῃ περίδεσις τῆς ἀρτηρίας, διότι ἀπὸ στιγμὴς εἰς στιγμὴν κινδυνεύει ἡ ζωή του. Ἐὰν λ.χ. ὑπάρχῃ τραῦμα στὸ χέρι θὰ γίνῃ μιὰ περίδεσις μὲ οἱανδήποτε ταινίαν ἀπὸ λάστιχο, πανὶ ἢ φανέλλα (οὐδέποτε, ὅμως, μὲ σπάγγο ἢ ψιλὸ λουρὶ) στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βραχίονος, ἐὰν δὲ εἰς τὸν μηρὸν εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ. Ἐὰν ὅμως ἡ αἱμορραγία προέρχεται ἀπὸ μέρος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δεθῇ ἢ νὰ πιεσθῇ, τότε ἀφοῦ ἐπιτεθῇ κύστις πάγου ἐπὶ τοῦ τραύματος, μεταφέρεται ὁ τραυματίας μετὰ πάσης προσοχῆς στὸ νοσοκομεῖον.

ΓΕΩΡΓ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος ἰατρὸς
Σόλωνος 40

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ : Ἐξάρθρωσις, στραγγούλισμα, κάταγμα, θλάσεις.

Ἀλληλογραφία τῆς Λόρας

★ Κ ά τ ι α ν Β o γ ι α ζ. Χαλάνδρι. Εἶναι ἄραγε λειχῆνες ἢ ἀρχόμενον ἕκζεμα; Πάντως νὰ βάζετε πρωΐ καὶ βράδυ μὲ βαμβάκι χλιαρὲς κομπρέσσες ἀπὸ ἀλτέα. Νὰ τὶς ἀλλάζετε κάθε 10 λεπτά. 5—6 ἀρκοῦν. Κατόπιν νὰ ἐπαλείφετε τὶς λειχῆνες μὲ τὴν κάτωθι πομάδα:

Βαζελίνη	40 γραμ.
Λανολίνη	20 »
Ὀξύντ ντέ ζένκ	1 »

Ἀποφεύγετε τὰ παστά, ἀλμυρά, χοιρινά, καὶ τὰ οἰνοπνευματοῦχα ἐν γένει.

Ἂν θέλετε περᾶστε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖον μου, Σόλωνος 40, 10 1)2— 1 ἢ 3—5 νὰ σᾶς ἰδῶ καὶ προσωπικῶς.

★ Ἰ o λ ά ν δ η ν, Ἐνταῦθα. Ὅλα αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιεῖτε εἶναι γιὰ λιπαρὰ ἐπιδερμίδα κεφαλῆς. Καὶ γι' αὐτὴν μάλιστα εἶναι δυνατά. Σταματῆστε τα γιατὶ θὰ φαλακρώσετε ἢ θὰ πάθετε κανένα ἔκζεμα. Νὰ λούζεσθε δίς τῆς ἑβδομάδος μὲ κτυπημένους 2 κρόκους αὐγῶν σὲ 3 ποτήρια χλιαροῦ νεροῦ. Κατόπιν νὰ ξεβγάζετε τὸ κεφάλι σας μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Ἐπιτρίβετε κάθε βράδυ τὶς ρίζες τῶν τριχῶν μὲ τὴν ἑξῆς συνταγήν:

Ρεσσινέλαιον	6 γραμ.
Λανολίνη	14 »
Χλωρουντράτ ντέ κινί,	0,25 ἑκατ.
Πιλοκαρπίνη	0,25 »
Ἀδετάτ ντέ πλόμπ	0,25 »
Τεντούρ ντέ κανθαρίντ	0,25 »
Μπόμ ντέ Περοῦ	0,60 »

★ Β. Β. Β. Ἐνταῦθα. Σᾶς ἔχω ἀπαντήσει λεπτομερῶς καὶ στὸ πρῶτον ψευδώνυμόν σας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως, πολὺ εὐχαρίστως θὰ σᾶς δεχόμουνα ὁπωσδήποτε μιὰ μιὰ λεπτομερῆ ἐξέτασιν. Περᾶστε λοιπόν, ἀπὸ τὸ ἰατρεῖόν μου 11—1 ἢ 3—5.

Α.

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

Χριστουγεννιάτικο σταυρόλεξον

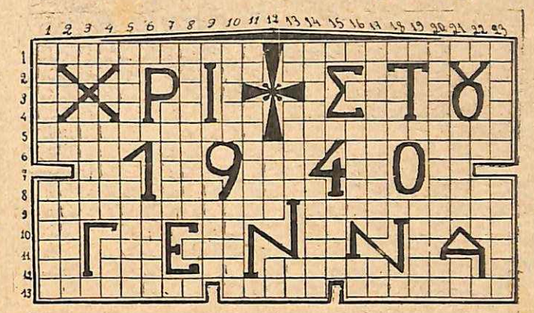

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Προσωνυμία τοῦ Θεοῦ —Πόλις τῆς Σερβίας. 2) Μουσικὴ νότα — Ἀραβικὸν ἄρθρον. 3) Ὑπάρχω—Προθεσις — Χρονικὸν ἐπίρρημα. 4) Μουσικὴ νότα— Γράμμα Ἑλληνικὸν— Ὁ ὑπάρχων— Κλωστή. 5) Τέτοιος εἶναι ὁ ζωγράφος— Ὅποιος μᾶς μεταδίδει, ἰδίως ἐπὶ νόσων. 6) Πλῆξις— Ὁ ἀριθμὸς 55 διαφορετικά—Λίμνη τῆς Ἀφρικῆς (χωρὶς τὸ τελευταῖο γράμμα της)— Ἄνθη— Κεκαλυμμένη δίοδος. 7) Θέλησε νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ ὁ Ντοῦτσε ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος — Ἐρωτηματικόν — Σύνδεσμος— Μ. Α.—Ἀρχαῖος σύνδεσμος. 8) Ὁ ὡραιότερος μὴν— Ἀνεπιθύμητος εὐχή— Γάλλος τραγουδιστής— Μπαίνουν συνήθως στὶς ἑταιρικὲς ἐπωνυμίες—Χαλιναγωγία. 9) Τέτοια εἶναι μιὰ γέφυρα στὴν Βενετία— Ὅταν ἕνα μέρος τῆς ξηρᾶς εἰσχωρεῖ ἐντὸς τῆς θαλάσσης. 10) Βυζαντινὴ νότα—Σύμφωνον εἰς διπλοῦν— Ἑλληνικὸ γράμμα— Ὁ ἀριθμὸς 21 διαφορετικά— Γράμμα — Δεικτικόν. 11) Ἀριθμὸς — Καταφατικὸν — Ποταμὸς τῆς Γαλλίας—Περίφημες ἀκτῖνες. 12) Ἄνθη — Ἀρχικὰ Ἀθλητικοῦ Συλλόγου— Ἰδικά σου— Μέρος τοῦ μπιλλιάρδου— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). 13) Νὺξ ἄνευ σελήνης— Γάλλος ἱππεύς— Μέσα σ' αὐτὴν διακρῶς ζῇ ὁ Ντοῦτσε.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Στρατιωτικὸν ὅπλον (μονὰς—πληθ.). Μ' αὐτὴν ἀσχολοῦνται οἱ μάγισσες. 2) Ὑποθετικόν — Ἐξωτικὸν φρούτον. 3) Γράμμα — Τὸ μικρὸν ὄνομα δεντέττας τοῦ κινηματογράφου. 4) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν— Πύργος ἱστορικὸς τῶν Παρισίων. 5) Τὸ σπίτι ἀλλοιῶς (πληθ.) —Προηγεῖται τῆς βροντῆς. 6) Μὲ αὐτὸ γίνεται νῆμα. 7) Ἱστορικὸν φρούριον τῆς Γαλλίας. 8) Εἷς τῶν δακτύλων (λάτ.). 9) Καλλιεργεῖται κάθε χρόνο. 10) Ἕνα ἀπὸ τὰ κόκκαλά μας— Ὁ εἷς καὶ μόνος. 11) Αἰγυπτιακὴ θεότης— Ἀφηγοῦμαι. 12) Εἷς τὸν (δημ.) —Ἰδικά του. 13) Ὁμωτικὸν (δημοτ.) — Ἀλῆταις — Ὁ ἀριθμὸς 33. Συνεχῶς — Ἀρχαῖος θεὸς τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων. 15) Ὁ πρῶτος ἀδελφοκτόνος. 16) Γάλλος συγγραφεύς — Ἄρθρον (πληθ.) 17) Εἶδος ἀλεύρου (γεν.) — Ὑποθετικόν. 18) Αὐ-δύναμος ὀργανισμός. 19) Ἄπυρος πρᾶος. 20) Μὲ αὐτὸ φαίνομαι διάφορα λουλούδια—Προσωπικὴ ἀντωνυμία. 21) Χρήσιμον διὰ τὴν κόμην— Ἀναστεναγμός. 22) Φωνῆεν εἰς διπλοῦν— Ἄνθος. 23 Ρωσσικὸν γυναικεῖον ὄνομα— Βασίλισσα.

(Ἀποστολεύς: Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Μελίσσια, Ἀττικῆς)

4030

Κυττᾶτε τὶ καλὴ ὄψι ποὺ ἔχουν αὐτὰ τὰ παιδιά! Καὶ αὐτὸ διότι ἡ μητέρα των μεταχειρίζεται διὰ τὴν περιποίησίν των τὴν NIVEA. Τὸ δερματάκι των εἶναι βελουδένιο, τρυφερὸ καὶ ρόζ. Χάρις εἰς τὴν περιποίησιν μὲ NIVEA · ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες · ἐπροφυλάχθησαν ἀπὸ ἐξανθήματα, ἐνοχλητικὰ συγκαύματα καὶ πληγές.

'Η κρέμα NIVEA τρέφει τὸν τρυφερὸν ἱστὸν τοῦ δέρματος καὶ προφυλάττει αὐτὸ ἀπὸ τὰ καυστικὰ ὑγρὰ (οὖρα).

Προϋπάρχουσαι βλάβαι θεραπεύονται γρήγορα. Εἰς τοὺς ἐρεθισμοὺς ἡ NIVEA ἐνεργεῖ ὡς δροσιστικὸν καὶ καταπραϋντικόν.

NIVEA CREME

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογὴ ὅλων τῶν ἀρωμάτων καὶ καλλυντικῶν εἰδῶν τῶν μεγαλειτέρων Εὐρωπαϊκῶν Οἴκων (GUERLAIN, CHANEL, HOUBIGANT, BIENAIME, MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.ὅ.).

ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ LOTIONS, ἐγχώρια, ἐφάμιλλα τῶν μεγαλειτέρων Γαλλικῶν Οἴκων εἰς χῦμα καὶ καλλιτεχνικὰ φιαλίδια, εἰς προσιτὰς τιμάς.

Τὸ «ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ», τὸ «ETERNEL PRINTEMPS» τὸ «NARCISSE ATHENIEN» καὶ ἄλλα 20 διάφορα ἀρώματα καὶ ἀντίστοιχες LOTIONS.

'Επίσης ἡ κολώνια «ΑΤΗΕΝΙΑ», ἡ βασίλισσα τῶν κολωνιῶν εἰς χῦμα καὶ φιαλίδια εἰδικά.

Δοκιμαὶ δωρεὰν εἰς τὸ καλλυντικὸν τμῆμα τοῦ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ—ΑΘΗΝΑΙ

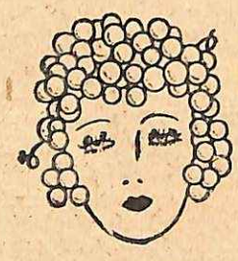

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

'Εχουμε τὴν τιμὴ νὰ πληροφορήσουμε τὴν ἀξιότιμον πελατεία μας ὅτι στὸ οἴκημά μας ὑπάρχει τὸ τελειότερο καὶ ἀσφαλέστερο καταφύγιο τῶν 'Αθηνῶν καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἐργασίες μας ἐξακολουθοῦν μὲ κάθε ἄνεση καὶ ἀσφάλεια.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Mme KETTY

'Ερμοῦ 42. — Τηλέφω. 22—088

ΟΙΚΟΣ ΟΡΕ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1926

ΑΘΗΝΑΙ, ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — 'Αλκιβιάδου 167

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ — Τσιμισκῆ 100

'Εργαστήρια 'Ελευθέρων Σπουδῶν

Μετ' Οἰκοτροφείου

ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ καὶ ΤΕΧΝ. ΑΝΘΕΩΝ

Λειτουργοῦντα δυνάμει Νομοθ. Δ/τος 9/10/35

Αἱ ἐγγραφαὶ συνεχίζονται. Ζητήσατε Κανονισμόν.